

ഭക്തമാലാ

രണ്ടാംഭാഗം

MIC
21/14342
21/14342
21/14342
21/14342

ഭക്തമംഗലം.

രണ്ടാംഭാഗം.

വടക്കേന്നൂർ

തമ്പുരാൻ അമ്മയുടെ മുമ്പാകെ

പ്രാർത്ഥനാപുസ്തകം

(രണ്ടാം പതിപ്പ്)

All Rights Reserved.

മുദ്രിതപത്രം

മാനന്തവാടി അച്ചടക്കം

അച്ചടിപ്പം.

1083.

Price Rs. 0-10-0

വിപ. 0-10-0

സ മ ദ്വ ണ മ .

1. മഹാദേവഭിദ്ധ്യൻ മേഘര
 മഹിദേവനമലൻ,
 മഹാദേവസ്ഥാനം മഹിമയൊ...
 ടണത്തോളം ജനകൻ, |
 മഹാഭാഗ്യം കോലും മേ ജനനി,
 സകൃതംബുനിധിയോ
 മഹാമനൻ ഭാഗ്യവും, മേ തുണ,
 കൊടുത്തേനയവരെ ഞാൻ ||
2. ഉപാരിന്നമധീശനായ് മറകളും
 കാണാത്ത മായാവിയാ...
 മണ്ണുമാജവിടെലാലുന്ന ഹിതമാ...
 മിബുക്കുമാലാവലി |
 ഇപ്പാവെപ്പട്ടമെന്തെൻ ജന്മമധുനാ
 സാഹസ്യമറവീടുവാൻ
 ഉപാദേശത്തിൽ വെച്ചു കേൾക്കൊടു
 ഞാൻ വരിച്ചിട്ടുണ്ടാൻ തുടേ||

വിഷയ വിവരം.

സംഗ്രഹം	വർഗ്ഗം	അംഗം	സംഗ്രഹം	വർഗ്ഗം	അംഗം
33	നാമകരണവർഗ്ഗം	(1) 1	60	പുരുഷോത്തമപുരുഷവർഗ്ഗം	110
34	ഭി	(2) 8	61	പുരുഷോത്തമവർഗ്ഗം	114
35	ഭി	(3) 11	62	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	119
36	ഭി	(4) 18	63	പാഞ്ചമധാനവർഗ്ഗം	124
37	ഭി	(5) 19	64	ഭാര്യപുരുഷവർഗ്ഗം	129
38	ഭി	(6) 21	65	സപ്തമധാനവർഗ്ഗം	134
39	ഭി	(7) 25	66	ഏകാദശവർഗ്ഗം	138
40	ഭി	(8) 30	67	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	143
41	ഭി	(9) 34	68	പുരുഷോത്തമവർഗ്ഗം	149
42	നാമകരണവർഗ്ഗം	(1) 41	69	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	143
43	ഭി	(2) 47	70	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	157
44	ഭി	(3) 50	71	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	161
45	ഭി	(4) 54	72	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	163
46	ഭി	(5) 59	73	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	167
47	പുരുഷോത്തമവർഗ്ഗം(1)	62	74	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	170
48	ഭി	(2) 66	75	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	175
49	വിഷയോത്തമവർഗ്ഗം(1)	68	76	ഭി	(2) 180
50	ഭി	(2) 73	77	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	184
51	ഭി	(3) 77	78	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	189
52	ഭി	(4) 81	79	ഭി	(2) 192
53	വിഷയോത്തമവർഗ്ഗം	85	80	ഭി	(3) 200
54	വിഷയോത്തമവർഗ്ഗം	90	81	ഭി	(4) 205
55	ഭി	(1) 93	82	ഭി	(5) 213
56	ഭി	(2) 95	83	ഭി	(6) 220
57	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	100	84	ഭി	(7) 223
58	ഭി	(1) 103			
59	ഭി	(2) 105			
59	ഭി	107			

ഭക്തമംഗലം

രണ്ടാം ഭാഗം.

മുപ്പത്തിമൂന്നാം സർഗ്ഗം.

നാമദേവചരിതം.

വൃന്ധരീഭവരം എന്ന് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതായ ഗ്രാമമാണ് ഇപ്പോൾ പണ്ഡരവരം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അവിടെ നാമദേവൻ എന്നു പേരായ ഒരു മഹാഭാഗവതൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ നാമദേവന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെ ഞാൻ പറയുന്നു. പണ്ഡരവരത്തിൽ വാമദേവൻ എന്നു പേരായി സൽക്കർമ്മവർജിതനായിരിക്കുന്ന ഒരു ശൂദ്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ വളരെ ധനവാനായിരുന്നു. തന്റെ ബന്ധുക്കളോടും അനുജന്മാരോടും കൂടിയിരിക്കുന്ന കാലത്ത് അവന്ന് പുത്രൻ ഉണ്ടായില്ല. വയസ്സുകൊണ്ടു വൃദ്ധൻ ആവുകയും ചെയ്തു. ഏകിലും തന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ധനത്തിലുള്ള ആഗ്രഹനകൊണ്ട് ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരിക്കൽ, അവന്റെ ഭാര്യ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഭവാനെ എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് വെറുതെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നത്? ഭവാനെ പുത്രന്മാരില്ല. ഈ ധനത്തെ ആതാണ് അനുഭവിക്കുന്നത്. ഭവാനെ അനുജന്മാർ എല്ലാവരും മനസ്സിൽ വിചാരിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, ‘ഇവന്റെ പുത്രന്മാർ ഇല്ല. ഇവർ മരിച്ചാൽ ഇവരുടെ ധനം എല്ലാം നമുക്കുതന്നെ’ എന്നാകുന്നു.” ഇങ്ങിനെ ഭാര്യ പറഞ്ഞതു കേട്ട്, നാമദേവൻ, അവൾക്ക് സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്ന വാക്കു പറഞ്ഞു:— “അല്ലായ്ക്ക പ്രിയെ! എന്റെ മനസ്സിലുള്ള അഭിപ്രായം ഞാൻ പറയാം, കേൾക്കുക. ഏന്റെ പ്രവൃത്തിയെ എന്തിനു ശക്തിയുള്ളപ്പോൾ ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കില്ല.

എതു ധനം ആർ അനുഭവിക്കുന്നു എന്ന് ആരും അറിയുന്നില്ല. എന്റെ ധനംകൊണ്ടു വളർന്നവരായ എന്റെ സാഹാജികന്മാർ ഇങ്ങിനെതല്ലേ പറയുന്നത്? അതുകൊണ്ട്, അവർ കൃതജ്ഞന്മാർ ആകണം. അവരുടെ അഭിപ്രായം നിഷ്ഠുലമാക്കുവാൻ ഞാൻ ഒരു ഉപായം പാശാഃ അതുപ്രകാരം നടന്നാൽ അവരുടെ വാക്കുകൾ നിഷ്ഠുലമായി ഭവിക്കും. ദിവസംതോറും സൂക്തം നല്ലവണ്ണം ചെയ്യുക, എന്നാൽകുന്ന സന്തതി ലഭിക്കും. പുത്രൻ ഉണ്ടായാൽ അവരുടെ വാക്കും നിഷ്ഠുലമാകും.”— ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, അവർ “എതുപ്രവൃത്തികൊണ്ടാകുന്നു സൂക്തം ചെയ്യേണ്ടത്? അതു പാശ്ചാത്യന്മാർ ഞാൻ ആദരവോടെക്കൂടി അതു ചെയ്യാം.”— എന്ന് ചോദിച്ചതിനെക്കുറിച്ച്, നാമഭവൻ ഇപ്രകാരം പാശ്ചാത്യന്മാർ: “എനിക്കു സൂക്തകർമ്മങ്ങൾ വിശേഷിച്ചു ഒന്നും അറിവില്ല. സാധുസമ്പദ്യമായ സൂക്തമാണെന്ന് ഗുരു എനിക്ക് ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഉപദേശം മാത്രം എനിക്ക് കാർമ്മ്യം. അതുകൊണ്ട് സാധുസമ്പദാണ് മദ്ധ്യമായ സൂക്തം എന്നറിയുക. അതുകൊണ്ട് അഭിഷ്ഠം സാധിക്കുക. ഇന്നുതന്നെ, സന്ധ്യകാലത്തിൽ, നമ്മളുടെ ഗൃഹത്തിൽ വരുന്നവർക്കും, അഥവാ ആരും വന്നില്ലെങ്കിൽ, നദീവക്കരത്തോടു വഴിയരികിലോ വല്ല സാധുക്കളോ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെ ചെന്നു അവർക്കും, അഭിഷ്ഠമുള്ളതിനെ കൊടുത്തു്, അവരുടെ സേവനം ചെയ്യുക. ഞാൻ നിനക്ക് സമ്മതം തരാം. ചെയ്യവുന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിശ്ചയിക്കണം. ഞാൻ ദിവസംതോറും സന്ധ്യകാലത്തിൽ ഭീമാനദിയുടെ തീരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളവരായ സാധുക്കളെ നമസ്കരിച്ച് ധനമോ വസ്ത്രമോ വേണ്ടതെല്ലാം കൊടുത്തു് സന്തതമായി പ്രാർത്ഥിക്കാം.”— ഇങ്ങിനെ ആ വൃദ്ധദമ്പതിമാർ അശേഷന്മാർ ആണെന്നിലും സാധുസമ്പദത്തിങ്കൽ ശക്തരായി. കരാക്കാരകുഴിത്തപ്പോൾ സാധുസമ്പദയുടെ പ്രഭാവംകൊണ്ടു അവർക്ക് ഒരു സുപ്രസാത്തി ലഭിച്ചു. കന്യാകുമാരിയായും, അവർ വള

തെ സന്തോഷിച്ചു, സാധുസമ്പന്നം ഹരിച്ചു എന്ന് സന്തോഷത്തോടെ പറയുകയും ചെയ്തു. കന്യാകുളം അച്ഛൻ സുമതി എന്ന പേർവിലിട്ടു വാസവപുത്രന്തോടെ വളർത്തിവന്നു. അച്ഛനമ്മമാർ പിതനയും സാധുസമ്പന്നം ഭക്തിയോടുകൂടി ചെയ്യുന്നതും സുമതി എന്നുപറയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു വളർന്നുവന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു നല്ല ഹൃദയംനാക്കി, ഒരു പുരുഷനെവരുത്തി, വളരെ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പുതിയ വിവാഹം ചെയ്തിച്ചു. തന്റെ പുത്രനാസ്ഥാവല പുതിയതെ അന്താവിനെ ഗൃഹത്തിൽ താരുസിപ്പിച്ചു. പുതിയതും പുതിയതെ അന്താവിനെയും കണ്ടിട്ട്, വൃദ്ധവേലികൾ വെച്ചതായ സന്തോഷത്തോടെ അന്താവിച്ചു. ഇങ്ങിനെ കാരണാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, പതിനാറു വയസ്സായിരിക്കുന്ന പുതിയതെ അന്താവ് പെരുന്നാൽ മരിച്ചു. അപ്പോൾ വൃദ്ധന്മാർ വളരെ സങ്കടത്തോടുകൂടി നിലവിലിട്ടു കരഞ്ഞു. പുരവാസികൾ എല്ലാവരും വന്ന് വൃദ്ധന്മാരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. അവർ കണ്ടും അന്താവിച്ചിട്ടും സാധുസമ്പന്നം വിട്ടില്ല. നാമദേവനും ഭാര്യയും പുതിയതും മൂപ്പരും കൂടി സാധുസമ്പന്നം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരിക്കൽ പുതിയതെ മരണത്തോടെ വിവാഹം ചെയ്താൻ ആയിരിക്കാണ്ടു നാമദേവൻ പത്നിയായ് അനുവാദമേകിയിച്ചു. അതിനെ ഭാര്യയും സമ്മതിച്ചു. അതുപോട്ട്, പുതിയതെ ദേവത്തോടുകൂടി കരഞ്ഞു. “ഞാൻ എന്നി അന്താവിനെ ദൂരഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്താ അന്താവ് മരിച്ചു മേൽ ഞാൻ ഒരു തപസ്സിനിയാണ്. ഞാൻ നിമിത്തം എന്താ വശത്തിന്ന് ദോഷം വരുത്തുവാൻ സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. അച്ഛനമ്മമാരായ നിങ്ങളെ സേവിച്ചുകൊണ്ടും സാധുസമ്പന്നം ചെയ്തുകൊണ്ടും നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യവശാസ്ഥാവല വളരെ നിഷ്ഠയോടുകൂടി ഗൃഹത്തിൽ വസിച്ചുകൊള്ളാം”—ഇങ്ങിനെ അവളുടെ വാക്കുകൾക്കിട്ട്, അമ്മ അവളോടു, “ഞാൻ പറയുന്നതാണെന്ന് സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിന്റെ അച്ഛൻ വെലാൽക്കാരമായി നിനക്കു വിവാഹം നട

തും"—എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട്, പുത്രി, അമ്മയോടു, "അങ്ങിനെയൊക്കെങ്കിൽ ഞാൻ ഭീമാനദിയിൽ മുങ്ങി എന്റെ ജീവനെ ത്യജിക്കാം. സംശയമില്ല. അമ്മയുടെ പാദങ്ങളാണ് ഇതു സമ്പ്രദായം" എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. പുത്രി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകേട്ട് ഭയപ്പെട്ട്, സ്നേഹംകൊണ്ടു വിഹ്വലയായിരിക്കുന്ന അമ്മ, മടുത്തു വിവാഹം അച്ഛനോടുപോഞ്ഞു മടക്കി. ഭാര്യയുടെ വാക്കുകളിട്ട് നാമുഭവൻ, പുത്രിയുടെ വിവാഹാഗ്രഹത്തെ പിൻവലിച്ചു. അനന്തരം ഭീനയായിരിക്കുന്ന ആ പുത്രി, അച്ഛനമ്മമാരുടെ ശൂന്യതയിലും സാധുസവനികളും താല്പര്യത്തോടു കൂടിയവളായിട്ട്, ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ എന്നുപോലെ, നല്ല നിഷ്ഠയോടു കൂടി ഇരുന്നു.

അക്കാലം ഒരു മാഘമാസത്തിൽ കൂടെ മഴപെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു രാത്രിയിൽ, വെള്ളം കൊണ്ടുവരുവാൻ പോയി, കിടം എടുത്ത് സുമതി ഭീമാനദിയിലേക്കുപോയി. പോകുമ്പോൾ, വഴിയിൽ, മഴകൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടിയവനായി, വഴിയരികെ അങ്ങു കിടന്നു കുമിളുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനായ ഒരു അന്ധനെ കണ്ടു. തപസ്യിയായും, വിഷ്ണുഭക്തിപരനായെന്നും ഇരിക്കുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണൻ, വിശപ്പുകൊണ്ടും മഴകൊണ്ടും അർദ്ധപ്രാണനായിട്ട്, "കൃഷ്ണ! രക്ഷിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. സുമതി അവിടെ ചെന്നു, വളരെ താഴ്മയോടെ, ബ്രാഹ്മണനോടു, "അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണ! ഇങ്ങോട്ടു വരിക; എന്റെ കൂടെ എന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാം. ഞാൻ കൂടി സ്ത്രീയാണ്; എന്റെ അച്ഛൻ സാമൂഹ്യനാണ്; അതുകൊണ്ടു മോശം പൂർക്കും; അതിന്നു അനുവാദം തരണം"—എന്നുപറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ സുമതിയുടെ വാക്കുകളു്, ശീതാർക്കനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ, വിറച്ചുകൊണ്ടു, "അല്ലയോ ഭാര്യ! നിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് എന്നു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുക; അതു എനിക്ക് ഇഷ്ടമാണ്"—എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ

പാഞ്ഞു, ബ്രാഹ്മണനെ കലയിൽ എടുത്തു, അന്റെ ശ്രമത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി, കുറെ അഗ്നി ജ്വലിപ്പിച്ചു, അപ്പോൾക്കു കുറെ ഫലമുലങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു ബ്രാഹ്മണനെ ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുത്തു, സുഖമായി ഒരു കിടപ്പിൽ കിടത്തി. സുമതി അമ്മ കിടക്കുന്ന അയിൽപ്പോയി സുഖമായി ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ, മഴ നല്ലവണ്ണം മാറി, സൂര്യൻ നല്ലവണ്ണം പ്രകാശിച്ചപ്പോൾ, ബ്രാഹ്മണൻ ഏഴനീറാറ് സുമതിയെ 'പുത്രി പുത്രി' എന്നുവിളിച്ചു. അതുകേട്ട്, സുമതി ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുക്കലുവന്നു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ ചോദിച്ചു:—“അല്ലയോ വാത്സ! നിന്റെ അച്ഛൻ എവിടെ? അവനെ വിളിക്കുക, അവനോടുകൂടെ ഇത്രയും ഉണ്ടാകട്ടെ. ഞാൻ പോകുന്നു”. ഇതുകേട്ട്, സുമതി, അച്ഛനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. ബ്രാഹ്മണനെ നമസ്കരിച്ചു, “എനി ഏനാണ് ചെയ്യുന്നത്?” എന്നു ചോദിച്ചു. അതുകേട്ട്, ബ്രാഹ്മണൻ അവളുടെ ഭക്തികളെ സന്തുഷ്ടനായിട്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“അല്ലയോ വാത്സ! ഇന്നലെ രാത്രിയിലാണ് എന്നു രക്ഷിച്ചത്. അതുകൊണ്ടു പ്രസന്നനായി നിനക്ക് ഒരു വരം തരുന്നു. നീ ഉടനെ പുത്രവതിയായി ഭവിക്കും”—ഇങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണന്റെ വാക്കുകേട്ട്, വാമദേവൻ ദുഃഖിതനായിട്ട് ബ്രാഹ്മണനെ നമസ്കരിച്ചു, “അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണാശ്രമ! ദേവന്റെ വാക്ക് യുക്തമായില്ല. ഇവളുടെ ഭർത്താവ് മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവൾ എനി ഒരു ഭർത്താവിനെ സ്വീകരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇവൾ പുത്രവതിയായി ഭവിക്കും എന്നുള്ള ദേവന്റെ വാക്ക് എന്തിനെ സത്യമായി ഭവിക്കും?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതുകേട്ട് അന്ധനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ വളരെ ദുഃഖിതനായിട്ട് വാമദേവനോടു പറഞ്ഞു:—“എന്റെ ആശീർവാദം വ്യർത്ഥമായി ഭവിക്കയില്ല. ഗവൽ പ്രസാദംകൊണ്ടു ഇതുവരെ വ്യർത്ഥമായി ഭവിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു, ഞാൻ ഭീമാനദിയുടെ തീരത്തിൽപ്പോയി നോവിനു സമാധിയെ വരുത്തുന്നു. ഒരു ഭഗവാൻ എന്റെ വാക്കിനെ സത്യമാക്കി ചെയ്യും.”

ഇങ്ങിനെ പാഞ്ഞിട്ട് ആ ബ്രാഹ്മണൻ നദീതീരത്തു് പോയി നല്ലയിടയിൽ ഇരുത്തുകൊ ഭവനം ഭഗവാനെ പൂജിച്ചു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ ആഹാരത്തെയും ഉപദേശത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ വശസ്തപുകാണ്ടും, ദോഹരകാണ്ടും വളരെ പരവശനായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും തന്റെ ആശ്രയം സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ മരിക്കുവാൻ തന്നെ ഒരങ്ങിയവരായിരുന്നു. അപ്പോൾ മരിക്കൽ അതിർന്നു സായിരിക്കുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണനും അപ്പം നിറയെക്കായി. അപ്പോൾ, സ പുത്തരിൽ, വെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ചവനായും തുടങ്ങിക്കൊണ്ടു് പരമപുരനായും ഉൾക്കൊണ്ടു് മരിക്കുവാൻ, ബ്രാഹ്മണനോട്, “എന്തിനായിട്ടാണ് മരിക്കുന്നതെന്ന് എന്നു ചോദിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ആശ്രയത്തെ എല്ലാം പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് ഭഗവാൻ ബ്രാഹ്മണനോടു പറഞ്ഞു. “അല്ലയോ ബ്രഹ്മണ! എഴുന്നീല്ക്ക. ഓടുക. അങ്ങിനെയും ഉടനെ സാധിക്കും. അതനെവിടെ സിദ്ധ്യാൻ ഞാൻ ഒരു ലക്ഷണം പറയാം. നല്ല മാവിരലനായാ ഈ കണ്ണുകൾ കാഴ്ചയുള്ളതായി ഭവിക്കും. അതാഹാരം അവർക്കു് പുത്രൻ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും, സംശയമില്ല. സപ്താർത്ഥം, അത്രയും പ്രപഞ്ചമായിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണപരമാത്മാവിന്റെ സംഗമം ലഭിച്ചിട്ട് വിജ്ഞാനമായിരിക്കുന്ന പുത്രനെ അവർ പ്രസവിക്കും, സ്വന്തമാകുന്നു. അവർ പ്രസവിച്ചാൽ അവർ പാപിത്യമാകുന്നതും ആരകിലും അവർക്കു് പറയുന്നതായാൽ, അവർ അധർമ്മനായും കടുരോഗികളായും ഭവിക്കും.” ഇങ്ങിനെ പാഞ്ഞിട്ട് ഭഗവാൻ മറഞ്ഞുകൊണ്ടു്. ബ്രാഹ്മണൻ ഉറക്കം ഉണന്നു, വിഷ്ണുജ്ഞാപിച്ച്, സപ്താർത്ഥത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതിൽ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു്, അപ്പോഴുള്ള ഒരു ശ്രീകൃഷ്ണൻ അടുത്തു് എഴുന്നീൽക്കുന്നതായി, സകലവും കാണാനായി. അപ്പോൾ അധർമ്മം നിബിഡമായി, വിശപ്പുകാണ്ടും, ദോഹരകാണ്ടും ഉള്ള ദൈവം തുടി അറിഞ്ഞില്ല. വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി വാമദൈവൻ ഗൃഹത്തിൽപ്പോയി അവനെ വിളിച്ചു്

സ പ്ലവതാത്താർഹി എല്ലാം പാഞ്ഞു. തനിക്കു കണ്ണുകൾ ഉണ്ടായതിനാലും കാണിച്ചു വിശ്വസിച്ചിട്ടു. വാമദേവനാടു യാത്രയും പാഞ്ഞു ബ്രഹ്മണൻ പോകയും ചെയ്തു.

വാമദേവൻ ഇതെല്ലാംകൂട്ടു സാത്താത്താടും മനങ്ങളിൽ റിന്നുള്ള മോത്താടുംകൂടി ഗോവിന്ദപ്രതിമയെ അന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച് ചുരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ദിവസംതോറും വൃണിച്ച് പാൽ മാത്രം നിവദിച്ചത് കാനം കക്കണം കഴിക്കും. ഇങ്ങിനെ കരംകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ സമതി സ പ്ലവതിൽ തോവിടുന്ന കണ്ടു. അവർ ഗർഭധരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ രാത്രിയിൽതന്നെ എഴുന്നീറ്റ്, എന്താണവന്മാർ പോകുന്നത് എന്ന് വ്യസനത്തോടുകൂടി പാഞ്ഞുവരികയ്ക്ക്, തല താഴ്ന്നി നിന്നു. “വേദം, അമൃതം അമ്മ അമ്മാലാഭാലാഭിച്ചു. ഇതെ എന്താണ് ഒരു കാരണവും ഉടാതെ നിനക്കു് മനസ്സാലും ഉണ്ടായത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് വ്യസനം?” എന്നിങ്ങിനെ അമ്മ ചോദിച്ചു. “കേട്ട്, അമ്മ സ പ്ലവതാത്താർഹി എല്ലാം പാഞ്ഞു. അതുകൂട്ടുപോൾ, അമ്മ, ബ്രാഹ്മണന്റെ വരദാനങ്ങൾ മേലാത്തവ എല്ലാം പാഞ്ഞുകൊടുത്തു. പുത്രി അതുകൂട്ടു വിശ്വസിച്ചു സമാധാനത്തോടുകൂടി ഹൃദയം മെന്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഗോവിന്ദാചാരത്തിൽ ജാഗ്രതയാകട്ടെങ്കിലും സാധുസമ്പത്തിൽ താല്പര്യത്തോടുകൂടിയും അവർ മൂന്നുപേരും പത്തുമാസവും കഴിച്ചു.

അപ്പോൾ ഒരു ദിവസം രാത്രി നല്ല മന്ദ്രത്തിൽ സമതി സുഖമായി ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. വാമദേവൻ ഇതുകൂട്ടു വരദാനങ്ങൾ മെന്തു സന്തുഷ്ടനായിട്ട് മായാമാട്ടു പാഞ്ഞു. “ഇവനെ പേർ നമ്മദേവൻ എന്നാകുന്നു. പുത്രിയുടെ പുത്രൻ പുത്രൻകണമാണു, സംശയമില്ല, എന്നാണ് ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ഇവൻ നമ്മളുടെ പുത്രൻ തന്നെ, സംശയമില്ല” ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ്, പിറന്നവനെ രാവിനെ, വാമദേവൻ ബ്രാഹ്മണഹൃദയത്തിൽ പൊതി ഭാഗങ്ങൾമെ

ജ്ഞാനാധിപതിക്കൊണ്ടു പൂർവ്വാധിപതിനെ വിളിച്ചു. അദ്ദേഹം പൂർവ്വാധിപതിൻ വാമദേവനെ നോക്കി നിന്നതോടുകൂടി ചിരിച്ചു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവർ എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. അവർ വൃദ്ധിമാരിണിയെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന എല്ലാവരും വാമദേവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പോയി കട്ടിയെ കണ്ടു വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ മടങ്ങി.

വാമദേവൻ ബ്രാഹ്മണക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും യഥാർത്ഥം ദാനങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തു ശ്രീഗോവിന്ദനെ പൂജിച്ച് കൃതാർത്ഥനായി. അതുശിരസ്സെഴുവാക്കൽ ദുഃഖമായ കേരിയോടുകൂടിയിരുന്നു.

മുല്ല അറിനാലാം സർക്കം.

സമുദയചരിതം. (2)

നാമദേവൻ എന്നു പേരായ കട്ടി ക്രമേണ വളന്ന് മണ്ണിൽ കളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ചെറിയ കട്ടികളോടുകൂടി, മണ്ണുകൊണ്ടു ഭഗവൽസ്തംഭരൂപം ഉണ്ടാക്കി ദിവസംതാറും ഭഗവൽപൂജ ചെയ്തു തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, നാമദേവനു ഏഴുവയസ്സായി. അവൻ മുത്തച്ഛനോടുകൂടി രാവു പകലും സുഖമായി കഴിച്ചുവന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു കാര്യത്തിന്നു വേണ്ടി വാമദേവനു പുറത്തേക്കു പോകേണ്ടി വന്നു. അവൻ നാമദേവനെ വിളിച്ച്, “അല്ലായ വണ്ണാ! ഞാൻ ഒരു കാര്യത്തിന്നു വേണ്ടി പുറത്തേക്കു പോകുന്നു മൂന്നു ദിവസം താമസം ഉണ്ട് നീ ദിവസംതാറും രാവിടെ ഏഴനീറ്റ് പള്ളിനെ കറന്ന് ശുചിയായിട്ട് ഗോവിന്ദന് നിവേദിക്കണം. എന്നിട്ട് നീയും ഭക്ഷണം കഴിക്കുക. ഇതു ഏഴന്റെ ഒരു പ്രതമാണ്”—എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാനമന്ന് നാമദേവൻ സമ്മതിച്ചു. വാമദേവൻ കാര്യമുള്ള ദിക്കിലേക്കു പോകയും ചെയ്തു.

നാമാഭവൻ താവിഴയ ഏഴനീറ് നല്ല ആലിലകൾക്കൊണ്ടു
 ഒരി പാത്രം ഉണ്ടാക്കി, അതിൽ പയ്യിനെ കാണീ, ഗോവിന്ദമൃ
 ള്ളിയുടെ അടുക്കെ കൊണ്ടുപോയി, വളരെ വിനയത്തോടുകൂടി
 പറഞ്ഞു: —“അല്ലായാ സ്വാമി! എന്റെ മുത്തച്ഛൻ ദൂരദിക്കിലേ
 ക്കു പോയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തുൾപ്പെട്ട കല്പനപ്രകാരം ഞാൻ
 ഇതാ പാൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു ഇതു കുടിക്കുക”. എന്നിങ്ങി
 നെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നാമാഭവൻ ഗോവിന്ദപ്രതിമയുടെ അടു
 ക്കെ പാൽ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. പ്രതിമ പാൽ കുടിച്ചില്ല. അ
 രുപ്പാൾ നാമാഭവൻ മുമ്പിൽ വീണ്ടു നമസ്കരിച്ചിട്ട് പിന്നെയും
 പിന്നെയും ഏഴനീറ് വീണ്ടും പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്നിടും ഗോവി
 നമൃഗ്ഗി പാൽ കുടിച്ചില്ല. അപ്പോൾ നാമാഭവൻ മനസ്സുകൊ
 ണ്ടു വിചാരിച്ചു: “ഈ പാലിൽ പഞ്ചസാര ചേർത്തിട്ടില്ല. അ
 തുകൊണ്ടാണ് സ്വാമി പാൽ കുടിക്കാത്തത്. പഞ്ചസാരചേ
 ർത്തിയതാണ്” എന്നു പറഞ്ഞ് പഞ്ചസാര പാലിൽ ഇട്ട്,
 പാൽ എടുത്തു പ്രതിമയുടെ അടുക്കെ പോയി, പാൽ കുടിച്ചാനാ
 യി വളരെ പ്രാവശ്യം പ്രാർത്ഥിച്ചു. പ്രതിമ പിന്നെയും പാൽ കു
 ടിച്ചില്ല. അപ്പോൾ കുട്ടി, “എന്നെ ഈ സ്വാമി അറിയില്ല.
 അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഞാൻ കൊടുത്ത പാൽ കുടിക്കാത്തത്”
 എന്നു വിചാരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ്: “ഞാൻ വാമാഭവന്റെ
 പുത്രിയുടെ പുത്രനാണ്. ഈ ഹൃദയത്തിൽ താന്നതാണ് ഇരി
 കുന്നത്. ഞാൻ നിന്നെ അറിയും. നീ എന്നെ അറിയുന്നി
 ള്ള” —എന്നുങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് പാൽ എടുത്തു, “അല്ലായാ
 സ്വാമിൻ! എന്നെക്കുറിച്ച് പ്രസാദിക്കേണ ഈ പാൽ കുട
 കുക.” —എന്നുങ്ങിനെ പിന്നെയും പിന്നെയും അവൻ പ്രാർത്ഥി
 ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, പകൽ മുഴുവനും കുടിക്കു. പ്രതിമ
 പാൽ കുടിക്കാത്തതുകൊണ്ടു, കുട്ടി ചിന്താപരവശനായിത്തീർന്ന്
 ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചതുകൊണ്ടി: “ഞാൻ ഇച്ഛിയായിട്ടില്ലെന്നു
 നോക്കാ! അതാ പാൽ അതുചിന്താമണനോടോ? പാത്രം ഇ

ചിത്തമല്ലെന്നുണ്ടോ? എന്തുതൊന്നാണു ഗോവിന്ദൻ പാൽ കുടി
ക്കൊണ്ടത്? ഞാൻ നാളെ രാവിലെ എഴുന്നീറ്റു പത്രം നല്ലവ
ണ്ണം വെട്ടുപ്പാക്കി ഞാനും സ്നാനംചെയ്തു പത്മിനീനെ കറന്നു പങ്കു
സാരയും ചേർത്തു കൊടുക്കും. എന്നാൽ നിശ്ചയമായും ഗോവി
ന്ദൻ പാൽ കുടിക്കും. ഇപ്പോൾ ഗോവിന്ദൻ വിശന്നുകൊണ്ടി
രിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ നിശ്ച
യിച്ചു, നാലുദിവസം രാത്രിയിൽ ജലപാനംകൂടി ചെയ്തില്ല. അ
തു വളരെ പഠത്തിടും മുന്നും ഭക്ഷിച്ചില്ല.

അനന്തരം മരവൻ രാവിലെ എഴുന്നീറ്റു ഗോവിന്ദമുഖം
യുടെ ശ്രദ്ധ എല്ലാം വെട്ടുവരുത്തി, പത്മിനീനെ കറന്ന്, കട്ടി
മുട്ടു പത്രം ചത്താവന്ന്, പാലിൽ പലതൊക്കെയും പ്രതിമയുടെ
അടുക്കൽ വന്ന്, “സ്വാമി എനിക്ക് ഏകദേശം പാൽ കുടിക്കുക” —
എന്നു വളരെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്നിട്ടും പ്രതിമ പാൽ കുടിച്ചില്ല.
അപ്പോൾ ഇവൻ പല്ലുതൊക്കയും കുടിക്കുകയും ചെയ്തില്ലാത്ത
തുതൊണ്ടായിരിക്കും പാൽ കുടിക്കാത്തത് എന്ന് കൂട്ടി വിചാരി
ച്ചു, വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് പ്രതിമയെ നല്ലവണ്ണം കഴിപ്പിച്ചു. ന
ല്ല വസ്ത്രവും മാരം ഉടുപ്പിച്ചു, മുമ്പിൽനിന്ന് മരിക്കുകൊണ്ടു പാൽ
എടുത്ത് വളരെ സ്നേഹത്തോടുകൂടി, “അല്ലയോ സ്വാമിൻ!
ഞാൻ ഇന്നലെ യാതൊന്നും ഭക്ഷിച്ചിട്ടില്ല, എന്നിങ്ങനെ വളരെ വി
ശ്വസിച്ചു. സ്വാമി വേഗം പാൽ കുടിക്കുക” എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു.
എന്നിട്ടും പ്രതിമ പാൽ കുടിച്ചില്ല. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ കൂട്ടി ഉ
പേക്ഷ കരയുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ഗോവിന്ദപ്രതിമയുടെ മ
ണു കണ്ണുകളിൽനിന്നും വെള്ളം ഒഴുകുന്നതു കണ്ടു. അതു കണ്ടു
കൂട്ടി പറഞ്ഞു “അല്ലയോ സ്വാമിൻ! എന്തെന്നാണ് കരയുന്ന
ത്? ഈ പാൽ കുടിക്കുക ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾതന്നെ നി
ക്കൊരു മുമ്പിൽവെച്ച് എന്റെ ജീവനെ ത്യജിക്കും. ഇതു സത്യമാ
ണ് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് ഗോ
വിന്ദപ്രതിമയുടെ ചായൽ നെടുപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. അപ്പോൾ അ

ഗോവിന്ദപ്രതിമ ഒരു പാൽ കുടിച്ചു നാമഭവേൻ സന്തോഷം
 തേരാട്ടുകുറുപ്പുപ്രതിമയോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു “അല്ലയോ ഗോ-
 വിന്ദാ! ഹൃൽ മുഴുവനും കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞുവോ? ഏനിക്കു കട്ടും വെ-
 ച്ചിട്ടില്ല? നിന്നെ ഉച്ഛിഷ്ടം കൃത്യം ഞങ്ങൾക്കൊല്ലാവർക്കും ത-
 രാമെന്നല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്.”—ഇ-
 തു കേട്ടപ്പോൾ ഗോവിന്ദമുതലി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു വായിൽനിന്ന്
 പുറത്തേക്ക് പാൽ വിട്ടു അപ്പോൾ ഒരു കുട്ടി അത് കൈക്കൊ-
 ണ്ടു വാങ്ങി, വളരെ വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു, അതു കുടിച്ചു-
 പിന്നെ അമ്മ കൊടുത്ത ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഏറ്റവും ഭക്ഷിച്ചു-
 ഈ ആശ്ചര്യത്തെ കേട്ട് ചിലർ വിശ്വസിച്ചില്ല ചിലർ, “ഒ-
 ഗോവൻ ഭക്ഷണമെന്നാണ്, അതുകൊണ്ടു സത്യമായിരിക്കും”
 എന്നു പറഞ്ഞു. ചിലർ നാമഭവേൻറെ ഗൃഹത്തിൽ വന്ന് ഈ
 വൃത്താന്തത്തെ എല്ലാം സൂചിതയോടു ചോദിച്ചു-

കുപ്പു നാണയം സൂത്രം .

നാമഭവേന്മതിതം (3)

ഇങ്ങിനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വാമഭവേൻ മരിച്ചു
 പോയി. ഭീമാനലിയുടെ കീഴിൽ അവനെ ഹരിപ്പിക്കുവാൻ
 ചിന്തയിൽ അഗ്നി പാലിപ്പിച്ചിട്ട്, വാമഭവേൻറെ ഭാര്യ, സന്താ-
 ഷാത്താട്ടുകുടി അതിൽ പ്രാവശ്യം അവസാനിച്ചുകൊണ്ടു. നാ-
 മഭവേനും വളരെ ഭക്ഷണത്താട്ടുകുടി അവൾ വേണ്ടുന്ന വിശുക്തി-
 യുണ്ടല്ലോ ചെയ്ത് പ്രാശ്നങ്ങൾ ഭാനങ്ങളും മറ്റും ചെയ്തു. ബ-
 ണ്ഡകളെയും സാധുക്കളെയും കൂലാണാക്കാനും കഴിവില്ലാത്തതും
 ഭക്ഷണം കഴിച്ചു അന്നന്തരം, അവൻ സാധുക്കളെ സേവിക്കു-
 ന്നതുകൊണ്ടു ഗോവിന്ദപുരുഷനാണെന്നു തന്നെ

ക്ഷേത്രം വീണ്ടെടുക്കുക എന്നുള്ള കീഴ്തികൊണ്ടും, ദാരുണതയോടെ
 ഓടി, അപ്പോൾ അന്നുവരെ ഇല്ലാത്ത മാറി. ക്ഷേത്രം നാമാദേ
 വൻ നില്ക്കുന്ന ഭിക്ഷുലയോടു ചേർന്നു. തിരിഞ്ഞു നിന്നു. അപ്പോൾ
 എല്ലാവരും നാമാദേവൻ അതിഭക്തിയോടുകൂടി തൊഴുതുകൊണ്ടു
 നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇതു കണ്ടിട്ട് എല്ലാവരും വളരെ വിസ്മയി
 ച്ചു. അവർ എല്ലാവരും നാമാദേവന്റെ സമീപത്തുപോയി അവ
 നെ വളരെ പ്രശംസിച്ചു. അവർ എല്ലാവരും ഭക്തന്മാർ ആ
 ണെന്നിവിടെ നാമാദേവന്റെ ഗാനത്തെയും ഭക്തിയെയും വളരെ വ
 ലുതായി വിചാരിച്ചു.

മുസ്ലീം സമൂഹം.

നാമാദേവന്റെ (4)

നാമാദേവൻ വാസിക്കുന്ന രാജ്യത്തിൽ ഉള്ളതൊക്കെ മുസ്ലീം സമൂഹത്തിൽ
 ആ രാജാവിന്റെ അടുത്തുവന്ന ചില മുസ്ലീം
 ഓൾ—നാമാദേവന്റെ അടുത്ത ഉള്ളവർ—രാജാവിനോടു
 ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “അപ്പോൾ രാജൻ” അങ്ങനെയൊരു പ്രാമത്തിൽ
 നാമാദേവൻ എന്ന പേരിൽനിന്നു ഒരു മുസ്ലീം അങ്ങനെയൊരു
 സ്ഥിതി വെച്ച് വളരെ ദാരുണതോടുകൂടി ഇത്രയും ചെയ്യുന്നു.
 അതുകൊണ്ട്, രാജാവ് അവനെ ഉഗ്രശാസനങ്ങളോടെ പ
 രീക്ഷിക്കുകയും. അങ്ങനെ എല്ലാവരും, രാജാവിന്റെ സഹായം
 ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്നു യത്നമെടുക്കും. അവൻ ഇതുകൊണ്ടു
 അപമാനപ്പെട്ടാൽ ദുഃഖിതനായി കഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ അവന്റെ
 പൂർവ്വം എത്രയും ചെയ്യുന്ന അറിഞ്ഞിട്ട് ശാസിക്കാം.”—ഇതു
 കേട്ടപ്പോൾ രാജാവ്, അപ്പോൾ, “അവൻ നമ്മുടെയടുത്തു
 സഹായങ്ങൾ നിങ്ങൾ പറയുന്നപോലെ എല്ലാം ചെയ്യാം.”

എന്നുപറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ രാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ, അവർ ഏല്പാവതംകൂടി ഒരു സഭകൂടി, നാമദേവനെ ഉപദ്രവ്യാൻ എന്താണ് മാറ്റമെന്ന് തമ്മൽ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട്രിക്കുമ്പോൾ, ഒരുപത്തു ചത്തുകിടക്കുന്നതുകണ്ടു. അതൽ ഒരുവൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “മരിച്ചുപത്തു വിരനെ നാമദേവഗൃഹത്തിന്റെ വാതിലിൽ, രാത്രി എല്ലാവരും ഉറങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം, കൊണ്ടുപോയി വെക്കുക. അവൻ രാവിലെ എഴുന്നീറ്റ് പുറത്തുകു വരുവാൻ വേണ്ടി വാതിൽ തുറക്കും. അപ്പോൾ ഈ പത്തു ചത്തുപോയവരെ അഴിപ്പിടും. അപ്പോൾ നാമദേവതം കൂടി വലുതായ കോലാഹലം ഉണ്ടാക്കും. ഈ നാമദേവൻ ഇതാ ഒരു പത്തുവിരനെക്കൊണ്ടു എന്നും ഒരൊരുവനെ നിർദ്ദിച്ച് രാജസന്നിധിയിൽ പോയി ‘ദ്രോണനായിരിക്കുന്ന നാമദേവൻ ഒരുപത്തുവിരനെ കൊന്നിരിക്കുന്നു’ എന്ന് പറഞ്ഞു, ‘ഇവൻ ഈ കൊന്നപത്തുവിരനെ ജീവിപ്പിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ അവൻ ദൈവനായി ഭവിക്കണം, എന്നിങ്ങിനെ ഒരു രാജകല്പനയാടുകൂടി രാജഭരതന്മാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് നന്മപോക്കു് അവന്റെ സമീപത്തേക്ക് പോവാം. അപ്പോൾ ദ്രോണപ്രിയനായിരിക്കുന്ന അവൻ നമ്മോടു ദിത്തുപറയും എന്ന് അറിയാമല്ലോ’— ഇങ്ങിനെ അവർ നിശ്ചയിച്ച് പരസ്പരം പ്രശംസിച്ചു് സന്തോഷിച്ചു.

ആ രാത്രിയിൽത്തന്നെ അവർ പാഞ്ഞുപ്രകാരം ചെയ്തു. പ്രാതഃകാലത്തിൽ എല്ലാവരും എഴുന്നീറ്റ് ഇതു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ആ സ്വയം നാമദേവൻ എഴുന്നീറ്റ് ഗോവിന്ദപ്രതിമയെ തൊഴുതിച്ച് ഗോവിന്ദസ്വാമിയെ മനസ്സിൽ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് വാതുക്കൽ വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. അപ്പോൾ മരിച്ച പത്തു കാഴ്ചയു വീണ്ടു. നാമദേവൻ ഈ ആശ്ചര്യം കണ്ട് വിസ്മിതനായി. ഇതു എങ്ങിനെയാണ് ഉണ്ടായത് എന്നു വിചാരിച്ച്, പരിഭ്രമിക്കാൻ, ഇങ്ങുപോലെ ഇടകാഴെ നിന്നുപോയി. അപ്പോൾ

ദൃഷ്ടാൻ ഏവായം വന്ന്, നാമഭവൻ ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നതിലൂന്നുകണ്ടിട്ട്, നാമഭവനെ നന്ദിച്ചുകണ്ടു തന്റെ പാഞ്ഞുകൂടാൻ. “ഇവൻ ഹോ ധൃതൻതന്നെ. ഇവന്റെ കൈ ചിഹ്നങ്ങൾ എല്ലാം വെറുതെ തന്നെ. നാമുള്ള വഴിക്കുവാൻ ചേർന്നിട്ടാണു ഇവൻ ഇങ്ങിനെയാല്ലാം കാണിക്കുന്നത്. ഇവന് കോപമകാണുള്ള പ്രവൃത്തി കണ്ടിട്ടല്ലേ! ഏകാ! നീ എന്തിനാർത്ഥിച്ചാകുന്നു ഈ പശുവിനെ കൊന്നു? നിന്റെ സാധനങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പശു തിന്നുമോ? അതു തണുപ്പുകൊണ്ടു ചുരുക്കിപ്പിട്ട് നിന്റെ വാതിൽക്കൽവന്ന് നിന്നതല്ലേ? — അപ്പോൾ, കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നുതൻ, “ഈ പശു ഏന്തെന്താണ്” എന്നുപറഞ്ഞു, “ഹാ ഹാ” എന്നു നിലവിളിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ അവർ ഏല്പാവതൂട്ടി, “എന്റെ പശു ചാണം” എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന കുമ്പിൾ നടുക്കിടക്കൊട്ടു താങ്ങുവന്നത്തിലേക്കു പോയി താങ്ങിപ്പോയി, “അപ്പോൾ താൻ” എന്റെ പശുവിനെ നാമുള്ളവൻ വളർത്തുകണ്ടിട്ടു കൊന്നുകളഞ്ഞു. സകലജനങ്ങളും കണ്ടിട്ടുണ്ടു. മരിച്ചു പശു അവന്റെ വാതുക്കൽതന്നെ കിടക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ആ ദ്രോഹം ചെയ്യുന്ന ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്, സംശയമില്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ അവർ പറഞ്ഞു തുടർച്ച, താങ്ങു, ക്രോധത്തോടുകൂടി, ക്രമമായായിരിക്കുന്ന ക്രമം താങ്ങു വീലിട്ടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു “നീങ്ങൾ നാമഭവന്റെ ധൃതത്തിൽപോയി, പശുവിനെ എന്തിനാർത്ഥിച്ചാണു കൊന്നു? എന്നു ചോദിക്കേണ്ടി. പിന്നെ ആ മരിച്ച പശുവിനെ അവന്റെ വക്കൽ കൊടുക്കേണ്ടി. അതിനെ അവൻ ജീവിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവൻ എന്നു കൂട്ടാതെ മേയ്ക്കുന്നതിൽ മരിക്കട്ടെ. അതു അവൻ സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അപ്പോൾ അവനെ കൊന്നുകളയും. ഇതിൽ ഒന്നിനെയാണ് ഇപ്പോഴുള്ളത് ചെയ്യുവാൻ പറയേണ്ടി. ഇതിൽ രണ്ടിൽ ഒന്ന് ചെയ്യുന്നതുവരെ നാമഭവനെ എവിടെക്കും പോവാൻ സമ്മതിക്കേണ്ട” — ഇങ്ങിനെ രാമക

ജ്ഞാനമേട്, ഭക്തന്മാർ നാമഭവേന്റെ അടുക്കൽചെന്നു, താമസം പാഞ്ഞുവരുമ്പോൾ പഠിക്കും. ഇതെല്ലാം മേട്ടപ്പോൾ നാമഭവേന്റെ അടുത്തായിരിക്കുന്ന സമിതി വളരെ അയ്യപ്പട്ട്, ദീപംകൊണ്ടു ഗർഭഭാഗത്തുവെച്ചുകൂടി കരുന്നതുകൊണ്ട്, നാമഭവേനാട്ടു പാഞ്ഞു: “അല്ലയോ പുത്രാ! കാലാവ് ഉഗ്രശാസനനാണ്. നിന്നെ കൊന്നുകളയും, സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ടു കാലാവിനെ അറയ്ക്കുന്ന നീ ശരണം പ്രാപിക്ക. ജാതിയും കുലത്തും നീ പ്രാണനെ രക്ഷിക്ക”.

ഇങ്ങിനെ അമ്മ പാഞ്ഞതുകേട്ട്, നാമഭവൻ അമ്മയുടെ ദീപം കണ്ട് വളരെ ദുഃഖിതനായി, ദീപം ഇല്ലാത്തവനാണോ വെ, അമ്മയോട് “അമ്മ! ഞാൻ ഈ പശുവിനെ കൈമാറ്റിപ്പോ. ഏതൊരു ഇവർ വെറുക്കു പറയുന്നതാണ് എന്തൊക്കെ ആ അമ്മ ദുഃഖിക്കേണ്ട. ശ്രീഗോവിന്ദസ്ഥലിയെ ശരണമായി പ്രാപിക്കുക. അവൻ ശുഭത്തെ ചെയ്യും മറ്റൊരു യോഗികളും, വലിയ ആപത്തുകളിലും, സമുപന്തകാലമുള്ള യോഗികളും ഭക്തരക്ഷകനായ ഗോവിന്ദൻ അന്നാണ് ശരണം. ഇങ്ങിനെ വിശ്വസിച്ചിട്ട് ചിന്തയെ ത്യജിച്ച് അവനെ ഭജിക്കുക” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ പാഞ്ഞിട്ട്, നാമഭവൻ അവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ അന്നു ഇരുന്നു. ഭക്തന്മാരുടെയല്ലാ കൂട്ടി മാന്ത്രിയിൽ മരിച്ച പശുവിനേയും വെച്ച് അതിന്റെ ചുറ്റും എല്ലാവരും ഇരുന്ന് കൂടുകയും തുണയ്ക്കുകയും മറ്റും വെച്ച് ശ്രീകൃഷ്ണനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു ഏകാഗ്രമിതനായി സ്തുതികൾ പാടാൻ തുടങ്ങി.

“ഐ ഭഗവദ്ഭക്ത കർമ്മപാലംവിദ്യ മത സിന്ധുതന്ത്രപരം:

മത കരണമതം മത ഗണേന്ദ്രകണ്ഠാമാലീനം മത മധവം!

മത മാതാമതം മത മഗ്നതന്ത്രമതം മത പുണ്യമീകാക്ഷ മതം

മത ഗോപീകണ്ഠാഭം! പാലപരം കണ്ഠമിതം അപവിതരം.”

“ഐ ലക്ഷ്മീലതെ! സമ്പൂർണ്ണ! ജഗദീശ്വര! ആപൽ ബാധവ! ഭക്തരക്ഷക! പ്രപന്നാത്തിയാരിന! യോഗിബന്ധ!”

മിന്നത്തായിരിക്കുന്ന ജ്ഞാൻ ആപൽ സമുദ്രത്തിൽ മുക്കി വെക്കുന്നതിനെപ്പോലെ വെറും വെള്ളം പ്രാപിച്ചിരിക്കും, അഗതിയെ മരിക്കുവാൻ ഇത്ര ഉപേക്ഷിച്ചെന്നതിന് കാരണം എന്താണ്? ശ്രീ തന്മിണിദേവിയോടു കൂടി സല്ലാഹം മഹത്തൃകാണ്ടു ഏതെന്ന രാജാവോ? ഭക്തന്മാരുടെ കീഴ്ന്നുവെച്ച ഭക്ത് എന്നതാണ് മറ്റൊരു നിമിത്തം. ചാ? യോഗികളുടെ ഹൃദയകമലത്തിൽ അകപ്പെട്ട നിമിത്തം. ചാ? ഭക്തന്മാരെ മരിക്കുവാൻ ഏതാനും പോയിരിക്കുന്നു. ചാ? ഭക്തന്മാരെ വെറുംവെള്ളത്തിൽ വെച്ച് എറുന്ന മരിക്കുവാൻ?—

ഇങ്ങിനെ നാമദേവൻ ഭഗവാന്റെ അറിവു പഠിക്കുകയെന്ന പരിഹാസം ചെയ്യാനാസരയമായി. അപ്പോൾ ഭക്തന്മാർ ഉന്നയിക്കുന്ന ഭഗവാൻ പത്രവിനെ ജീവിപ്പിച്ചു സമൃദ്ധനാക്കി. കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കും പത്ര എഴുന്നീൽക്കുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ നാമദേവൻ വളരെ സന്തോഷം തോട്ടുകൂടി, ആനന്ദാശ്രമം മറ്റൊരു ഭക്തന്മാർ മുഴുവനും നന്നായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.—“പത്ര ഇതാ ജീവിച്ചു ഇങ്ങിനെ സ്വീകരിച്ചു പ്രസാദിക്കുക. ഇതാണ് നമസ്കരിക്കേണ്ട.”—ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ പത്ര ഇറക്കുന്ന പത്രവാക്കെന്ന് പറഞ്ഞ ആ ദയ്യനെ കൊമ്പുകൾ കൊണ്ടു ക്രോധത്തോടുകൂടി കത്തി. അപ്പോൾ അവൻ മൃതനായിട്ടു കിടന്നു. അവൻ വീണു കണ്ടപ്പോൾ മറ്റൊരു ദയ്യന്മാരെല്ലാവരും നാലുദിക്കിലേക്കും ഓടിപ്പോയി. നാമദേവൻ ആ ദയ്യൻ വീണുകിടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട്, ഹാ, ഹാ, എന്ന് പറഞ്ഞു. അവനെ വേഗം എടുത്തു അന്നു മടിയിൽ കിടത്തി വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് കോട്ടത്തു, ആ പത്രവിടത്തു, ‘എന്താണ് നിമിത്തം?’ എന്ന് ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ആ പത്ര തന്നെ കട്ടിയെ കാണാതെ തിരഞ്ഞുകൊണ്ടു വിടവിട്ടു. അപ്പോൾ ആ പത്ര വിടൻ കട്ടി കണ്ടുകൊണ്ടു ഓടിവന്ന് പത്രവിടന്റെ മുമ്പുകിടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പത്ര ദയ്യന്മാരെക്കൂടെ കട്ടിയെ നശുവാൻ തുടങ്ങി.

ഈ അത്യാശ്ചര്യത്തെ കണ്ടിട്ട്, രാജ്യത്തുമാർ കിരോപ്പായി രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു. രാജാവു ഈ അത്യാശ്ചര്യത്തെ കേട്ട് അവിടേക്കുപോയി. അമരപ്പൊക്കു സന്തുഷ്ടനായട്ടു, നാമദേവനോടു, “അല്ലയോ നാമദേവ! നീസംധ്യതന്നെ, സംശയമില്ലാതെ എന്തെന്നതാണു് എന്താണു് ആഗ്രഹിക്കുന്നത പറയുക” — എന്നു ചോദിച്ചു. ഈ കേട്ടപ്പോൾ നാമദേവൻ തൊഴുതുവെക്കുന്ന പാറത്തു് “അല്ലയോ രാജൻ! എനിക്ക് ദുരന്തകാളു കാളും എന്താണു്? എനിക്ക് ഗോവിന്ദസംഗമി കേടാണു് തന്നെണു്” തൊഴുവെക്കുന്നതാണു് ഞാൻ കൃതജ്ഞനാണു്.” ഇങ്ങിനെ നാമദേവൻ പറഞ്ഞതു് കേട്ട്, രാജാവു വളരെ പണിപ്പെട്ട്, വിരോധമായ ഒരു കിടക്ക കൊടുത്തു. “ഈ എന്താ സന്തോഷത്തിന്നു വേണ്ടി നിനിക്കുതൊഴും സ്വീകരിക്കേണം?” എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ കേട്ടപ്പോൾ നാമദേവൻ അതു വാങ്ങി അപ്പോൾക്കു നന്നായി ഇട്ടു. അന്നത്തന്നെ സ്നാനവും പൂജയും മാനം കഴിച്ച് കൈവെട്ടാത്ത ഒരു അംഗം കേടാണു കഴിച്ചു. സന്തോഷത്തോടു കൂടി ഗോവിന്ദനെ നമസ്കരിച്ചുവെക്കുന്നതാണു. കരാക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു കിടക്കയെ നദിയുടെ കരത്തോട്ടായി അങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞു് രാജാവു് കേട്ടു. നാമദേവനെ വരുത്തി, ആ രാജാവു്, “ഞാൻ തന്നതായ ആ പഴയ കിടക്ക ഇങ്ങോട്ടു തരിക. പുതിയ കിടക്ക ഞാൻ അങ്ങോട്ടു തരാം. ഇതാണു് ഒട്ടും സംശയം വേണ്ടു്” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ കേട്ടപ്പോൾ നാമദേവൻ രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു. “അല്ലയോ രാജൻ! എന്താ കൂടെ വരിക. ഏതു കിടക്കയാണു് എനിക്കു തന്നതാ? അതു നാമദേവനിൽനിന്നു കിട്ടി എടുത്തുകൊൾക.” ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ നാമദേവൻ രാജാവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു നദീതീരത്തു് പോയി. കരത്തിൽനിന്നു വളരെ കിടക്കകളെ എടുത്തു കരയിൽ ഇട്ടു. അപ്പോൾ രാജാവു തന്റെ കിടക്ക ഏതാണെന്നു് അറിയാത്തതെങ്കിലും പരിഭ്രമിച്ചു നാമദേവനെ നമസ്കരിച്ചു് അഞ്ചുപെണ്ണുനായിട്ടു്, “ഞാൻ

ചെയ്യും അപരാധത്തെ കുറിക്കേണ്ടതെന്ന് എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നേയും പ്രസ്താവിച്ചു. നാമഭവൻ ഇങ്ങിനെ ആശ്ചര്യത്തെ കാണിച്ചു തന്നെ ധൂഹത്തിലേക്കു പോയി. ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങളെയും വിളിച്ച്, 'രാജാവ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "നാമഭവൻ എന്റെ ഇഷ്ടനാണ്" അപരാധ ആർ ദ്രോഷിക്കുന്നുവോ അവർ എന്റെ ശത്രുക്കളാണ്" അവരെ ഞാൻ കൊന്നുകളയും. ഇനമുതൽ ഇങ്ങിനെയാണ് എന്റെ കല്പന". ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ആ ഗ്രാമവാസികൾ ഏറ്റുവാക്കും താങ്ങുവന്നതായ അനുസരിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ എല്ലാജാക്കും ഭക്തകണ്ഠയെ ചെയ്യുന്നതു ലോകത്തിൽ ഇപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷമായി നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. സംശയമില്ല.

മുപ്പത്തൊന്നാം സൂത്രം.

നാമഭവചരിതം. (5)

ഇങ്ങിനെ നാമഭവനും അമ്മയും ഗോവിന്ദഭക്തിയാടുകൂടി ഗ്രാമത്തിൽ വസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തു്, ഒരു ദിവസം ആ ഗ്രാമത്തിൽ പേരാ ഒരു ഗൃഹം തീർപ്പിച്ചു. കാറ്റിന്റെ ശക്തി കൊണ്ടു നാമഭവാന്റെ ഗൃഹവും തീർപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ജനങ്ങൾ തീ കെട്ടത്തുടങ്ങിയ വന്നു. നാമഭവൻ അവരെ വിശദിപ്പിച്ചു. നാമഭവൻ ഗോവിന്ദപ്രതിമയെ എടുത്തുകൊണ്ടു പുറത്തുവന്ന്, 'അത സർവ്വതാത്പര്യത്തോടുകൂടി, 'എ.നിക്കു് കിട്ടേണ്ടതെല്ലാം കിട്ടി. മഹാ ഭാഗ്യം! മഹാ ഭാഗ്യം!" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, ഗോവിന്ദപ്രതിമയെ ഒരു സ്ഥലത്തുവെച്ച് അതിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്ന് ഭക്തിയോടുകൂടി തുഞ്ചുൻ എടുത്തുകൊണ്ടു് പാടുപാനം ആടുവാനും തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ധൂഹം ഭുജിക്കാത്ത കണ്ഠകൊണ്ടു ദേവിച്ചു ഭുജിച്ചായി. അപ്പോൾ അൻ തന്നെ ഭുജിച്ചു എല്ലാം വാരിക്കള

അതു ഗോവിന്ദസ്വരൂപിനെയ അവിടെ കൊണ്ടുവരികയെപ്പറ്റി അമ്മയോടു കൂടി അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ കന്യാദിവസം കഴിച്ച് അപ്പോൾ അമ്മയുടെ കല്പനപ്രകാരം, നാമദേവൻ ഗൃഹം ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവിടെയിടെ പൊയി ചില മാങ്ങയും കൂട്ടകളും മാനും കൊണ്ടുവന്ന് അവിടം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി പൂർത്തമാകുന്നതിന്നായി വാങ്ങാൻ അന്നേക്കിട്ടപ്പോൾ, ആ ദിക്കിൽ എങ്ങും കിട്ടിയില്ല. അപ്പോൾ നാമദേവന്റെ അമ്മ, “അല്പമൊ വേണ്ട! ഈ പൂർത്തമാക്കിട്ടുണ്ടല്ലോ. വെമ്പലും കാരും കൊണ്ട് എങ്ങനെയെന്ന് ഇതിൽ ഇരിക്കുന്നതാണ്,” എന്നു പറഞ്ഞു. അമ്മ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകൂടി, നാമദേവൻ വാങ്ങാൻ അന്നേക്കിട്ട് ഓടിക്കിടേണ്ട പൊയി. വാങ്ങാൻ വാങ്ങി വരിയെ കൊട്ടാക്കി കെട്ടി, വളരെ പണിപ്പെട്ട് അത് തലയിൽ എടുത്തുകൊണ്ട് ഗൃഹത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ, വഴിയിൽ ആ മാങ്ങകളുടെ ദുഃഖിതനായിട്ട്, അത് ഇറക്കിയെച്ച് ഒരു വൃക്കത്തിന്റെ ഉപരിയിൽ നാമദേവൻ കിടന്നാണി അപ്പോൾ കൈവശമെ നായിരിക്കുന്ന ഭഗവൻ അവിടെവെന്ന് നാമദേവപ്രവൃത്തി ധരിച്ച് വാങ്ങാൻകെട്ടിനെ തന്റെ തലയിൽ എടുത്തുകൊണ്ട് അതിസൗന്ദര്യത്തോടുകൂടെ നാമദേവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയും, അപ്പോൾത്തന്നെ മേരുവാൻ തുടങ്ങിയ സമയം, നാമദേവന്റെ അമ്മ വളരെ സങ്കടത്തോടെ, “ഹേ ഭഗവൻ! ഹി വിശുദ്ധകൊണ്ടും ഭാഗംകൊണ്ടും വളരെ ശീണിച്ചിരിക്കുന്നവല്ലോ. കൈക്കൊണ്ടു കഴിയില്ലാത്ത ഗൃഹം മേരുവ!” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ അമ്മ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ, നാമദേവപ്രവൃത്തിയായ ശ്രീധരി, “അമ്മ! ഞാൻ ഇതിനെ കൈക്കൊണ്ടു മോശനാകുന്നതായും, എന്നിട്ട് ഞാൻ സ്നാനം ചെയ്തുകൊണ്ടും, അപ്പോഴാണ് അമ്മ കൈക്കൊണ്ടു വരികയെന്നും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ട്, ആ ഗൃഹത്തെ വേഗത്തിൽ മേഞ്ഞുകഴിച്ചു. അതിനെയു ഞ്ഞു വാങ്ങാൻ കാര്യം മാനം എടുത്ത്, “അമ്മ, ഇത് ഗൃഹം

അതിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. ഞാൻ കുളിപ്പാൻ പോകുന്നു” — എന്ന് അമ്മയോടു പറഞ്ഞ് മരുവരുലനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

നാമദേവൻ ഉറക്കം ഉണർന്നു നോക്കിയാപ്പാർ വെച്ചാൽ കണ്ടില്ല. ആരെ കൊണ്ടുപോയിരിക്കുമെന്ന് വിചാരിച്ച് വേഗം എഴുന്നീറ്റ് തന്റെ ശ്രമത്തിലേക്കു പോയി. അമ്മയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “വെച്ചാൽ കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ ഷീണുകൊണ്ടു വഴിയിൽ കുറച്ച് ഉറങ്ങിപ്പോയി; അപ്പോൾ ആ വെച്ചാലിനെ ആരെ കൊണ്ടുപോയിക്കളഞ്ഞു. ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു വരികയും ചെയ്തു” നാമദേവൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകേട്ട് സൂര്യൻ വളരെ വിസ്മയത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. “ഓഹ പുത്ര! നീ എന്താണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്? നിനക്കു ചിത്തശുദ്ധം ഉണ്ടോ? നീ ഇപ്പോൾക്കുണ്ടെന്നു അല്ല വരുമെന്ന് വെച്ചാലും കയറും മററും എന്റെ പക്കൽ ഇന്ന് കുളിപ്പാൻ പോയത്? പിന്നെ എന്താണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്?” ഇങ്ങിനെ അമ്മ പറഞ്ഞതുകേട്ട്, നാമദേവൻ വിസ്മിതനായിട്ട് അമ്മയെ നന്ദിച്ചു, തന്നെ വളരെ നിവിച്ചു “ചരി എന്താൻ ജനം വൃതംതന്നെ. ഭഗവാനെ കേട്ടു തല്ലാതെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ”. ഇങ്ങിനെ നാമദേവൻ സകടകൃഷ്ണകാണിക്കുമ്പോൾ അമ്മ കഷ്ടം കഴിക്കുവാനായിട്ട് അവനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ എഴുന്നീറ്റു പോയി കുളിച്ച് ഗോവിന്ദനെ പൂജിച്ച്, ഹരിയെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു, ഭക്ഷണം കഴിച്ചു.

മുപ്പത്തൊന്നാം സർഗ്ഗം.

നാമദേവചരിതം. (6)

നാമദേവൻ ഇങ്ങിനെ വസിക്കുന്ന കാലത്തു്, ഒരു ദിവസം മഹാപ്രാണശയ്യ, നന്നായിട്ട് ഉരുപെച്ചു ബ്രഹ്മം തുളസീമാലയും

മൗന മെമ്പട്ടുവചിഞ്ഞങ്ങുളളമല്ലോ. ധരിച്ചു ഒരു സ്വയം നമുവേ
 ഹൻ ധൃഹത്തിൽ വന്നു. നാമാവേദന മ് അവൻ ഇങ്ങിനെ പ
 റത്തു. “അല്ലായാ ഭക്തന്മാരേ! എനിക്കു വളരെ വിശപ്പുണ്ട്.
 ചേറും ഭക്ഷണം തരിക. വിശപ്പ് പുറന്ന വല്ലാതെ അടിഞ്ഞിരിക്കു
 ന്നു”. അതേപ്രിയപ്പെട്ട ഈ വാക്കുകൾ നാമുവേദൻ അവനെ മ്
 പറഞ്ഞു. — ‘ഇന്ന് ഏകാദശിവ്രതമാണ്, എങ്ങിനെയാണ്
 മരണം ഭക്ഷിക്കുന്നത്? ഞാൻ അരി തരാം, അതു ഹകം ചെയ്ത്
 ഇത്തുപോലെ ഭക്ഷിക്കുക’. ഇതുകേട്ട്, അതിഥി പിന്നെയും പാ
 രത്തു. “ഞാൻ ഹകം ചെയ്തു ഭക്ഷിക്കില്ല. ഇങ്ങിനെയാണ് എ
 ഹൻ നിശ്ചയം. ഭക്ഷണകാലത്തിൽ ഞാൻ ഏതു ധൃഹത്തിൽ
 പോകുന്നുവോ, അവൻ തന്നെ അന്നത്തെ അവസരമുളളതി ഭക്ഷി
 കുന്നതല്ലാതെ, ഞാൻതന്നെ ഭക്ഷിക്കുക. അതുകൊണ്ട് എ
 നിക്കും ഭക്ഷണമെന്ന് നീയും ഭക്ഷിക്കുക. ഞാൻ മൂന്നു ദിവസമാ
 യി ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ട്. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ നന്നേക്കൂ പ്രാ
 ത്തിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെമേൽ പ്രസാദിച്ചത് എ
 നിക്ക് അന്നം തരിക”. ഇങ്ങിനെ അഗ്തിയുടെ വാക്കുകൾ, നാ
 മാവേദൻ വസ്തുതയോടും യോജിക്കുകയുളളതി അവനെ സമാധാനി
 പ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “അല്ലായാ ഭക്തന്മാ! പ്രസാ
 ദംക. ഇന്നു ഹരിവാസമാണ്. ഇത് എനിക്കു പ്രാണനേക്കാൾ
 മാപ്പുയുളളതാണ്. പ്രാണനെ ഞാൻ ത്യജിക്കാം. ഈ ഏകാദ
 ശിവ്രതത്തെ മരിക്കും ത്യജിക്കുവാൻ ഹെല്ലാ അതുകൊണ്ടു
 ഹമാ ചേറോടും താഴ്ന്നോടും പ്രാതരിക്കുന്നു. വോദൻ ഈ നി
 ശ്ചയത്തെ എറിക്കൊണ്ടു ത്യജിക്കുക. ചോൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കു
 ക്”. എന്നങ്ങിനെ നാമാവേദൻ പിന്നെയും പ്രാതമിച്ചിട്ടും, അ
 തിനെ അതിഥി സ്വീകരിച്ചില്ല. നാമാവേദൻ ചിന്തശ്രാന്തനാ
 യി കന്നം മ് കൊണ്ടു ഇരുന്നു. അപ്പോൾ ആ അതിഥി വിശപ്പു
 സഹിക്കുവാൻ വഹിയായത ധൃഹമേ മരിക്കിൽതന്നെ ഇരുന്നു. ഇ
 ങ്ങിനെ പകരലല്ലും കഴിഞ്ഞു.

സമ്പന്നനായപ്പോൾ, നാലുവേൾ അന്തർ വതിവുപ്രകാരമുള്ള പൂജയും, രാത്രി ഉറക്കാനായിപ്പോൾ ചെങ്കി തുറന്നിരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടായി. പ്രാതലോടെ അതിമിടുക്കത്തോടെ വന്നു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു “ഹേ ദൈവസ്ഥിരം നേരം വെളിച്ചമായി. സ്നാനം കഴിച്ച് എന്നു കേൾക്കണം കഴിക്കുക. ചെങ്കി പ്രകാരം സഹജമായി.” നാലുവേൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ അതിമിടുക്ക സമീപത്തിൽ ചെന്നു പിന്നെയും പിന്നെയും വിളിച്ചു. അതിമിടുക്ക കേട്ടില്ല പക്ഷെ വസ്ത്രം എടുത്തുനോക്കി, അപ്പോൾ കരിച്ചുപോയതായി. കൈകൾ കൊണ്ട് എഴുന്നിലിട്ടപ്പോൾ എഴുന്നിലുണിട്ടു. അപ്പോൾ നാലുവേൾ കൂപാപരമ്പരയായി ഉറക്ക കരച്ചുവെന്ന് തുടങ്ങി. അവർ വളരെ ദുഃഖത്തോടുകൂടിയുള്ള ആ കരച്ചിൽ കേട്ടു ഗ്രാമവാസികളായ എല്ലാ ജനങ്ങളും വന്നു. വളരെ വിസ്മയത്തോടുകൂടി, “നിന്നിതാണ് ചെയ്യുന്നത്” എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ നാലുവേൾ അവരോടു, “നിങ്ങൾ എന്താണ് പൂജയും കേൾക്കുവിൻ. ഈ അതിമിടുക്കൻ ഗ്രാമത്തിൽ വന്നു എന്നൊരു കേൾക്കണം ചെയ്തിട്ടു. ഹിന്ദുവാരും ആയുർവ്വേദം നാൽക്കേണം കേൾക്കുവില്ല. ഇവൻ വിശുദ്ധ സാമിത്തോൻ പാടില്ലാത്ത കരിച്ചതാണ്, സംശയമില്ല. അതു കൊണ്ട്, ഇവനെ കൊന്നിട്ടുള്ള ഹാലം എന്തിനാണ്, അതിന്നു സംശയമില്ല. അതു കൊണ്ട്, ഇവനെ കേൾക്കുന്ന ചിതയിൽ അന്നു ഇവനാകട്ടെ അന്നിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. മിഥുന കരിച്ചുകൊണ്ടു. അന്ന് ഇവനാകട്ടെ ഹിന്ദുവെന്നെന്ന് നിങ്ങൾ ആരും അറിയുന്നതോടും പാടത്തു. ഇതേ ശ്രീധർമ്മനാണു സത്യം.”

നാലുവേൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മറ്റൊരു വളരെ ദുഃഖിതയായി. നാലുവേൾ ആ അതിദുഃഖത്തോടുകൂടി കരഞ്ഞുകൊണ്ട്, അനിവാര്യതയും ചെയ്തുകൊണ്ടു പിന്നെയും പിന്നെയും പ്രാർത്ഥിച്ചു. പൂരൻ അതിനെ സ്വീകരിച്ചില്ല. അ

പ്പോൾ ആ ഗ്രാമവാസികൾ ഏറ്റുവാങ്ങം കൂടി, ആ മരിച്ച അന്തി
 മിറയ ഏറ്റത്തു ശ്മശാനത്തൽ കൊണ്ടുപോയി. നാമദേവനും പി
 ന്നാമലപോയ. അധർ ചിതറുങ്ങാക്കി ശവത്തിനെ അത്ത്
 വെച്ചു, തന്നാ അതിൽ പ്രാവശിച്ച് അഗ്നി ഏറ്റത്തു അതൽ
 പെട്ടിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ മരിച്ചവനായ അന്തി
 “എന്താ മൂലത്തിൽ തീ വെക്കണ്ട, ഞാൻ മരിച്ചിട്ടില്ല, നി
 കൾ സത്യത്തെ പരീക്ഷിക്കാനാണ് ഞാൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്
 ഞാൻ സത്യക്കുറവായി. ഞാൻ വരുകയാണ്, നോക്കൂ എന്താക
 ന്നു ആഗ്രഹം, അതു പറയുക. ഞാൻ തരാം” എന്നു ചരിച്ചു.
 കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ നാമദേവൻ “ഭവാനു ആരാ
 ണ്, എന്തിനെറിന്നാകുന്നു ചെന്നത്, എന്നു സത്യമായി ചോ
 ള്യാനം” എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട അന്തി, “എനിക്ക് ധൃത
 വാ ജ്യേഷ്ഠപേരും ഇല്ല, വളർന്നുകൂട്ടത്തും ഇല്ല. ഞാൻ രാജ്യസ
 ബദ്ധയിലാണ് നിങ്ങൾ സത്യം കണ്ടു ഞാൻ സത്യപ്പോയി.
 ഞാൻ നിനക്ക് എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത് അതു പറയുക” അ
 പ്പോൾ നാമദേവൻ, “ഇതു അടുക്കംതന്നെ, അടുക്കം തന്നെ”
 എന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടു തെങ്ങുരിച്ചുകൊണ്ട്, “എനിക്ക് ചരിച്ച
 കൽ ദ്രവമായി കലക്കുകയും ഭവാനു എന്റെ ധൃതത്തിൽ വന്ന്
 ഈണ കഴിച്ചു പോവുകയും ഇതു കണ്ടുമാണ് വേണ്ടതു്” എന്നു
 പറഞ്ഞു, അന്തിയുടെ ധൃതത്തിലേക്കു മുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി നാ
 മദേവൻ സൂര്യോദയത്തിനായി സ്നാനംചെയ്തു ഗോവിന്ദനെ പൂ
 ജിച്ച് അതിഥിയെക്കേണം കഴിപ്പിച്ച് താനും അമ്മയോടു കൂടെ
 ഭക്ഷണം കഴിച്ചു നാമദേവനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു അന്തി മ
 രണപോകയും ചെയ്തു.

നാമദേവൻ ഈ വൃത്താന്തത്തെ കിട്ടിച്ച് മനസ്സാൽ അ
 തൃപ്തനായിട്ട്, നാമദേവനെ പര്യടം പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ
 ു. ഇങ്ങിനെ ഭക്തന്മാർ ഗുഹത്തിന്നു വേണ്ട ശ്രീഹരിയെന്നു വ
 ണ് കൊതുകൾക്കുണ്ടും ഇപ്പോഴും ചെയ്യുന്നു. ഭക്തന്മാർക്കേറിയതാ

ഒരു ഗോധാന ഏറ്റുപ്പത്തിൽ വരിക്കരിക്കുന്നു. വിദേശിച്ച്, കലിയുഗത്തിൽ ഗോധാന ഭക്തികാണ്ടു പ്രസാദിക്കുന്നതുപോലെ, ജാതികാണ്ടാവട്ടെ ആചാരം കൊണ്ടാവട്ടെ മന്ത്രാദികാണ്ടാവട്ടെ പൂജകാണ്ടാവട്ടെ പ്രസാദിക്കുന്നില്ല. കലിയുഗത്തിൽ ഭക്തി മനസ്സിൽ ഉൾക്കൊണ്ട് ഏകിലും അതുണ്ടായാൽ അവൻ ഗുഹൻ തന്നെ, സാരമായില്ല അങ്ങനെയുള്ള ഗുഹന്റെ ഭക്തികാണ്ടു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടപ്രകാരം ഭക്താനുകമ്പിയായ ഗോധാന ആ കൈയെ തരിക്കുന്നു.

[illegible]

നാമഭവചരിതം. (7)

നാമാവേൻ ഭഗവൽ നമ്മാഹ്വര്യത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണിച്ച ഒരു കഥയാണ് ഇതെന്നു്, അതി പരികന്ധത്തിൽ ഒന്നു ഒരു വൈദ്യൻ വിവേകാനന്ദനായ പാണ്ഡുരംഗന ഭക്തി പ്രാപ്തനായി വളരെ പനാത്താടുകൂടി ചെന്നു് ഭക്ത നദിയിൽ സ്നാനം ചെയ്തു് പാണ്ഡുരംഗന ഭക്തിയ്ക്കു് ഭക്തിയോടുകൂടി വസ്ത്രാഭരണങ്ങളെല്ലാക്കൊണ്ടു വൃദ്ധിച്ച് സാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്തു. വളരെ പ്രാപ്തനായി വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ യഥാഭോഗ്യം ഭവനങ്ങൾ ചെയ്തു. ഭഗവൽ പനാത്താടുകൊണ്ടു ഭക്തിയോടുകൂടി അഗതികൾക്കും കൊടുത്തതിൽപ്പറന്നു, “ഇനി ഇതു ഭക്തിയിൽ ആനന്ദം ഉപവർദ്ധനയ്ക്കു് ഉണ്ടെങ്കിൽ അവിടെ വരുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതുപകാരം ദിവ്യം കൊടുക്കാം”-എന്നു പറഞ്ഞു.

ആ ദൈവസ്വന്തൻ പാഞ്ഞുചെട്ട്, ആ ഗ്രന്ഥോന്നിയിൽ പര
ത്താക്കവിത്. “നാമദൈവൻ ഏന്നു പേരായ ഒരു വിശ്വദൈവൻ
ഉണ്ടു്. അദ്ദേഹം വന്നിട്ടില്ല, എവിടെയും പോയിട്ടില്ല, അതോടും

നാം യാചിക്കില്ല, അല്ലാ മാത്രമേ ആഹാരം കഴിക്കൂ. പഞ്ചമി വൃണാഗ്രനായ ശ്രീ വിഘ്നേശ്വരന്റെ ആഹാരം ധൃഹത്തിൽത്തന്നെ അവച്ചു ചൂടി ചുരകാണ്, അരസിമിത്തംപോലും ആ ഭോഗവിന്ദസമയം പരയാക്കരുത്, സാത്തായ്ക്കത്തോടടുത്തേക്കും കാലം കഴിക്കണം." അവരും ഇതു കേട്ടു, അന്ന് വ്യക്തനോടു, "ഹേ ചക്രം വിസ്തൃതകണ്ഠമിരുന്ന നാമഭവേനൻ ധൃഹത്തിൽ നിപലായി അടുത്തുവരുന്ന നമസ്കരിച്ചു വന്നുവരുന്നതാകട്ടെ ഇങ്ങോട്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരിക" എന്നു ആജ്ഞാപിച്ചു. അതിനുശ്ലാഘ, വ്യക്തൻ സാത്തായ്ക്കത്തോടടുത്തുവരുന്ന ധൃഹത്തിൽപോയി, നമസ്കരിച്ചു, അടുത്തുവരാതെ, "ഹേ വിസ്തൃതകണ്ഠമിരുന്ന നാമഭവേനൻ എന്നു അർത്ഥം അവരന കാരണങ്ങളാൽ നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നു അവർക്കുവേണ്ടിയും അത്രയും വരുണം" എന്നുപറഞ്ഞു.

ഇതു കട്ട, നാലു വർ, "ഞാൻ എവിടെയും പോവാറില്ല എന്ന കാരണവൻ മെഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ആരാണ്? എന്നിനാണ് കാരണവൻ മെഗ്രഹിക്കുന്നവൻ? ഉത്തരം: നാലു വർ എന്നിവ വല്ലതും തന്നെയാണിത് ഇപ്പോഴത്തെ വെളി, എനിക്ക് പറഞ്ഞിട്ട്, ഏതാലും, വെളി യാതൊന്നിലും ആഗ്രഹിച്ചില്ല. പ്രാണമെങ്കിലും വെളി ആഹാരം എന്റെ പ്രതിനിധി ആണ്. ഇത് നീ പോയി അല്പനാളായിട്ട് വെളി കട്ട. ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല", എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതുപോലെ, വൈകുണ്ഠൻ അച്ഛന്റെ സമീപത്തുപോയി നാമാവൻ പറഞ്ഞുവെല്ലാം അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ, ആ വൈകുണ്ഠൻ, പുത്രനാട്, പിടന്നു, “ഭേരിയോ! നീ ഭേരിയോ! ഭേരിയോ! അവിടെ പോയി നല്ലവാരകൾ പാഞ്ഞു പ്രസാദിപ്പിച്ചു” അദ്ദേഹത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരിക” എന്നു നിയോഗിച്ചു.

കൂട്ടാക്കട്ടെ, ചന്ദ്രൻ ഒരു ഗ്രാമസമീപത്തായിരുന്നു ചില വൃശഭരാജാക്കളുടെ പൂജപ്പട്ടം, നാലാലമ്പലം പ്രാർത്ഥനാലക്ഷ്യമായി

യി, തൊഴുതുവകാണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഓഹ വൈഷ്ണവാ! ഞാൻ മണ്ടാമതും വന്നിരിക്കുന്നു. ഏതന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞതെ ചൂതിനെ കേൾക്കുക—ഭവാനെ ഏതന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു വരുന്നതുവരെ ആഹാരം കഴിക്കുകയോ ജലപാനം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ട്, ഭവാനെ വന്നിറപ്പുകിൽ ഞാൻ മറ്റു പ്രാനാത്മാക്കളെ ഒരിങ്ങിയിരിക്കുന്നു—ഭവാനെ ഭഗവൽക്കരണമാണെന്ന് അറിയുന്നതിനാൽ ഭക്തവേഷപഥാഭിഗുണങ്ങൾ ഭവാനെ ഉണ്ടാവും എന്നുള്ള നിശ്ചയമാകട്ടെയാണ് അച്ഛൻ ഉറങ്ങാട്ട് വരാത്തത്.”

ഇങ്ങിനെ ആ വൈശ്യാപുത്രനും വൃദ്ധന്മാരും പറഞ്ഞപ്പോൾ, നാമഭവേൻ സന്യാസസ്തോതൃകളുടെ ഏഴുനീറന്, ഭാനശീലനായിരിക്കുന്ന വൈശ്യാന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി. വൈശ്യാൻ നാമഭവേനകൾക്ക് സന്യാസസ്തോതൃകളുടെ ഏഴുനീറന്, നാമഭവേന പൂജിച്ച് തൊഴുതുവകാണ്ട്, “ഓഹ ഭക്തപ്രേഷാ! പ്രസാദിക്കുക, ഞാൻ തരുന്നതു സ്വീകരിച്ച് എന്ന കൃതകൃത്യനാക്കുക”—എന്നുപറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ വൈശ്യാന്റെ വാക്കുകൾ, നാമഭവേൻ “ഞാൻ അതിനുവേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. എനിക്ക് ധനംകേവലമായതുകൾ ആഗ്രഹവും ഇല്ല. അത് ഇപ്രകാരം വേണ്ട അറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഭാനം വേണ്ടാത്തതുകൊണ്ടിനെ ഛേദിക്കണം”—എന്നുപറഞ്ഞു.

നാമഭവേൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകേട്ട്, ആ വൈശ്യാൻ, വളരെ ദുഃഖിതനായിട്ട് നാമഭവേന്റെ കാക്കൽവീണ് മണ്ടുകാലുകൾക്കു പിടിച്ച് വിടാതെ അവിടത്തുതന്നെ കിടന്നു. അപ്പോൾ നാമഭവേൻ, “നിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ദ്രവ്യം എനിക്ക് തരിക. നിന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ സ്വീകരിക്കാം.”—എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞ്, ഒരു തുളസീപത്രംതന്നെ എടുത്തു, രാമം എന്നു ഒരു നാമത്തിന്റെ അർപ്പാക്കരം ആ തുളസീപത്രത്തിൽ എഴുതി,

അപ്പാൾ നാമദേവൻ, അവരോട്, “ഇതാണ് ഏകാ-
ധനം ഇങ്ങിനെ ഇല്ലാത്ത ലോകത്തിൽ ആരും ഉണ്ടാകയി-
ല്ല. അതുകൊണ്ട് ലോകത്തിൽ എല്ലാവരും എന്നാക്കും വി-
ശ്വതാമരമാണെന്ന് ചെല്ലിപ്പോയത് ഞാൻ ആരോടും യാചിക്കാ-
ത്തത്” എന്നുപറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ നാമദേവൻ പാഞ്ഞുതുട-
ർന്നു, എല്ലാവരും, “ആശ്ചര്യം, ആശ്ചര്യം” എന്നു വെച്ചു. രാ-
മനാമരത്തിന്റെ മാധവന്റെ പ്രത്യക്ഷമായികണ്ട് അവർ എല്ലാവ-
രും ലോകത്തിൽ നാമകീർത്തനം അതിമഹത്വമായ സാധനം ത-
ന്നെയാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ രാമമാഹാത്മ്യങ്ങൾ പുരാണങ്ങളിൽ വളരെ പാ-
യുണ്ടുണ്ട്. നാമകീർത്തനംകൊണ്ടു ഗോപന്മാർ ഭക്തനായി ഭവിച്ചു.
രാമനാമപ്രശംസകൊണ്ടു ദൈവശ്രസ്ത്രീ സർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചു. അതി-
പ്രാപിയായിരിക്കുന്ന അഭാമിളൻ തന്റെ പുത്രനെ “നാരായ-
ണൻ” എന്നു വിളിക്കുകൊണ്ടു ദിവ്യപദത്തെ പ്രാപിച്ചു. അതു-
കൊണ്ട്, ഭഗവാനാമാർച്ചാരണം തന്നെയാണ് സർവ്വശ്രേഷ്ഠമായി-
ത്തീർന്നത്. “കൃഷ്ണൻ” എന്നുള്ള ദിവ്യനാമം ആർക്കുപിടിക്കുന്നുവോ
അവർക്കു അനേക ജന്മങ്ങളിൽ ആർക്കുണ്ടാകുന്നതായ മഹാപാ-
പരാധികൾ ഭഗവതായി ഭവിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉയിർകൊൽ സ്മൃതി-
കളിൽ വൃഷ്ടമായിപ്പോയവർക്കു ദീർഘായുസ്സും, അതുകൊണ്ടു നവം-
യോഗം, പ്രകാശമായ സാധനങ്ങൾ താമരമാർച്ചാരണത്തിന്നു
സമാനമല്ല. മറ്റുള്ളവർക്കു അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ വളരെ
ഇഷ്ടമുള്ളതല്ലാത്തതല്ല. അവിടേയും വിഷ്ണുവന്റെ നാമമാർച്ചാ-
രണം തന്നെയാണ് സർവ്വശ്രേഷ്ഠമായിത്തീർന്നത്. കാമരൂപത്തെ
ഉണ്ടു സിദ്ധിക്കാൻ ചെല്ലുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽ ക്രിയാലോലം സംഭ-
വിച്ചാൽ വളരെ അനന്തരമായി ഉണ്ടാകുന്നു. നാമമാർച്ചാരണ-
ത്തിൽ ആവക ദോഷങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട്,
ലോകത്തിൽ നാമകീർത്തനം തന്നെയാണ് സകല സാധനങ്ങളിൽ
പരമമായത്. മേൽപ്രകാരമുള്ളതെന്ന് പണ്ടുതന്നെ ഉയിർകൊൽ തീർച്ച.

പ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അശുഭം മുതലായിരുന്ന യാഗങ്ങളിൽ ഭഗവന്നാമസ്തംഭങ്ങളോടു കൂടി കെട്ടുന്ന ആഹ്ലാസികളുടെ പകൾ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ച്, യാഗം ചെയ്യുന്നവർക്ക് അഭീഷ്ടത്തെ കൊടുക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, നാമോച്ചാരണം തന്നെയാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. നാമോഹ്വര്യം ആരാധന പര്യവായ് കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട്, നാമോച്ചാരണത്തിൽ ആകെ വിശ്വാസവും ഭക്തിയും ഉണ്ടാ അവർ സകല സിദ്ധികളും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

—o—o—o—

നാമോച്ചാരണസൂത്രം.

—o—o—

നാമോച്ചാരണസൂത്രം (8)

—o—o—

നാമോച്ചാരണ, ഇങ്ങനെയൊരു സകല സങ്കടങ്ങളിലും ഭഗവാന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരിച്ചുകൊണ്ടും, ഭഗവൽ ഭക്തന്മാരിൽനിന്നും ശിരോമുദ്രണമായും, സകല ഭക്തന്മാരുടെയും സ്നേഹത്തിന് പാത്രമായും ഇരിക്കുന്ന കാലത്ത്, വിശ്വഭക്തന്മാരിൽ ഒന്നവനായ കോര എന്ന പേരായ കുമാരൻ പണ്ഡിതനാമഭക്തന്മാരിൽ കൂടിയിരുന്ന ഭക്തന്മാരെ വന്ദനം ചെയ്ത് വളരെ വിനയത്തോടെ “അല്ലയോ ഭഗവതേ! നിങ്ങൾ എല്ലാവരും എന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പൂജ സ്വീകരിക്കണം” എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ഭക്തന്മാർ എല്ലാവരും അതു സമ്മതിച്ച് അവന്റെ വീട്ടിലേക്കുവന്നു. അപ്പോൾ ആ കോര കുമാരൻ, ആ ഭക്തന്മാരെ എല്ലാവരെയും സകല ഉപാധമേറ്റോടു കൂടി പൂജിച്ച് നല്ല സ്ഥലത്തിൽ ഇരുത്തി. അവർ കയ്യിൽ ഭഗവൽ കഥകൾ പാരായണമാക്കി. അപ്പോൾ അന്നത്തെ ശാസ്ത്രം, കോര കുമാരന്റെ നോക്കി, “അല്ലയോ ഭക്തന്മാരേ! നിങ്ങളുടെ ഉണ്ടാകുന്നവർ ആകയാൽ ഇ

പോലും വരിയായി വെച്ചിരിക്കുന്ന പാത്രങ്ങളിൽ വേദാന്ത പാത്രം ഏതാണ്, വേദപാത്രം ഏതാണ്, എന്ന് പരിച്ഛിന്യെക്കൊടുത്തു പറയണം" എന്ന ആജ്ഞാപിച്ചു. ഇങ്ങനെത്തന്നെ പരമേശ്വരസ്വാമിജിക്ക് മേൽ ഭക്തന്മാരും അഭക്തന്മാരും തോന്നിപ്പോയി. "ഓ സർവ്വവിദ്യാ സംസ്ഥാനികൾക്കു് ഉപദേശമായ സ്വയം തത്ത്വജ്ഞാനങ്ങളെ പരിച്ഛിന്യെക്കൊടുത്തു പറയണം" എന്നുള്ളതും അതല്ലാത്ത കർമ്മങ്ങളായി സമുച്ചാരത്തിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോകുന്ന പാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു തന്നെ പറയണം. അതിന്നു പാപപാപങ്ങളാണെന്നു ചിന്തിക്കുന്നവർക്കു് സമുച്ചാരത്തിൽ എങ്കിലും ഉപദേശം കല്പനയായതാണു് സ്വീകരിച്ചു് ചെയ്യാം. പാപമോ പാപമോ എന്താണു് കൃഷ്ണന്റെ വാക്കുകൾ താഴെത്തന്നെ സമുച്ചാരത്തിൽ ഉപദേശം ചെയ്തിരിക്കുന്ന പാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു് എപ്പോഴും ഓർമ്മപ്പെടുത്തണം" എന്നു പ്രതിജ്ഞാപിച്ചു. താഴെ പാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചർച്ച ചെയ്യാം.

"പ്രലോകത്തിൽ ഉപദേശകാരണവും, നിമിത്തകാരണവും, സഹകാരികാരണം ഇങ്ങനെ മൂന്നു കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഉണ്ടാകുന്നു. പാത്രത്തിന്നു മറ്റൊരു ഉപദേശകാരണം, അഭക്തന്മാരു് നിമിത്തകാരണവും, ഉള്ള ഉപദേശങ്ങളെ സഹകാരികാരണം ഇങ്ങനെയാകുന്നു. ജഗത്തിന്നു ഇവൾ ഭക്തന്മാരു് തന്നെ വലുതാകുന്നു. ഇങ്ങനെയും ഇരിക്കുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ ജഗതിൽ വിശിഷ്ടവേഷത്തിന്നാൽ ഉപദേശകാരണമല്ല, സമുച്ചാരം വിശിഷ്ടവേഷത്തിന്നാൽ നിമിത്തകാരണമല്ല, ജഗതാദികൾക്കു് സഹകാരികാരണമായും കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് സൂക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇങ്ങനെ ജഗതിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടു ചെയ്തതാണെന്നു് ചർച്ച ചെയ്താൽ പാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അതല്ലാത്ത ജഗത്സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന കാരണമായ ശ്രീവക്തൃപതിക്കും സമുച്ചാരമായ വേദാന്തപാത്രം ഉള്ളവർക്കും താഴെത്തന്നെ ചർച്ചപ്പെടുന്നവർക്കും എങ്കിലും ഉപദേശം കല്പനയായതാണെന്നു് ചർച്ച ചെയ്യാം.

“പ്രഭുവിന്നിന്നെ ആർ എന്തു ചെയ്യൂ? നീ എന്റെ പ്രാണാസ്ത
ഹിതനാണെങ്കിൽ അതു എന്നു ധൃതസൗഹൃദം പറയുക” — ഇതു കേ
ട്ട്, നാലാമൻ ഭക്തന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായ വൃത്താന്തങ്ങൾ
എല്ലാം വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട്, ഭഗവാൻ, “ഹേ നാമ
ദേവ! ഭക്തരും ഭക്താർ പറഞ്ഞതു സത്യമാണ്. അതേനേരം മേൽ
മേലായ ഭക്തന്മാർ നിനക്കു് അദ്ധ്യക്ഷനാകാനും ഉണ്ടാകുവാൻ വേ
ണ്ടി നിന്റെ മുന്നേറ്റിൽ വൃദ്ധനും ഉണ്ടാകുവാൻ ചിരിച്ചു തല്ലാ
തെ, നിന്നെ അപമാനപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി ചിരിച്ചു തല്ല നീ
ഒരു സൽഗുണവന്ദ്യനായിട്ട് അതാനുപദേശം വാങ്ങി കൃതാത്മ
നായിട്ട്.” — ഇതു കേട്ട് നാലാമൻ, “ഹേ അനന്തരക്ഷക! അതാ
നേരം മേൽ മേലായവർ പറഞ്ഞതുപോലെ ഭവാനും എന്നെ
വേദാന്തര പരമം എന്നാ പറയുന്നത്? ഭവാൻ എന്നെ ഉപ
ക്ഷിപ്താൽ എന്റെ സകലം ഞാൻ ആരോടു പറയട്ടെ?” എന്നു
ചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ ഭഗവാൻ, “നീ അങ്ങിനെ വിചാരിക്കേണ്ട
താനും നീയും ഭക്തം ഇല്ലാത്തതും, ഒരു സൽഗുണവിനെ ആശ്ര
യിക്കാതെ അദ്ധ്യക്ഷനാകുന്നത് അധികാരി ആകുന്നതല്ല.
പക്ഷേ നീയെന്തു വാൻ വേണ്ടി ഞാൻ മാമുക്താദികളായി
അവതരിച്ചപ്പോൾ, വസിഷ്ഠൻ, സാമ്പീപനി മുതലായ ദ്രുതിക
ളെ ഉപാസിച്ചു നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ? അതുകൊണ്ട്, എന്റെ ക
ല്പനപ്രകാരം നീ ഒരു സൽഗുണവിനെ ആശ്രയിക്കുക അല്ല
കിൽ അതാനുപദേശം മുതലായവരെപ്പോലെ നിനക്കു അദ്ധ്യക്ഷ
നാകാനും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. അതു സിദ്ധിക്കാതെ നീ ഭക്തൻ
ആവുകയും ഇല്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ, നാ
ലാമൻ, “ഹേ ഭീനനന്ദോ! ഞാൻ ഇതുവരെയും ഇ
ഹലോകത്തിലുള്ള സകല സുഖങ്ങളെയും നേടിട്ട്, ആ
ത്മബന്ധുവായിരിക്കുന്ന ഭവാൻ അന്നുമാണ് എനിക്ക്
സകല പരമോപദേശം എന്നു വിചാരിച്ച് ഭവാനെ ആ

ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നിട്ടും, ഇനി ഗോവൽസൃഷ്ടിയായിരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ ആശ്രയിക്കണം എന്നാ പറയുന്നത്? എന്നാൽ അത് ആവശ്യമാണെന്ന് ഗോവൻ തന്നെ കല്പിക്കുക.” എന്നു ചൊല്ലത്തുടങ്ങി, ദേവൻ സന്തോഷിച്ചു നാമദേവനോടു, “ഐ നാമദേവ, അഖണ്ഡജ്ഞാനപരിപൂർണ്ണനായി വിശ്വാപാകശൻ എന്ന പേരായി മാറിയ ഉണ്ട്. നീ പോയി അവനെ ആശ്രയിക്കുക, എന്നാൽ അവൻ നിന്നെ ജ്ഞാനസമ്പന്നൻ ആക്കും അതുകൊണ്ട് നീ പോയി അവന്റെ പക്കൽനിന്ന ഉപദേശം വാങ്ങിവത്ര — എന്നുചൊല്ലി, നാമദേവനെ അയച്ചു നാമദേവൻ ഉടനെ പുറപ്പെട്ടു വിശ്വാപാകശൻ എവിടെയാണെന്ന് അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ ന.ഗ.നാഥസ്വാമികളുടെ സന്നിധിയിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് കേട്ട് അവിടേക്ക് പോയി.

നാമദേവന്റെ ജീവിതം.

നാമദേവചരിതം (9)

നാമദേവൻ ന.ഗ.ന.ഥക്കുശ്രീയിൽപോയി വിശ്വാപാകശൻ എന്ന പേരുള്ള ആദ്യവിശ്വാപാകശൻ കേവലനാഥന്റെ ഇടയിൽ കടന്ന് ലംഗുതിയായിരിക്കുന്ന നാഗനാഥസ്വാമികളുടെ ശിരസ്സിൽ കണ്ടുകാലുകാലും വെച്ച് ഉറങ്ങുന്നതുകണ്ടു. അതുകണ്ട്, നാമദേവൻ ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു. ‘ഇത് എന്ത് വിപരീതമാണ് ഈ ദ്രാവിഡ ശിവലിംഗത്തിന്റെ മീതെ കാൽവെച്ചുകൊണ്ട് ഉറങ്ങുന്നവല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള ദുഷാര ജ്ഞാനസമ്പന്നനാണെന്ന് ചൊല്ലി ഗോവൻ എന്ന ഇവിടേക്കയച്ചുവല്ലോ. ആവട്ടെ! ഞാൻ അവിടുത്തെ ഇവരുടെ വിചാര

ഒരു പരിചരിക്കട്ടെ.”—ഇങ്ങിനെ നാലാലു പന്തിരായിരം വിശ്വാസികൾക്കു
 ഒരു അടുത്തുണ്ടായിട്ടു, അടുത്തുണ്ടായിട്ടു, അടുത്തുണ്ടായിട്ടു ഉൾക്കൊ
 ഉൾക്കൊള്ളി ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടു “ഇതൊരു കഷ്ടമാണ്! സർവ്വത
 യാഥാർത്ഥ്യം അധികാരമായിരിക്കുന്ന പക്ഷം ലിംഗമനുഷ്ടിയുടെ ശി
 സ്തയിൽ കാൽക്കുറവുകൾ ഉണ്ടെന്നതിന്ന് കാരണം എന്താ
 ണ? അത് എന്തിനു പറയുന്നതാണ്?” ഇതുവേട്ട, വിശ്വാസ
 കേൾക്കു, “പക്ഷം ഉൾക്കൊള്ളു എന്നും അറിയാത്തവനായ്
 അധികാരത്തിനാൽ ഈ കാര്യം ചെയ്യുന്നതാണ്. എന്താ ശരി
 നും വളരെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു എന്തിനു സർവ്വതമുണ്ടു. അതു
 കൊണ്ട് നീ എന്താ അത് ചെയ്യുകയ്ക്ക് ലിംഗമനുഷ്ടിയുടെ മേൽ
 വെച്ചിരിക്കുന്ന കാൽക്കുറവു എടുത്തു സർവ്വതമുണ്ടായിരിക്കു
 വെക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞു ഇതുവേട്ട, നാലാലു പന്തിരായിരം
 വിശ്വാസികൾ, അടുത്തുണ്ടായിട്ടു കാൽക്കുറവു എടുത്തു താഴ്ന്നുവെ
 ക്കുവാൻ കാൽക്കുറവു, അധിക ഭക്തിയിലിരിക്കുന്ന കഷ്ട
 അടുത്തുണ്ടായിട്ടു ഒരു ദിക്കിൽ വെക്കുവാൻ കാൽക്കുറവു. അപ്പോൾ
 യും ഒരു ശിഖലിംഗമുള്ള കഷ്ട. അതു കണ്ടു, നാലാലു പന്തിരായിരം
 യാദുവേട്ട, നിവന്നാതെത്തന്നാൽ അവിടമല്ലെ ശിഖലിംഗ
 മായിരിക്കുന്നതുകണ്ടു. ഇതൊരു വിദ്യയാണു എന്ന് വിചാ
 രിച്ച് ആ കഷ്ടതയ്ക്കു പന്തിരായിരം നാലാലു പന്തിരായിരം ശിഖ
 ലിംഗമനുഷ്ടിയായിത്തന്നെ കണ്ടു. അവസാനം തന്നെയും ഒരു ശിഖ
 ലിംഗമായിത്തന്നെ. അപ്പോൾ നാലാലു പന്തിരായിരം വിശ്വാസികൾക്കു
 കാൽക്കുറവു താഴ്ന്നുവെച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു “ഐശ്വര്യ
 ക്കു ചെറുപ്പം പാത്രമെന്നതിനാൽതന്നെ സകലവസ്തുക്കളും
 ഗ്രഹൽ സർവ്വതമുണ്ടാകുന്നു. ഇനി ചെറുപ്പം വരുന്നതു
 കാരണമല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ അധികാരമായി സർവ്വതമുണ്ടായി,
 സംസ്ഥാനശാസകൻ കടക്കുവാൻ സർവ്വതമുണ്ടാകും, എന്നുള്ളതി
 ന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ചെറുപ്പം പ്രഭാവത്തെ ശ്രീപാ
 ണ്ഡരംഗം വെച്ചു അറിയാത്തവനായ്, അതുകൊണ്ടാകട്ടെ

ചെയ്യുന്നവന്റെ കണ്ണുകൾക്ക് ബ്രഹ്മാനന്ദം അല്ലാതെ വേറൊന്നും തോന്നുന്നതല്ല. എന്തിനോത്താനോ? പ. സ. ചരികളുടെ കടാക്ഷത്താൽ ഇങ്ങിനെ വളരെ വ്യവസ്ഥാനം സംഭവിച്ചതാണ്. നിപാസ്വരംഗം ചരികളുടെ കല്പനയാൽ ഇവിടേക്ക് വന്നതുകൊണ്ടു, തിരന്റെ കണ്ണുകൾക്ക് സമ്പൂർണ്ണതയും പാസ്വരംഗം ത്രയമാകുന്നതും ഉണ്ടാകും. എന്നങ്ങിനെ വിശ്വാസപരകൾ ഉപദേശിച്ചതിനെത്തുടർന്ന്, നാമഭവൻ ആനന്ദപരവശനായി, പിന്നെയും, പിന്നെയും ഗുരുവിനെ വിബോധിച്ച് “ഹേ സദാചിന്ത! ഞാൻ കൃതാത്മനായി. എന്റെ സകല സംശയങ്ങളും തീർന്നു. ഞാൻ മോചനം കല്പനപ്രകാരം നട്ടന്നുകൊള്ളാം” എന്നു പറഞ്ഞ് പിന്നെയും നമസ്കരിച്ചു. അപ്പോൾ ഗുരു എഴുന്നിട്ട് “നാമഭവന്റെ ശിരസ്സിൽ തന്റെ കൈയ്യെറിയെച്ച് അമൃതപരബ്രഹ്മം ത്രപരത വിവരമായി ഉപദേശിച്ചു. അന്നുഗ്രഹിച്ച് അതത്സകലം ചെയ്തു.

നാമഭവൻ, താൻ മുഖ്യ പുണ്യരീതിവരനായിരിക്കുന്ന ശ്രീ ഗോവിന്ദസംഗമിയുടെ ദിവ്യമംഗ വിഗ്രഹത്തിൽ നെസ്സിനെ ലയിപ്പിച്ച് അമ്പുവണ്ണങ്ങളിൽ വെറുപ്പാക്കുകയും ഗോവിന്ദസംഗമിയെ അതിരക്ഷാക്കിലും പിരിയാതെ ഇരുന്നതുപോലെ വിശ്വാസകരൻ ബ്രഹ്മരൂപഭാവം ചെയ്തതുകൊണ്ട് സകലചരാചരങ്ങളും ശ്രീപാസ്വരംഗം ത്രപരത കണ്ടു. അതുകൊണ്ടു, യഥാത്മമായ ശ്രീമദ്വണ്യരീതിവരനോട് ദിവ്യവിഗ്രഹത്തെ അറിവാൻ കഴിയായതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരപുണ്യാനന്ദത്തെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു അന്നു അദ്ദേഹം ഭക്തബന്ധലാഭമായിരുന്ന ഗോധൻ ആകൃതിയിൽ പ്രത്യക്ഷമായി വന്ന് നാമഭവനെ ഐശ്വര്യം ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു “ഹേ വത്സ! സദാ ഗുരുവിന്റെ ഉപദേശം കിട്ടിയതിൽ പിന്നെ എന്റെ സന്നദ്ധതയിലേക്ക് വരാതെത്തന്നെ എന്തുകൊണ്ടു നീ?” ഉത്തരം നാമഭവൻ കൊടുത്തതാണു, “ഹേ വത്സ! ഞാൻ മുഖ്യമോ

അമ്മയ്ക്കു പാൽ നൽകുന്ന പാട്ടുപാൻ എന്തിനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? അതിനെ സാധ്യമാക്കിത്തരുന്നത് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.” ഇതു കേട്ട്, ഭഗവാൻ കൗരവ സന്തോഷത്തോടെ ചർച്ചയ്ക്കുന്നതായി, “മഹാനാഥാ! മനുഷ്യരീതിയും ഏതായാലും അനിതരമാണെന്ന് വീണ്ടും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെതിരെ കന്യാകാക്കി വൃന്ദാമണി ഉദയം ആയിരുന്ന സ്ത്രീകളോടൊന്നു നീ ആഗ്രഹിച്ചത് എങ്ങനെ സാധിക്കും? പുരുഷന്മാർ പരമാവുസ്ഥ് ആവുകയാണ്, അതിൽ പക്ഷേ നിട്ടാകാത്ത വെറുത്തവർ കൗരവർ, പക്ഷെ ബാലാകാക്കി വാലകൾ കൊണ്ടും മറ്റും ഗാഢകാലം വൃന്ദാമണി ഉദയം കൗരവർ വൃന്ദാമണി പാകുന്നു. ബാക്കിയുള്ള കാലത്തെ വിശേഷിപ്പാൻ പറ്റാത്തതല്ല, ആത്മഹത്യകാണെന്നുവെച്ചാൽ മരണം എന്തിന്? ബാലകളിലൊ, മകൾമാരെയൊ, മരുമക്കളെയൊ, വാലകളെയൊ, വീട്ടിലൊ, കട്ടിലൊ, വെള്ളത്തിലൊ, തീയിലൊ, എപ്പോഴാണ്, എങ്ങനെയാണെന്ന് നിശ്ചയിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ച് ആകാശി വൃന്ദാമണി പാട്ടുപാൻ നീ വിചാരിച്ചത് എങ്ങനെയാണ്?”—എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ട്, ന. മോഹൻ ഭഗവാൻ നമ്പൂരിച്ചുകൊണ്ട്, “ഞാൻ എന്റെ ദേഹത്തെയും ശരീരത്തെയും വിശേഷിപ്പിച്ച് ഇങ്ങനെ ആഗ്രഹിച്ചതല്ല. ആഗ്രഹിച്ചുപോയ ഇഷ്ടത്തെ കൊടുക്കുന്നത് ഭഗവാൻ ചെയ്യാല്ലേ? മഹാശക്തവുമാനിൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും ആവശ്യപ്പെടുന്ന എടുക്കില്ല. എന്ന് ചോദ്യം സത്യവെച്ചിട്ടും, പരമഭഗവതനാകിയ ഭിക്ഷുവർണ്ണരുടെ സത്യത്തെ നിന്ദാശാസനം ചെയ്തതിൽ പക്ഷേ സത്യത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് ആവശ്യം എടുത്തത് എല്ലാവരും അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടേ! പിന്നെയും, ഞാൻ എന്റെ ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു ചർച്ച ചെയ്തത് വഴി ചർച്ചകൊണ്ട് അപരരെ അഭിഷ്ടമുള്ള എല്ലാ മകളുടേതെന്നുള്ള ചർച്ചയെ ചോദ്യം ആഗ്രഹിച്ചുവന്നാൽ, ഭവാൻ

റാമദേവൻ അയസ് നകലമായതുകൊണ്ടു, ദേഹസംബന്ധം വളരെ ഉപദ്രവമായിത്തീർന്നു, ദിവ്യപദാർത്ഥത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ ബാധപ്പെട്ടുണ്ടായി. അതു് അറിഞ്ഞ് ഭഗവാൻ നാമഭവാനാട്, “ദേഹ പുത്ര! നീ ഭുജിക്കേണ്ട നീ ആഗ്രാഹിച്ചുപ്രകാരം ദിവ്യ ലോകത്തക്കു പോവുക എന്നാൽ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ എ നയും നീ ഈ ഭൂലോകത്തിൽ തുടരാനാ എന്ന പേരാട്ടുകൂടി ജനി ച്ച്, എന്നിൽ അതിഭക്തിയാട്ടുകൂടി ഇരപ്പാറു ബാക്കി വന്നതായ അയ്യോ കാടി അറപതുലക്കം വൃത്തങ്ങൾ പാടി നിന്റെ ആഗ്ര ഹണത്ത നിറം പറ്റിക്കൊള്ളുക” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങുകട്ട് നാമദേവൻ സ്വന്തായാത്താട്ടുകൂടി വിജ്ഞാലോകത്തെക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. ഈ മഹാന്റെ ചരിത്രങ്ങൾ ഭൂവനം പായുധൻ എന്നാൽ സാധ്യമല്ല. അക്കിയൊട്ടുകൂടി ഇതു കേൾക്കുന്ന മക്കു ദിവ്യലോകപ്രാപ്തി സിദ്ധിക്കും.

നാല്പത്തിരണ്ടാം സഗ്ഗം

ജയദേവചരിതം.

ഭഗന്നാഥപുരിയുടെ സമീപത്തിൽ ജിരൂജിലപം എന്ന പേരായ ഒരു ഗ്രാമം ഉണ്ട്. ആ ഗ്രാമം വേദജ്ഞന്മാരായ ബ്രാഹ്മണന്മാർ സാക്ഷലമായിരുന്നു. ആ ഗ്രാമത്തിൽ ജയദേവൻ എന്നു പേരായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ ശാന്തനായും വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വളരെ താല്പര്യത്തോടുകൂടിയവനായും വിശ്വദക്ഷനായും ഇരുന്നു. ആ ഗ്രാമത്തിൽ തന്നെ ദേവശർമ്മൻ എന്നു പേരായി ഒരു ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് പുത്രൻ ഇല്ലാത്ത സങ്കടമുണ്ടായിരുന്നു. ഭഗന്നാഥപുരിയിൽ

യെ ദേഹിച്ച് നമ്മുരിമുട്ട, കേൾക്കുമ്പോൾ “ഹെ ഗോൾ” എന്ന് ഉണ്ടായപ്പോൾ എനിക്ക് സന്തോഷം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഓ, ഭാരതം പുത്രനെ ദൈവത്തിൽ സമർപ്പിക്കട്ടെ” എന്നു നിന്റെ പ്രാർത്ഥന ചെയ്തു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ധർമ്മത്തിലൂടെ പോയി.

അദ്വൈതം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഒരു പുത്രിയുണ്ടായി എന്ന സന്തോഷത്തോടുകൂടി ചില പുത്രന്മാരെയും ലഭിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഭാര്യ ജഗന്നാഥ സാമിതോടു ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞയെ മറക്കാതിച്ച്, ഭാര്യയോടു കൂടെ, തന്റെ പുത്രിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു, സന്തോഷത്തോടു കൂടി ജഗന്നാഥസാമിയുടെ സന്നിധിയിൽപോയി സാമിയെ നമ്മുരിമുട്ട ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“ഹെ ജഗന്നാഥസാമിൻ! ഞാന്റെ പ്രസാദം എനിക്ക് ഫലിച്ചു. ആദ്യം പുത്രിയാണ് ഉണ്ടായത് പിന്നെ പുത്രന്മാരും ജനിച്ചു. അയ്യോ! എന്റെ ഗർഭപ്രകാരം എന്റെ പുത്രിയെ ഇതാ തന്നെ. സ്വീകരിക്കുക”—ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു തന്റെ കൈകൊണ്ടു പുത്രിയെ പിടിച്ചു സാമിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു, പുരുഷന്മാരോടും ഈ ദൃഷ്ടാന്തത്തെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞു, ബ്രാഹ്മണൻ പുരുഷന്മാരെപ്പോന്നു.

അന്നുരാത്രിയിൽ ആ ബ്രാഹ്മണന്മാർ പുരുഷന്മാരോടും ജഗന്നാഥസാമി സമീപത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“ഹെ ബ്രാഹ്മണൻ! ഞാൻ പ്രസന്നനായി നിന്റെ പുത്രിയെ സ്വീകരിച്ചു. വേഗത്തിൽ ഈ പുത്രിയെ ജന്മദേവൻ കല്യാണം ചെയ്തുകൊടുക്കുക. അവൻ എന്റെ പ്രിയനാകുന്നു. ആ ജന്മദേവൻ ഞാൻ തന്നെയാണ്, ഇതിൽ ഒട്ടും സംശയമില്ല.” പുരുഷൻ ഇങ്ങിനെ സമീപം കണ്ടതിനാൽ, ഉടൻതന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന ദേവന്മാരിൽനിന്നു അടുക്കെ വെച്ച് സന്തോഷത്തോടു കൂടി സമീപത്തുനിന്നു എല്ലാ പറഞ്ഞു വേഗത്തിൽ ഇതുകേട്ടപ്പോൾ തന്റെ സമീപം

തിട്ട് തന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു പോയി. ആ കന്യക ജാതാവു
 കന്റെ സമീപത്തിൽ ഭരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു. അപ്പോൾ ജാതാ
 വൻ ആ കന്യകയോട്, “നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ നിന്നെ വിട്ട്
 ഹൃദയത്തിലേക്ക് പോയപ്പോൾ ആരുമില്ലേ? നിന്നെ കാട്ടിയിട്ടു എ
 ഞ്ഞിട്ടു ഇരിക്കേ?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ട് പത്മവതി
 ജാതാവോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“ഓഹ സാമന്ത. അമ്മ
 യും അച്ഛനുംകൂടി എന്നു വേറൊരു സ്ത്രീയെ തന്നിരിക്കുന്നു. അ
 ത്തുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇനി ചോരൻ യായാ. ഞാൻ വഴിയിൽ അ
 തി ഭരിക്കേണ്ടതും യാതൊരുപരിധി ചെയ്യാതെയും ഇരിക്കുന്നവ
 ളാണ്. അതുകൊണ്ടു, ഭവാനു എന്നു ഒരു അദ്ധ്യക്ഷം തൃപ്തിപ്പെട്ടു.
 ഭവാനു ഉള്ളപ്പോൾ ഞാൻ എങ്കിലും ഇങ്ങിനെ പത്മ
 വതി പറഞ്ഞതു കേട്ട്, ജാതാവൻ ഇപ്രകാരം വാചാരിച്ചു. “ഇ
 വർദ്ധിപ്പാത്ത സത്യമാണ്. ഇവർ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ എനി
 ക്ക് വലിയൊരു ദേഷ്യം ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇവളോടു
 കൂടി ഇവളുടെ അച്ഛന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പോയി വിധിപ്രകാരം ഇ
 വർദ്ധി സ്വീകരിക്കുന്നതും, സംശയമില്ല” ജാതാവൻ ഇങ്ങി
 നെ മനസ്സാക്കിയിട്ടു നിശ്ചയിച്ചു, പത്മവതിയോട്, “നിന്റെ
 അച്ഛന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് ഞാൻ പോകുന്നു. നാളും വരിക.
 അവിടെ പോയി വിധിപ്രകാരം നിന്റെ ദാമനിശ്രദ്ധണം ചെയ്
 യും” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് പത്മവതി, “ചോരൻ ക
 ല്യാണ അനന്തരം നമുക്കെന്നോട് കൂടി, എന്നു അച്ഛൻ പ
 ഞ്ഞു കൊള്ളുന്നു. അതുകൊണ്ടു വളരെ സന്തോഷം” എന്നു പ
 ഞ്ഞു പറഞ്ഞു, ഭവാനിൽ ചെന്നു നിന്നു. അപ്പോൾ ജാതാവൻ
 അച്ഛൻ ഉദ്യോഗത്തിൽ, ദേവശർമ്മന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് പോയി
 ദേവശർമ്മ നടുവിലുണ്ടായിട്ടു എല്ലാം പറഞ്ഞു, നല്ല മനസ്സാ
 യിൽ അച്ഛന്റെ പാത്രം ഹൃദയം കഴിച്ചു, പത്മവതിയോടുകൂ
 ടി ഭരിക്കേണ്ടതെന്നു പത്മവതിയെ അറിയിച്ചു കൊണ്ടു ചെന്നു.

അന്നത്തരം ആ ദേവതകൾ, ഏകപ്രാണന്മാരായി ഭഗവൽ കേടിയെടുത്തു. വിശ്വപുരുഷൻ ചെമ്പുതടാകം ഭഗവന്മാർ ആരുടെ പാടിക്കൊണ്ടും, ആടിക്കൊണ്ടും, സമമായി കാലം കഴിച്ചു വന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്ത് കേടിയെടുത്ത ഭഗവൻ “അറുനൂറ്റാണ്ടു ഭഗവാന്റെയും പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കി പാടി ഭഗവാനെ സന്തോഷിപ്പിക്കണം” എന്നു നശിച്ചു; ‘ഗീത ഗോവിന്ദം’ എന്നു പേരായ അഷ്ടപദിയുണ്ടാക്കി ഭഗവന്നു മുമ്പാകെ സന്നിധിയിൽ പോയി അർച്ചനാർച്ചിപ്പി ഏകദേശം.

പിന്നെ ദിവസങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ചെലുത്തു. ഒരുദയം ഒരു ദിവസം രാസക്രീഡനത്തെയും വല്ലാതെ സമയം, കൃഷ്ണൻ രാസത്തോടു ചായുന്ന ദിക്കിൽ “ഓം ഓം നിന്ദനം പാടി എന്റെ ശിരസ്സിൽ വെക്കുക; അത് എനിക്ക് ഭയപ്പെടുന്നതാണ്” എന്നു പാട്ടുകൾ മനസ്സിൽ തോന്നി. അപ്പോൾ ഭഗവാനെ അറിച്ച് അങ്ങിനെ പാട്ടുകൾ ചെയ്തും ഇല്ലാതെ കണ്ടു, അവിടെ അതിന്നു പകരം മേലോടുകൾ നല്ല പാടി വളരെ ആലോചിച്ചിട്ടും കിട്ടിയില്ല. അപ്പോൾ ചുറ്റും അകത്തു കൊണ്ടുപോയി വെച്ച്, ഇതിനേത്തന്നെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു സ്നാനത്തിന് പോയി. അപ്പോൾ ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവൻ അയ്യോവന്റെ രൂപം കണ്ടു. അവിടെ വന്നു പരമാവർത്തി വിളിച്ചു; “ഓം പ്രിയൻ! ഞാൻ അകത്തുവെച്ചിട്ടുള്ള ചുറ്റും ഇങ്ങിനെ കരിക” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട്, ചത്തവൻ ചുറ്റും എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു കൊടുത്തു. ഭഗവൻ ആ ചുറ്റും വാങ്ങി, അയ്യോവൻ രൂപം ആലോചിച്ചതായ പക്ഷത്തു അതിൽ ഏഴുപി പരമാവർത്തിയുടെ മേൽ കൈകൾക്ക് ഇടപെട്ടു കിട്ടിപ്പോൻ പോകുന്നതുപോലെ പോവുകയും ചെയ്തു. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയ്യോവൻ കിട്ടിയവൻ പൂജയും ഭക്തനും ക

മിച്ച്, പിന്നെ പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതാകാൻ മനസ്സിൽ ആലോചിച്ചു. പക്ഷേ എഴുതുന്നതിൽ തടസ്സമായിത്തീർന്നു. അത് അതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. “ഞാൻ ഇതു ഇതിൽ എഴുതിയില്ലല്ലോ. ഇതു വേറെ ആരോ എഴുതിയതാണ്” എന്നറിഞ്ഞ്, ഭയത്തോടെ “ഹേ പ്രിയൻ! ഇത് എഴുതിയതാണ് എഴുതിയതാണ് ഞാൻ ഈ പത്രം എഴുതിയിട്ടില്ലല്ലോ, ഇത് എഴുതിയതാണ് അതാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ട് പരമാർത്ഥം, “ഈ നാൾ ഭവാനാണ് ഭയത്തോടെ എഴുതിയത്. കൂടിപ്പോൾ പോയ ഉടനന്തരം മടങ്ങിയത് എന്നാൽ പൂർണ്ണമായിത്തീർന്നു. എഴുതി പൂർണ്ണമായി വരുത്തൽ അത് ബഹുപ്പെട്ട കൂടിപ്പോൾ പോയതു ഞാൻ അറിയില്ലെന്നാണ്. ഭവാനല്ലാതെ ഇതിനെ വെന്ന് എഴുതിയതാണ്”.

ഇങ്ങനെ ഭയം പറഞ്ഞു കേട്ട് ഭയത്തോടെ വളരെ വിറയ്ക്കിച്ച്, അതിന്റെ കാരണത്താൽ തന്റെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുക തന്റെ ഉള്ളിൽ. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ സൂചിപ്പിക്കുകയും, “ഞാനാണ് എഴുതിയത്” എന്നു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ ഭയത്തോടെ സാത്താക്കൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായി, ഭഗവാൻ കണ്ണുകൾ കണ്ടുകൊണ്ടു, തന്റെ ഭയത്തോടെ വളരെ അറിയിച്ചു. അന്നുതന്നെ ഭയത്തോടെ വളരെ വെളിച്ചം ഭയത്തോടെ അതിൽ കൈക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് ഗീതാഗോവിന്ദം പാടി ഭഗവാൻ സാത്താക്കൾക്കിടയിൽ, ഗീതാഗോവിന്ദം ഭയത്തോടെ പൂർണ്ണമായി ഭഗവാൻ നൽകിച്ച്, ഭയത്തോടെ കൃതകൃതനായി വെച്ചു.

നാലു അധ്യായം സകലം.

—

ജയദേവപരിതം. (2)

—

ഒരിക്കൽ ഒരു രാജ്യത്തിലെ രാജാവ്, ജയദേവൻ ഉണ്ടാക്കിയതായ ഗീതഗോവിന്ദം കേട്ടു സന്തോഷിച്ചതായ്, താൻ അതിനെ വാണി വായിച്ചു; അതുപോലെ ഒരു കാവ്യം ഉണ്ടാക്കി, വേദാന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു് കൊടുത്തു് “ഇന്നുതന്നെ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയതായ ഗീതഗോവിന്ദം പഠിച്ചു് എല്ലാവരും പഠിച്ചിൻ. അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടില്ലാതെ ഞാൻ ശേഷം” — ഇങ്ങിനെ കൂട്ടിച്ചു്, താൻ ചെയ്തതായ കാവ്യത്തെ എല്ലാവരികിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. രാജശാസനങ്ങൾക്കു് ജയദേവകൃതരായ കാവ്യത്തെ ആരും പഠിക്കാതായി. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരുദിവസം, ഭഗവാനുപാധിതയായ ഭഗവാൻ വേണ്ടി, രാജാവ് കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ, ജയദേവൻ താൻ ഉണ്ടാക്കിയ ഗീതഗോവിന്ദം പഠിക്കാൻ ആരും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു.

അപ്പോൾ രാജാവ്, ജയദേവനോടു് “നെഹുവേണാ! ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തെ യാതൊരു പുരുഷനും പഠിക്കാത്തതായിട്ടു് എന്നു് ധരിച്ചു് ഇതു കേട്ടു്, ജയദേവൻ ജയദേവനാപ്പോലെ, രാജാവ് നോട്ടു്, “ഹേ രാജൻ! ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തെ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തെപ്പോലെ യാതൊരു പുരുഷനും പഠിക്കാത്തതായിട്ടു് അതിനെ പഠിക്കേണ്ടതായിട്ടു് ഇപ്പോൾ തന്നെ ചെയ്യൂ.” ഇതു കേട്ടു, രാജാവ്, ജയദേവൻ ഉണ്ടാക്കിയതും താൻ ഉണ്ടാക്കിയതും രണ്ടു പുരുഷന്മാർക്കു് ഭഗവാനുപാധിതയായ ഭഗവൽ വെട്ടു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഹേ സ്വാമിൻ! ഇതൽ രണ്ടിലും ചെയ്തു് യാതൊരു

തി പ്രിയമായിട്ടുള്ളത് എന്താണ് അതിനെ എടുത്തു മുകളിൽ
 വെക്കുക. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും പുറത്തേക്കു പോകുന്നു”—എ
 സ് പാഞ്ഞു, അപർ എല്ലാവരും വാതിൽ തുടച്ചു പുറത്തേക്കു
 പോയി. ഉടനന്തരമെന്ന വാതിൽ തുറക്കുന്നത് കേട്ട്, രാജാവ്
 കൂതലായ എല്ലാവരും അകത്തു പോയി നോക്കിത്താഴ്ന്നു, ജയദേ
 വകൃതമായിരിക്കുന്ന പുസ്തകം മുകളിലും രാജനീൽക്കുമായിരിക്കു
 ന്ന പുസ്തകം താഴെയും വെച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. ഈ ആശ്ചര്യ
 കരകണ്ടു, രാജാവ് വലുതേ സങ്കടത്തോടുകൂടി ഭക്തനും കഴിക്കാ
 തെ ആ ഭക്തനായിത്തന്നെ ഇരുന്നു. അന്ന രാത്രി രാജാവി
 ന്റെ അടുക്കലു ഗോപൻ സ പ്ലത്തിൽ വന്ന് “നീ എന്തിനാ
 ണ് വെറുതെ ദീക്ഷിക്കുന്നത്? ജയദേവനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാ
 യ ഗീതാഗോവിന്ദത്തോളം പ്രിയമായിട്ട് എനിക്ക് വേറെ യാ
 തൊന്നും ഇല്ല. നീ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള കാവ്യംകൊണ്ടും ഞാൻ സ
 മോദിക്കുന്നു. നീയും എന്റെ ഭക്തൻതന്നെ ആകുന്നു, സം
 ശയം ഇല്ല. എന്നാൽ ജയദേവകൃതമായിരിക്കുന്ന ഗീതാഗോവി
 ന്ദം നീയും സ്വീകരിച്ച് ലോകത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക. അതു
 എനിക്ക് സന്തോഷമാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ സ.
 പ്ലം കണ്ടിട്ട് രാജാവ് ഉണന്ന കൃഷ്ണസ്വാമിയെ നമസ്കരിച്ച്
 താൻ ചെയ്ത കുറ്റത്തെ ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. അന്നു
 തൽ, രാജാവ്, ജയദേവനിൽ ഭക്തിയുള്ളവനായി ജയദേവകൃത
 മായിരിക്കുന്ന ഗീതാഗോവിന്ദം അന്നു പഠിച്ച് എല്ലാ ദിക്കിലും
 പ്രസിദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തു മഗന്നാഥഭക്തനായി സ്
 സമീപമുള്ള നഗരത്തിൽ സസ്യാദികൾ വികുന്ന ഒരു സ്ത്രീയു
 ണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ശങ്കർകാലത്തിൽ ചന്ദ്രികയെക്കണ്ടു ശോ
 കിക്കുന്ന രാത്രിയിൽ, വഴുതുന്നതോട്ടത്തിൽപോയി ചിരനദിവ
 സം വില്പനനായി കൊണ്ടുപോകുവാൻ വേണ്ടി വഴുതുന്നതു

കഥ തിരുമുദമ്പാൾ, ജന്മദേവകൃതമായിരിക്കുന്ന ഗീതാഗോവിന്ദം ചൊടിക്കൊണ്ട് അഞ്ചും ഇങ്ങും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങിനെ പാട്ടുപാൾ ഭഗവാൻ അമ്പൽ ചെട്ടന്നു കേട്ട് ഭക്തിപര വശനായിട്ട് അമ്പളമെ പിന്നാലെ പാട്ടുകട്ടംകൊണ്ടു അങ്ങുളി അം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു അപ്പോൾ ഭഗവാൻ ഉടുത്തതായ പീതാംബരം വഴുതുകകളമെല്ലെങ്കൊണ്ടു കീഴിപ്പോയി. ശുശ്രൂഷിണിനെ കൂടാ നേരം മധുരഗാനം ചെയ്യുകൊണ്ട് വഴുതുന്നതൊക്കെ അതു കഴിഞ്ഞ് തന്റെ വിട്ടിടലക്ക കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ ഭഗവാനും അന്റെ കൈതൃക്കിടലക്ക വന്നു. പിറ്റേ ദിവസം രാവിലെ പൂജകന്മാർ പൂജക്കായ കൊണ്ടു വന്നു. രാമായം പൂജാദ്രവ്യങ്ങളോടുകൂടി വന്നു വാതിൽ തുറന്നു ദേവന്റെ സന്നിധിയിൽ പെട്ടി അഭിഷേകം കഴിച്ച് പീതാംബരം നോക്കിയപ്പോൾ അമ്പട്ടു ചിരട്ടയായി കീഴിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു.

ഇതു എങ്ങിനെയാണെന്നു വിചരിച്ചു, പൂജകൻ രാജാവിനെ വിചിരിച്ചു, പീതാംബരത്തെ കാണുച്ചു, “ദേവ രാജൻ! ഇതു എങ്ങിനെയാണു് കഴിച്ചത്? വളരെ ആശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നു വല്ലാത്തൊരു വന്നിട്ടാണു് വാതിൽ തുറന്നത്. വല്ല കട്ടികളോ കൂറത്തു മറ്റോ രാത്രി ഇ ചിരട്ട വന്നിരിക്കുമോ? ഇതാർ ചെയ്തതാണെന്നു എങ്ങിനെയാണു് അറിയുന്നതു്?” എന്നിങ്ങിനെ ചോദിച്ചു. പൂജകൻ രാജാവിനോടുകൂടി സമാധിനെ പൂജിച്ചു ചെന്നുവന്നു വിചാരിച്ചുചിന്തയായി ആ അത്ഭുതത്തിന്റെ കാരണത്തെ ചർച്ചനയും പിന്നെയും ആലോചിച്ചിട്ടും കാരണം ഒന്നും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല.

അന്നേരം രാമായം പൂജകനും കൂടി മേൽക്കാൽ ഭാഗം കഴിക്കാനെ സമാധിനെ മേന്മയിൽ സൂരിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്കുണ്ടെന്നു ഇരുന്നു. വളരെ വ്യസനംകൊണ്ടു പരമ്പരത രായി രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കെ പൂജകൻ ജഗന്നഥ സാധി രാജാവിനോടു

ഉം ബ്രഹ്മണാദിമാർക്കും മറ്റും മുമ്പായി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഏതെങ്കിലും പീതാശ്വരം കീഴിൽത്തന്നെ നിങ്ങൾ വ്യസനിക്കേണ്ട. അതു ഏതു കൊണ്ടെന്നാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതാണ്. ഇവിടെനിന്നു കറുപ്പു കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വഴക്കു നടത്താത്തതിൽ ഒരു സ്ത്രീ എന്നിച്ച് ഇപ്പോഴായിരിക്കുന്ന ഗീതാഗോവിന്ദം പാടിപ്പോയിരിക്കുന്നു. അതു കേൾക്കുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ അവളുടെ പിന്നാലെ ആ തോട്ടം ഭടന്മാരും അടുത്തുണ്ടും നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മറ്റേതിനുള്ള ഒരു കാര്യം ഏതെങ്കിലും പീതാശ്വരം എല്ലാം കീഴ്പ്പോയി. ഇതു സത്യമാണ്, നിങ്ങൾ കൂടും വിചാരിക്കേണ്ട. അതുകൊണ്ട് ആരെ ചോദിച്ചു” ഇങ്ങിനെ രാജാവും പൂജാക്കാരും സന്യാസികളും ഉണ്ടായ തമ്മിൽ സന്യാസന്മാരായാണു പറഞ്ഞു. മറ്റൊരും സന്യാസകളായാണെന്നു ചോദിച്ചു. ജയദേവനും സന്യാസികൾ വെച്ചു സത്യമായും പ്രശ്നം ചെയ്തു, രാജാവ് ആ സ്ത്രീയെ വരുത്തി അവൾക്കു ജീവനായിത്തന്നു വേണ്ടതും കൊടുത്തു അവർക്കു തന്നെ താമസിപ്പിച്ചു ഗീതാഗോവിന്ദം പാടി ജഗന്നാഥസമാഭയം സാക്ഷാൽ ദർശിച്ചു കൊണ്ടു. അനന്തരം, രാജാവ് സമാധിയാ പൂജ ചെയ്തു പ്രശ്നം ചെയ്ത ഭക്തിയും, തന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു പോയി. രാജാവ് ജയദേവന്മാർക്കു കൊടുത്തു വിട്ടു. ജയദേവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയ അടുത്തുള്ള നടപ്പുകൾ.

ഇങ്ങിനെ ഭക്തിയാകാണ്ടു വശീകൃതനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ഏതായാണു ചെയ്യുന്നിട്ടു? അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴും മനസ്സുകൾക്കു സമുപദേശങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നാമകൃതം നാമം സർവ്വം.

ജയദേവചരിതം. (3)

ഒരിക്കൽ ജയദേവന്മാർക്കു തന്നെ രാജാവിന്റെ വശത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു ചെറുപ്പം കാലധർമ്മാകാണ്ടു ഭരിച്ചു. ആ രാ

ക്കിട്ടാൻവഴി, നിന്റെ കയ്യാവ കരിച്ചുപോയി എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു ഉടനെ, പത്മാവതി കൂടയിൽ വീണു കരിച്ചു. അപ്പോഴേക്കു ചെന്നു ജയാദേവനാകട്ടെ ഇവടെ എത്തുകയും ചെയ്തു. ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്, അതു ചെയ്യുക എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടു രാജാവ് വിസ്മിതനായി. ഈ പത്മാവതിയെ വൃഥാവിൽ കൊന്നു ചല്ലാമെന്നാകട്ടെ! ഇവരിൽക്കൂടാതെ ജയാദേവനു എന്തിനെയാണ് മൃഗത്തിൽ വശിക്കുന്നത്? ഇതുകൊണ്ടു ഞാനാക്കി ചുരുട്ടേണം. നീ നിന്റെ ഇഷ്ടപാർവത നടന്നു കൊള്ള. നിന്നോടൊന്നു ക്ഷമിക്കേണമി. ഉണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ അതിന്നു വ്യാജപ്പെട്ടു നില്ക്കും— എന്നു രാജാവു പറഞ്ഞതുകേട്ട്, ജയാദേവൻ ചെന്നു ചേർന്നു. ഈ രാജാവിനോടു തന്നെ പാപവും ചെയ്ത പട്ടാളം ഇവരെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ വെട്ടിച്ചുരുട്ടി. അതുകൊണ്ടു ഇവർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത് കേൾക്കുകൊണ്ടു വ്യഭാചി ഇങ്ങിനെ വഴി പറഞ്ഞതാണ്. വാക്കു മാത്രം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഒരു പാപവും ഉണ്ടാകയില്ല. വിശേഷിച്ചു, മേൽ കാട്ടുന്നതനുസരിച്ചു മറ്റു മറ്റൊരു സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചു. എന്നാൽ മനസ്സിലുള്ള ദേവങ്ങൾ എപ്പോൾ തീരും. ഞാനും സമീപമുണ്ടെങ്കിൽ അതു സാധിക്കുന്നതു എല്ലാ തുടങ്ങിയതും തരും— എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. ജയാദേവൻ ഇങ്ങനെയൊന്നു കൈയ്ക്കു എടുത്തു ഭഗവാനെ ചൂരിച്ചുകൊണ്ടു ഗീർഗ്ഗാവിനും പാട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. കോടതിയെ പേരുകൾ പത്മാവതിയുടെ ദേഹം ഇളകുവാൻ തുടങ്ങി. താഴെപ്പോലും എപ്പോഴും വിസ്മയത്തോടുകൂടി, ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി എന്നുപോരുന്നു. കൈ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ എഴുന്നീൽക്കുവാൻ വിടുന്നതുകൂടി പാട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു രാജാവും വളരെ സന്തോഷിച്ചു. രാജാവി, അതിനുശേഷമുണ്ടായതുകൂടി, ഞാൻ ചെയ്ത അപരാധത്തെ കൈക്കൊണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞു, പത്മാവതിയെ പിന്നെയും പിന്നെയും ന

മണ്ണരിച്ചു. അപ്പോൾ ജയദേവനും പത്മവതിയും പ്രസാദിച്ചു. അവിടുത്തെ ഭക്ഷണവും മാനം കഴിച്ച്, രാത്രിയിലേക്ക് രാജാവിനോടും യാത്ര പാഞ്ഞു. അവരുടെ ഗൃഹത്തിലെക്കു പോകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ഗോപൽകുമാരി മനുഷ്യന്റെ ദുഷസഞ്ചിവിനിയോഗം കണ്ടുകൊണ്ടു അനുഭവം ലോകത്തിലിറപ്പു പോകുവതന്നുണ്ട്.

നാലു തെങ്ങും നാലും.

ജയദേവചരിതം. (4)

ജയദേവൻ പൂർവ്വകാണ്ഡിലും ദയോദ്ധ കൂടിയും, ജാഗര സൂരികളെ സമോത്ഥി വിചാരിച്ചുകൊണ്ടും, പ്രാജ്ഞികളെക്കൂടി ഉണ്ടായ സുപന്നമുള്ള കൂടി തന്റെ ബന്ധുമാരെക്കൂടി വിചാരിച്ചു. എന്നിലും ആസക്തകൂടാതെയും, വസിക്കുന്ന കാലത്തു, കുറേ ദൂരെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നിന്ന് രാത്രി വന്ന് ജയദേവനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു. ജയദേവൻ അവിടെ പോയി. അവർ രണ്ടു ഹാരത സുഖമായി ഭക്ഷണം കഴിപ്പിച്ചു. വളരെ വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും സൂപ്പുകളും മാനം കൊടുത്ത യാത്രയാക്കി.

ജയദേവൻ അതപ്പോൾ കൊട്ടിയപ്പോൾ കാട്ടുള്ള വഴിയിൽകൂടി ഭഗവാനുപാധാനമെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ, അവിടെ ആശ്ചര്യപാണികളായ നാലു കുഞ്ഞുമാർ വരുന്നതു കണ്ടു. ഭയം മൂലം നിർദ്വന്ദ്യം ആയിരിക്കുന്ന അവരെ ജയദേവൻ കണ്ടു. അപ്പോൾ, അവർ നന്നായിത്തന്നെ ആഗ്രഹിക്കാത്ത കാര്യം കണ്ടു. അവർ വിചാരിച്ചു. പ്രാണനാശം സംഭവിക്കും. ഒരു ഉപായം എന്തു.

ജയദേവൻ അവരെ വിളിച്ച് “അല്ലയോ വസന്താദേവ! നിങ്ങൾ എവിടെ പോകുന്നു” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവർ തങ്ങൾ ജഗന്നാഥപുരിയിലേക്കു പോകുന്നു എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ജയദേവൻ അവരോട്, വളരെ മധുരമായി, “എന്നാൽ എന്തെ നല്ലതായി. ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂടെ വരിക. എന്തും അങ്ങോട്ടുതന്നെയാണു പോകേണ്ടത് വിശേഷിച്ച് ഞാൻ വൃദ്ധനാണ്. ഈ മനങ്ങളെ ഏതതുതെന്നു പോകുവാൻ ശക്തനല്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഈ മനങ്ങളെ ഏതതുത നടക്കേണം. ഞാനും വഴിയെ വരാം.” എന്നു പറഞ്ഞ് ആ ഭാഗ്യത്തെ അവരുടെ വശം കൊടുത്തു. ഇപ്രകാരം അന്തർ പ്രാണൻ കൈമാറ്റി എന്നു വിചാരിച്ചു സന്തോഷിച്ച് ജയദേവൻ ആലോചനയുടേതി. “അവർ ആ മനങ്ങളെക്കൊണ്ടു സുഖമായി പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ എന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോവാം. കൈവകാതിണുവകൊണ്ട് ഈ ആപത്തിൽനിന്നു മക്കൾപ്പട്ടവല്ല. അല്ലെങ്കിൽ ആ കൃതന്മാർ മനലോകംകൊണ്ടു ഏതെന്നു കൊല്ലും, സംശയിപ്പൂ”. എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട്, ജയദേവൻ പുതുക്കു പുതുക്കു നടക്കുമ്പോൾ, കള്ളന്മാർ മുമ്പിൽ നടന്നു പിടുന്നതും നോക്കി ജയദേവനെ കാണാഞ്ഞിട്ട് ഉറക്കം വിളിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഐ ബ്രാഹ്മണ! വേഗം വരിക, വേഗം നിറയത്തക്ക വള്ളംകുപ്പാണ് വേഗത്തിൽ നടക്കുവാൻ വയ്ക്കല്ല. ഞങ്ങൾക്കു കറുപ്പും പോക്കുണ്ടതാണ്. ഇങ്ങിനെ അവർ പറഞ്ഞതു കേട്ട്, ജയദേവൻ ഇവർ എന്നു എന്തു ചെയ്യാൻ പോകുന്നുവോ എന്ന് ശങ്കിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുമ്പോൾ, അവർ രക്തം ഇങ്ങിനെ മന്ത്രിച്ചു. “ഈ ഗുണത്താലു ബ്രാഹ്മണൻ അവന്റെ മനങ്ങളെ നമ്മളെക്കൊണ്ടു ഏല്പിക്കുമാണ്. ഇവന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ പോയാൽ നമ്മളെക്കൊല്ലിക്കും, സംശയിപ്പൂ. അതുകൊണ്ട്,

നമ്മൾക്കു ഇപ്രകാരം കൊന്നു' ധനങ്ങളെയും കൊണ്ടുപോവാം". ഇങ്ങിനെ ഒരുവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, അതിൽ ഉറപ്പായിരുന്ന "ആ വൃദ്ധനെ കൊന്നിട്ട് ഫലം എന്താണ്? കാലം കൈയും പിടിച്ചു കെട്ടി തെളിക്കിൽ ഇട്ട് നമ്മൾക്കു പോവുക?" - എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് അവൻ എല്ലാവരോടുകൂടി ഒരു ദൈവനെ പിടിച്ചുകെട്ടി ഒരു ദിക്കിൽ ഇട്ടു. അപ്പോൾ അതിൽ മഹാ ദുഷ്ടനായ ഒരുവൻ ജന്മദേവന്റെ കയ്യിലും കാലകളും തിരിച്ചുകൊണ്ട് ധനങ്ങൾ എപ്പോഴും കൊണ്ടു പോവുകയും ചെയ്തു. ജന്മദേവൻ ഇതു എന്റെ പ്രാമണ്യക്കുടുംബമാണെന്നു വിചാരിച്ചു, ഒന്നു ഗണ്ഡർവ്വം സൃഷ്ടിക്കുകയും വളരെ വിശപ്പോടെ ഇരുന്നു. അപ്പോൾ രാജാവ് നായാട്ടിന്നു വേണ്ടി കുതിരപ്പുറത്തു കയറി കൂലിക്കാരെക്കൊണ്ടുകൊണ്ടു അവിടെ വന്നുവെന്നു. ജന്മദേവനെ കണ്ട് ദുഷ്ടനായവൻ എല്ലാം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. ജന്മദേവനെ വാഹനത്തിൽ ഏറ്റിക്കൊണ്ടു തന്റെ രാജധാനിയിലേക്കു പോയി. പത്മവതിയും അവളുടെ വർത്തി സുഖമായി വസിച്ചു. രാജാവ് മരിക്കുമ്പോൾ ജന്മദേവനെ സേവിച്ചുകൊണ്ട് ദേവന്മാരും ജന്മദേവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയിസകല ശ്രദ്ധയോടെ പെട്ടു.

ഇങ്ങിനെ കുറേക്കൂടെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ജന്മദേവന്റെ കൈകാലുകൾ മുറിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തു, ദൈവസ്തമ്പവയം ധരിച്ചു പോകുന്നവരെയും ജന്മദേവൻ സജ്ജനം കൊടുക്കുന്നു എന്നു കേട്ട്, ദൈവസ്തമ്പവയം ധരിച്ച ജന്മദേവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ ജന്മദേവൻ പത്മാവതിയെ വിളിച്ച് അവനെ വൃത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു, അവനെ കൂട്ടുന്ന മക്കളെയും കൊടുപ്പിച്ച്, രാജാവിനെ വർത്തി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: "ഒഹ രാജാ! ഇവർ മഹാജനമാണ്, എന്റെ ഗൃഹത്തിന്നു തുല്യമായവരാണ്, ഇവരെ നല്ല ഭരണങ്ങൾ കൊടുക്കുക. ഇവർ അകിന്നു പെ

ത്രക്കാണ്, സംഭവമില്ല. ഇവർ വേണ്ടുന്ന ഭവം കൊടുത്ത് ഇവർ അയ്യപ്പന്മാർ കരാറ്റം കൊടുക്കുമ്പോൾ അതു കടന്നുപോകും ചില ഭവനങ്ങളും അയ്യപ്പന്മാർ."

ഇതുകേട്ട് രാജാവ് അനവധി ഭവങ്ങളും കൊടുത്ത് അവരുടെ കൂടെ നാലഞ്ചു ഭവനങ്ങളും അയ്യപ്പന്മാർ എല്ലാവരും തുടങ്ങി പോകുമ്പോൾ, വെളിൽകൊണ്ടു നടുക്കുപാൻ വയ്ക്കാതെ ഒരു മരണത്തിൽ ഇരുന്നു. അപ്പോൾ രാജകുമാരൻ വെളിൽ വിനയത്തോടെ അവരോടു "നിങ്ങൾ മുമ്പേകയില്ലാത്ത ആരാണ്? നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി രാജാവിനോടു താല്പര്യമായി പാഞ്ഞു" അനവധി ഭവങ്ങളും വെളിൽകൊണ്ടും നിങ്ങൾ വെളിൽ ആരെയും കയ്യടക്കാത്തു കയ്യടക്കാത്ത സർക്കാരും ആരും ചെയ്യുകയില്ല" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഇതുകേട്ട്, ആ ദയ്യന്മാർ, അതിന്റെ കാരണം ചോദിക്കാൻ, കേൾക്കുവിൻ! കണ്ണാടകരാജാവിന്റെ രാജാവ് മരിച്ച അടുത്തുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു രാജാക്കൻ ഇവർ ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു. കിടന്നു മരിക്കുന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ വന്നു. അന്നു രാജാവ് മരിച്ച കാരണം അതായില്ല. അന്നു രാത്രി ഒരു പനിക്കൻ ഗൃഹത്തിൽ പോയി പനം കോപ്പിച്ചു. പനിക്കൻ കണ്ടുപിടിച്ച രാജാക്കനായിരിക്കേ ഇവൻ കൊണ്ടു വന്ന രാജാവ് "ഇതു ബ്രഹ്മണൻ അല്ല" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ പനിക്കൻ "ഇവൻ ബ്രഹ്മണൻ അല്ല. വെളിൽ കണ്ണാടകൻ എന്നാണ് വിളിക്കപ്പെടുന്നത്. അദ്ദേഹം ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ കണ്ണാടകൻ എന്നാണ് വിളിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ രാജാവ് അവനെ കൊല്ലാൻ പാഞ്ഞു. പനിക്കൻ വെളിൽ കൊടുത്തു. ഇത്ര കാര്യം ചെന്നപ്പോൾ അവനെ കൊല്ലാൻ കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം ആ ചങ്ങമ്പാതി "നി ഇവനെ കൊടുക്കൂ. ഇവനെ ആരാജ്യത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വിട്ട് അടുത്തുള്ളതിന്"

എന്നൊക്കിലും ദിവ്യവേഷണമുണ്ടായിട്ടു കൊണ്ടുപോയി കാട്ടുക എന്ന പാണ്ണത്തു കേട്ട്, ആ മംഗലംകാൽ ഇവനെ ഈ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു വിട്ട് ദൈവകാലകളിൽ മരിച്ചു രാജാവിന്നു കൊണ്ടു പോയി കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ അന്ന് അവന്റെറായി വന്ന രക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ ഇത്ര അധികം വെളിച്ചം അങ്ങനെയുണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ഇങ്ങിനെ അവർ പാണ്ണാകാണിരിക്കുമ്പോൾ ആകാശത്തിൽ കലശലായ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കുകയും, ആ കണ്ണന്മാരുടെ തലയിൽ ഇടിഞ്ഞിട്ടുവീണ് അവർ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു കണ്ട് രാജകുടുംബം കറുത്തുനേരം അങ്ങിനെത്തന്നെ നിന്നു. പിന്നെ അവർ മടങ്ങിവന്ന രാജാവ് ജയദേവന്റെ ധൂമനീയിൽ ആണെന്നു അറിഞ്ഞ് അവിടെ പോയി, ആ മനസ്സെല്ലാം അവന്റെ മുമ്പു നമസ്കരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ പാണ്ണ: “ഹേ രാജൻ! ആ സാധുക്കൾ കാട്ടിൽനിന്നു ഇവിടെ വീണ്ടു മരിച്ചുപോയി, അവരുടെ മനസ്സെല്ലാം എല്ലാം ഇതാ അങ്ങനെ ഇങ്ങേയടുത്തു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു”. ഇതു കട്ട് രാജാവ് ഇതരതാണെന്നു വിചരമായി പറവിൻ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഭക്തന്മാർ നടന്ന വൃന്താനങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ജയദേവൻ വളരെ സങ്കടത്തോടെ മൊണ്ടിരിക്കുകൊണ്ടു മാത്രമേ തലയിലും അടിച്ചു കരുമ്പാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ജയദേവൻ ഭരതത്തെപ്പറ്റിയ ദൈവകളും കാൽകളും ഉണ്ടായി. നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചർ എല്ലാവരും ഈ ആശ്ചര്യത്തെ കണ്ടു വളരെ വിസ്മയിച്ചു. അങ്ങിനെത്തന്നെ ഭരതന്മാർ മരിച്ചതു കേട്ട് ജയദേവൻ കരഞ്ഞപ്പോൾ, ആ സമയം ബുദ്ധിയെക്കണ്ട് ഭഗവാൻ പ്രസാദിച്ചു ജയദേവനു ദൈവകളും കാൽകളും കൊടുത്തു. സമുദ്രത്തെ നയ ഭഗവാൻ ഇതു ചെയ്യുന്ന ആശ്ചര്യമല്ല.

അനന്തരം രാജാവ്, ഇതെല്ലാം കണ്ടു സംഭ്രമിക്കുന്നായി,

ജയദേവനാട്ടു ചേരിച്ചു. “ഹേ സാമി! ഇതെന്താണു ചിത്രമാണു? ഇതിന്റെ കാരണം എന്തിന്റെ പാണന്തുകൾ?” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ജയദേവൻ സകല വൃത്താന്തങ്ങളും വിസ്താരമായി പറഞ്ഞു കൊടുത്തു. ഇതെല്ലാം കേട്ട രാജാവ് വളരെ സന്തോഷിച്ചു ജയദേവനെ സ്തുതിച്ചു. “ഹേ സാമി! ഭവാൻ അതിധന്യൻതന്നെ. ഭാഗ്യത്തിൽ ഭവാനു തുല്യമായി മൃത്യുന്തന്നെ ഇല്ല. ശത്രുക്കളെയും വേഷ്യക്കളെയും കരുപോലെ സമഞ്ചയ്ക്കിയാൽ വിചാരിക്കുന്നവരെ ഈ ഭാഗ്യത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഞാൻ നീചനാണെങ്കിലും ഭവാനെ സംസർഗ്ഗത്താൽ ധന്യനായി, സംശയമില്ല”.

ഇങ്ങിനെ പലവിധ വാക്കുകളിലൊണ്ടു ജയദേവനെ സ്തുതിച്ച് രാജാവ് തന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി. ഈ ആശ്ചര്യങ്ങളെ മന്ത്രിമാരോടും പുത്രന്മാരോടും ഭാര്യയോടും എല്ലാം പറഞ്ഞു.

നാലുത്തരം സഗ്ഗം

—0—

ജയദേവചരിതം. (5)

—

ഇങ്ങിനെ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ജയദേവൻ, മരാനരകൾകൊണ്ടു ആതുരനായി എങ്കിലും, നിത്യകർമ്മ മുതലായവ ഒരിക്കലും ത്യജിച്ചില്ല. ദിവസത്തോറും ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്യുന്നതു മുന്പുതന്നെ നിയമിച്ചതായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഗംഗാസ്നാനത്തിന്നു പുറപ്പെട്ട് നടക്കുവാൻ വഴാക്കു അവിടമിടെ ഇരുന്നു വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു കൈവിധം പണിപ്പെട്ട് ഗംഗയിൽ എത്തി. സ്നാനം ചെയ്തു കുറെ ജലവും കുടിച്ച് മടങ്ങിവരുമ്പോൾ, ക്ഷീണരകൊണ്ടു ജമിയാൽ വീണു ബോധമില്ലാതെ കിടന്നു. അപ്പോൾ ആ വഴിയിൽ കൂടി പോകുന്നവർ വെള്ളം മെന്തു തളി

ച്ചു. അന്നും തിരുതൃക്കാക്കുലിയിലേയ്ക്കായി, രാജാവും സ്ത്രീയും കഴിച്ച് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. ജയദേവൻ ഇങ്ങിനെ വീണ്ടുകൊണ്ടു കണ്ടു തന്റെ പല്ലക്കിൽ കയറി ജയദേവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുപോയി. അന്നു അധിപനുമായ ജയദേവനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഘോരസ്വാമി! ഭവാനെന്താ ദൈവം വളരെ ജിജ്ഞാസിക്കുന്നു. ഇനി കാൽനടയായി ഗംഗാസ്നാനത്തിന് പോകരുത്. ഞാൻ പല്ലക്കം തരാം. അതിൽ കയറി പോവുക.”

ഇങ്ങിനെ രാജാവും പറഞ്ഞതു കേട്ടു, ജയദേവൻ “ഘോരൻ! ഏനിക്കെന്ന പല്ലക്കത്തെ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. അതു വാൻ തന്നെ കൊണ്ടുപോയിരിക്കുക. ഞാൻ നടന്നിട്ടുണ്ടെന്ന ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്യണം എന്നാണ് എന്റെ സങ്കല്പം. ശക്തിയുള്ളവരെ അങ്ങിനെ നോക്കട്ടെ. ഇതിന് യാതൊരു വിരോധം പറയരുത്” എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു രാജാവും നന്മുളിച്ച് തന്റെ ഭവനത്തിലേക്ക് പോകയും ചെയ്തു.

അന്നരാത്രി, രാജാവിനും, ജയദേവനും ഒരു ഗ്രാമവാസി കൂട്ടായ ബ്രാഹ്മണനും ഇങ്ങിനെ സ്വ. സ്നാനം ഉണ്ടായി. നല്ല വെളുത്തവസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു സ്ത്രീ താമരപ്പൂവു കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് “ഞാൻ ഗംഗാദേവിയാണ്. നാമുള്ള രാവിടെയെ ഭരതൻ ജയദേവന്റെ കയ്യിൽ ഞാൻ വന്നിട്ടും, സംശയമില്ല. അതിന്നു അന്യോന്യം, ഈ താമരപ്പൂവ് ഏറുന്നോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ടെന്നതാണ് നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കണ്ടുകാൾവിൻ. ഈ ജയദേവൻ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവനാണ് അവന് പ്രകടംഗം ഉപേക്ഷിച്ച് അവന്റെ കയ്യിൽ അവൻ കുളിച്ചാൽ മതി. ഇതിൽ സംഗതമുണ്ടെങ്കിൽ ഇനിയും മെടയാളം കൂടി പറയാം. ഒരു കഷ്ടതാശ്വാസം ജയദേവനോടുകൂടെ ഈ കയ്യിൽ കയ്യിടരുത്, എന്നാൽ അവന്റെ കഷ്ടതാശ്വാസം തീരെ നശിച്ചുപോകും. എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ സ്വ. സ്നാനം കഴിച്ച് ഉണങ്ങി എല്ലാവരും ഒരു ദിക്കിൽ കൂടി

സ സ്വപ്നശയനം അനന്തനാ പാണ്ഡുനൃപി. വിമന്നൻ ജാതം
 മന്ത്രിമാരും ഗ്രാമപുരന്മാരും കൂടി ജയാദവന്മാർ ഹൃദയത്തിൽപി
 യ! സ സ്വപ്നശയനങ്ങളെല്ലാം അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ ജയാദവൻ
 തന്റെ സപ്തരത്ന വിചാരിച്ചുകൊണ്ട്, “പേ.ന്ദർ എല്ലാവ
 രും ഭഗന്മാർ ഭരണ സംശയമില്ല. മഹാലക്ഷ്മിയോടൊപ്പം ഒരു സൗ
 നയവതിയായ ചാഗീരമി ദേവിയെ നിങ്ങൾ സപ്തത്തിൽ കണ്ടു
 വല്ലോ. ജഗന്മാതാവായ ഗംഗാദേവിക്ക് ഇത് ആശ്ചര്യമല്ല. അ
 വർഷം ദുഷ്ടമായിട്ടുള്ളത് നോക്കിപ്പോ. അതുകൊണ്ട് അവർക്ക്
 കളത്തിൽ വരവേണം കഴിയും” എന്നു പറഞ്ഞു. ജയാദവൻ മി
 ത്തമാരെ ഇതന്നെ അപ്പോൾ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. മറ്റുള്ളവരും അവരുടെ
 അയ്യപ്പന്മാരോടൊപ്പം കൂടി സ്നാനത്തിനുള്ള സ്ഥാനങ്ങളും കൊണ്ടു
 വന്നു. ജയാദവനും പത്നിയെക്കൊണ്ടു കൂടി ഗംഗയെ പൂജിക്കുന്ന
 തിനുള്ള സ്ഥാനങ്ങളെയും എടുത്തുകൊണ്ട് സകല ഭരണങ്ങളോടു
 കൂടി കളത്തിന്റെ കരയിൽപോയി. ജയാദവൻ അഷ്ടമുഖനായ
 ഗ്രാമപിച്ഛ കൂട്ടിപ്പോൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഗംഗ ഉത്ഭവിച്ച ആ വെ
 ല്ലും തിരകളോടുകൂടി പാശ്ചാത്യപോലെയല്ലാത്തതായി. അപ്പോൾ അ
 തിൽ പത്നിയും ഉത്ഭവിച്ചു. അതുകണ്ട് ഭരണങ്ങൾ എല്ലാവരും സ
 നോദിച്ചു. ഭക്തിയോടെ ഗംഗയെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തു.

ജയാദവൻ ആനന്ദശ്രവണം കണ്ണുകളിൽനിന്ന് ടെറി
 കൊണ്ട് സ്നാനംചെയ്ത്, അഷ്ടപാദോദികളെക്കൊണ്ടു ഗംഗയെ
 പൂജിച്ചു. കൗരവഗോളങ്ങൾ അതിൽ കളിച്ച് ദിവ്യദേവന്മാരോ
 ടുകൂടിയിരുന്നായി ഭവിച്ചു. ഇങ്ങിനെ മറ്റുള്ളവരും സ്നാനവും പൂജ
 യും കഴിച്ച് അവരവരുടെ അഭിഷേകത്തെ സ്വാധീപിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ ജയാദവന്റെ മഹാമന്ത്രത്തെ പറഞ്ഞു. ഇതു
 കേൾക്കുന്നവർ ഭഗന്നാഥനെ ഗാഢിയുടെ പ്രസാദംകൊണ്ടു ഉന്മാ
 മഗതി സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

നാലാമത്തെ പാഠം സമാപ്തം.

ശ്രീധരസ്വാമി.ചരിതം.

7.18ആ ശ്രീധരൻ എന്ന പേരായി ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതിമതമുസീയായി വേദവേദാംഗങ്ങളെല്ലാം അഭ്യസിച്ചു സമുപാസ്യങ്ങളിലും വിശേഷനായിരുന്നു. ശാക്തരും, ഭാഗവതരും, വേദായുക്തനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ, വിധിപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്തു അഗ്നിയെ സ്വീകരിച്ചു അഗ്നിയോരൂപരായണനായിത്തീർന്നു. തനിക്കു തുല്യനായ പുത്രന്മാരെയും മകനുള്ളൂ, വൃദ്ധനായപ്പോൾ സമുപാസ്യങ്ങളിൽനിന്നും വിരമിക്കുന്നതിനായി, കാര്യങ്ങൾ ചെയ്ത് വിധിപ്രകാരം സന്യസിച്ചു. അദ്ദേഹമാണ് ലോകത്തിൽ ശ്രീധരസ്വാമി എന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട മഹാൻ സന്യാസശ്രമത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടും വിഷ്ണുഭക്തിപരമായ ഭക്തിയോടെ വേദവേദങ്ങളെക്കൂടാതെ താല്പര്യത്തോടുകൂടിയവനായി ആദരവും യാചിക്കാത്തവനായി സമുപാസ്യപഞ്ചായത്തും വിഷ്ണുമതമായി കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം സ്വാമി ഭാഗവതം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വ്യാസനിൽ തനെയും സമുപാസ്യനായും ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു വിഷ്ണുഭക്തനായ ഒരു കണ്ഠ ഇങ്ങിനെ ഒരു ലേഖിച്ചു “ഇതു സംസാരസംഗ്രഹത്തെ കടക്കുവാനുള്ള തോന്നി തന്നെയാണ് ഇതു വിദഗ്ദ്ധന്മാരെ ഉൾക്കൊണ്ടു കഴിയാത്ത ഗുരുതരമായതുകൂടിയിരിക്കുന്നു. വിദഗ്ദ്ധന്മാർ കൂടി ഇതിനെ നല്ലപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കണംവെന്ന് ഞങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു, ഭഗവൽപ്രസാദം ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ഇതിനെ പ്രാഖ്യാനം ഉണ്ടാക്കും.”— ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു, അതിനേൽ കരുന്ന മനസ്സുവെച്ചുതന്നെ കണ്ഠ, ഒട്ടും സുഖമില്ലാതെ ഇരുന്നു. രാത്രി ഉണർന്നപ്പോൾ, സമുപാ

സാമീപാത്തതല്ല. അവരുടെ സമയത്ത് പാവുകയും ചെയ്തു. അവർ സാമീയുടെ പുസ്തകം വാങ്ങി എല്ലാപുസ്തകങ്ങളും കൂടി ബിരുദാധ്യവസരമിരുടെ പാദത്തിൽ വെച്ച്, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഓഹ ഭക്തവത്സല! പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം ഇതാ വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ധ്യാനം പ്രിയമായിട്ടുള്ളത് ചേർപ്പാദത്തിൽ വെച്ച് മാനുഷരല്ലാം രമിക്കുക” എന്ന് ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ച്, എല്ലാവരും പുറത്തുപോയി. കറുത്തുപോയ നിന്നതിന്റെ ശേഷം, അദ്ദേഹം പോയി നോക്കി, ശ്രീധരസാമിയോട് നിർമ്മിതമായ പുസ്തകം സാമീയുടെ പാദത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതുകണ്ടു. അതു കണ്ടപ്പോൾ അവനല്ലാം, അസൂയ കളഞ്ഞു, വളരെ പ്രശംസിച്ചു. ആ പുസ്തകത്തെ അവർ എല്ലാം നോക്കിയിട്ട്, സാമീയുടെ ഭവനത്തിൽ പോയി എല്ലാ വൃത്താന്തങ്ങളും പാഞ്ഞായിട്ട്, സാമീ അതെല്ലാം കേട്ടു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപാത്രം ചെയ്യുവിൻ. എനിക്ക് അതിൽ ഒന്നും പറയാനില്ല. ഇതു കേട്ട് അവനല്ലാം ശ്രീധരസാമിയുടെ അനുരാഗം അറിഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്താണ്, സാമീ ജഗദരംഗം വിട്ടുപോയത്, ദുഃഖിതനായി ബുദ്ധിമുട്ടുമ്പോൾ, ശിഷ്യനായ ജഗദരംഗം എന്താ പേരായ ഒരു ബ്രഹ്മണൻ ഗുരുവിനെ ശ്രദ്ധയോടെ കാണുകയും പക്ഷം അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ അങ്ങിനെയൊരു സാമീ യാതൊരു ശ്രദ്ധയുമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു കിട്ടുന്നു. ആ സാമീയുടെ മുമ്പിൽ, മഹാമഹാത്മ്യം അച്ഛൻ, വൃദ്ധനായതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു മോഹാലസ്യം ഉണ്ടായി. അപ്പോൾ മാധവൻ അമ്മ അവനെ പേഗ്രം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരിവാൻ കൊണ്ടു അയച്ചു. അപ്പോൾ മാധവൻ സാമിയെ നോക്കിപ്പോയി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഓഹ സാമീ! ഏകദേശം അച്ഛൻ മോഹം വൃദ്ധനും ആ മനുഷ്യകാണ് ഇപ്പോൾ മോഹാലസ്യം ചെയ്

അതുവേണ്ടി, സാമി, “നീ എന്താണ് എന്നോട് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നത്? നീയല്ല ഇപ്പോൾ എനിക്ക് ഭക്ഷണം ഭക്ഷിക്കുകയോ? നീ ഒന്നും അറിയാത്തവനല്ലാതെ ചോദിക്കുന്നത് എന്താണ്?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ട് മാധവൻ, “ഐ. സ. മി! ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പ് ഇവിടെ വന്നിട്ടു, സത്യം തന്നെ” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, സാമി, “എന്നാൽ പിന്നെ മാധവസ്വാമി എന്നൊരു എന്നു കണ്ടിപ്പോൾ വന്നത്, അപ്പോൾ അന്നു തന്നിട്ടല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മരിക്കുമായിരുന്നു” എന്നു വിചാരിച്ചു. സാമിക്ക് അന്നുമുതൽ ദേഹത്തിന്നു ബലം വരിച്ചുവന്നു. യാതൊരു കഷ്ടതയും വേണ്ടിവന്നില്ല. മാധവൻ പിറ്റേ ദിവസം ഈ വൃന്താനുരൂപ കാര്യത്തിൽ എല്ലാവരാടും പറഞ്ഞു.

—

നാലാമത്തെ ഭാഗം സമാപ്തം.

—

ശ്രീധരസ്വാമി ചരിതം. (2)

—

ശ്രീധരസ്വാമി സുഖമായി വസിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു കൂടാൻ ഒരു യോഗത്തിന്നു ക്ഷണിച്ചു. അവിടെ പോയി ഭക്തിയോടും മനോഹരമായ കീഴ്തിയ മനോഹരമായ എടുത്തുകൊണ്ടു തന്നെ ഗുഹത്തിലെക്കു പുറപ്പെട്ടുവരുമ്പോൾ, ചില കള്ളന്മാർ പിന്നാലെ കൂടി. ശ്രീധരസ്വാമി അവരെ കള്ളന്മാരെ നീക്കുന്നതിനാൽ മോശപ്പട്ടി, ശ്രീകാമകവചം എന്നുള്ള മന്ത്രത്തെ ഭക്തിയോടെ കൂടി ജപിച്ചു. ആ മന്ത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം കൊണ്ട് ശ്രീരാമലക്ഷ്മണന്മാർ വീട്ടും അന്നു ചരിച്ചു ശ്രീധരസ്വാമിയുടെ സമീപത്തിൽ കൂടി നടന്നുവരികയും, കള്ളന്മാരെ മോശപ്പട്ടത്തിനൊക്കെ വടക്കുന്ന അവരെ ശ്രീധരസ്വാമി കണ്ടില്ല. കള്ളന്മാർ അവരെ കണ്ടു

[illegible][illegible]

അതാണ് അങ്ങനെ ഭവാനാ ഉപദ്രവിക്കൊണ്ടു് ഭവാനെ കൂടെ
 അവനും ശ്രദ്ധത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു കടന്നു. പിന്നെ അവന്റെ
 കണ്ടില്ല— എന്നു വിവരമായി പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ അവർ പ
 രഞ്ഞു കേട്ട് സ്വാമി അവരെ വേഗം നമസ്കരിച്ചു, “നിങ്ങൾ
 പന്ത്രണ്ടാം തരണമാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവ
 വർ, “ഐ സ്വാമി! ഏതാണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്? ഞങ്ങൾ
 ശ്രേഷ്ഠപുരുഷന്റെ കയ്യുപകാരം ആ വിശ്വാസക്കാരനായിട്ടു്—
 എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട്, സ്വാമി, പറഞ്ഞു, അവർക്ക്,
 “അവർ ഏന്റെ ശ്രദ്ധത്തിൽ ഇല്ല. അവർ ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്മാ
 രാണ്. വാങ്ങിയിട്ടു് എന്ന കൊല്ലവർഷം വന്നപ്പോൾ എന്നു ത
 രിപ്പിന്നെ വേണ്ട. ഞാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണ ഭക്തൻ. അതന്നുവേ
 ണ്ടി ഭക്തവത്സലന്മാരായിരിക്കുന്ന അവർ ഏന്റെ ശ്രദ്ധയെ
 വന്നു് മാഞ്ഞുപോയതാണ്. നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾക്കൊണ്ടു് നാ
 മകളൊന്നതും കണ്ടുവരികയ്ക്കു നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാരും പന്ത്ര
 ള്ചനാം ആണ്— എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ സ്വാമിയുടെ വാ
 ക്കു കേട്ട് ആ കള്ളന്മാർ അവരുടെ ആശയങ്ങളെ വലിച്ചെറി
 ഞ്ഞു് പെട്ടെന്നുവെ ഉണ്ടായ ഭക്തിദൈവതം ഗുണഭോക്തൃഭി
 സ്വാമിയെ നമസ്കരിച്ചു, അവർ കണ്ട രാമകൃഷ്ണന്മാരുടെ മ
 ഹിമാനമിശ്രമാതാ അന്നു

നാമം, കലാശ്ച
 എന്ന് വാദമില്ല
 യോഗം സുഖകര

പ്രതിപ്തം, കോടിവസംകംബം
 മഹാ ഭക്തന്മാരും മഹാ മഹാ കല്പമാനായ അ
 ത്തിൽ, ക്ഷണഭക്തികൾ ഉത്ഭവം മഹാ
 തത്വമെന്നും. അതുകൊണ്ടു്, മഹാകൃഷ്ണ ഭക്തി
 മായി മഹാനന്ദം ഇല്ല

നാമം തത്വവ്യക്തം സ

പ്ര. ല. മംഗലം മരിതം

തീർത്ഥം, ദക്ഷി
 മരണം തളിരി

കൃഷ്ണവണ്ണം. എന്നു മറ്റൊരു നദിയുടെ
 ഞാതുകലാശ്ചിതം, അതിൽ വാഹനം അതിസുന്ദ

[illegible]

മുട്ട, അപ്പോൾ അടുത്തുപോയി, “പ്രാണപ്രിയമേ! ഇതാ ഞാൻ വന്നുപോകുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു. ആ സാഹസരത്ന കണ്ടിട്ട് ചിന്താമണി, “ഓഹ പ്രാണമണി! ഈ അർദ്ധരാത്രിയിൽ അതിവേഗ സമയത്തിൽ അതിപ്രയാഹമുള്ള നദിയെ കടന്ന് എത്തിയെന്നാണ് വന്നത്? ചെറുവെള്ളിയിൽ അടച്ചിടുന്നുവല്ലോ. അതു എത്തിയെന്നാണ് തൂണായ്?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടു വിചാരിച്ചപ്പോൾ, “ഓഹ പ്രിയമേ! നദിക്കക്കരവാൻ തോണിയുണ്ടായിരുന്നു. പടിക്കൽ ഒരു വള്ളി തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു. അതു പിടിച്ചു കയറി ഞാൻ അകത്തേക്കു കടന്നു”, എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ട്, ചിന്താമണി, “എന്നാൽ ആ തോണിയും ആ വള്ളിയും എന്തിനു കാണിച്ചുതരിക?”. എന്നു പറഞ്ഞത് ചിന്താമണിയായ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പടിക്കൽ പോയി, ആ വള്ളി കാണിച്ചു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ചിന്താമണി അതു നോക്കിട്ട് “ഓഹ മൂലം ഇതു സ്പർശണമല്ല!” എന്നു പറഞ്ഞു കൂടെ കൈകൊട്ടി ആ സ്പർശത്തിനെ പുറത്താക്കി. ഇനി ആ തോണിയും നോക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞ്, രണ്ടാളുംകൂടി നദിയിലേക്കു പോയി തോണി നോക്കി.

ചിന്താമണി അതിനെ കണ്ടിട്ട് വളരെ കോപമുണ്ടാക്കി, “ഇത തോണിയല്ല, ശവമാണ്. ഭവാനു കാലമോഹിതനായിട്ട് ഒന്നും തന്നെ അറിയുന്നില്ല. കാശ്ചകാണാൻ ജീവിയായ് ബ്രഹ്മണനായ ഭവാനു ബ്രാഹ്മണനെ വേണ്ടുന്ന സംസ്കാരങ്ങളെല്ലാം ചെയ്ത് വിദ്വാദ്യോസവും ചെയ്ത് മൂർഖനാവാൻ കാണിക്കുന്നുവല്ലോ. ഇന്ന് അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണനായിട്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള നിന്ദകളും ചെയ്യുന്നവല്ലോ. ഭവാനു ബ്രാഹ്മണവംശം എവിടെ? ദർശനരായണൻ എവിടെ? ദൈവഗുണി ആശ്ചര്യം തന്നെ! ലോകത്തിൽ സഞ്ചനങ്ങളാൽ നിന്ദനായ ഭവാനു മൂലഭൂതനായിട്ട് ബ്രാഹ്മണവംശത്തിലേയും ത്രിവിദ് ദർശനങ്ങളെ ആ

ചരിച്ചു നടന്നത് മതിയാക്കുക. ഹെ ബ്രാഹ്മണ ധമ! ഏതെങ്കിലും ഇത്ര കലശലായി ഉറപ്പിച്ചിരുന്ന മനസ്സിനെ ഒരു പരമാത്മാവായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നാൽ മനുഷ്യനും സഫലമായിരിക്കുമല്ലോ. വെറുതെ ഏറുന്നാടുകൂടി മരിക്കുവാൻ പ്രാണനകൂടി ഉപേക്ഷിച്ചു വന്നത് എന്തിനാണ്? ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രാദ്ധദിവസം ഒരുമുറം ചെമ്പൂക്ക് മൈതലമായിരിക്കുന്ന നാർകം അനുഭവിച്ച് പാപശയം കൊണ്ട് ഗ്രാമസ്വകരമായി ജനിക്കും, എന്ന ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞ് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു ധർമ്മമുള്ളതും കൃഷിച്ച് ഏറുന്നാടുകൂടി മരിക്കുവാൻ വന്നുവെല്ലോ. ബ്രാഹ്മണാധമനായ ഭവാനെ ഏനിക്കു കാണുകയേ വേണ്ടൂ. ഭവാനെ ശ്രാദ്ധം കഴിച്ചാൽ അച്ഛനമ്മമാർ തൃപ്തിപ്പെടുമോ?" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ചിന്തയെത്തി പലവിധം പറഞ്ഞു കേട്ട്, ബ്രാഹ്മണന് വേദം ഉണ്ടായി. കാരത്തിൽനിന്ന് മനസ്സ് പിടിച്ചെഴുത്ത്, കറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് വെറുതെ നിന്നിട്ട്, ചിന്തയെത്തിയോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "നീ നിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു പോവുക. ഞാൻ രാത്രി ഇവിടെ തന്നെ കഴിച്ച് രാവിലെ സകലവും കൃഷിച്ച് എന്റെ ഇഷ്ടപോലെ ഉള്ള ഭിക്കിമേക്ക് പോയ്ക്കൊള്ളാം." ഇതുകേട്ട് ചിന്തമണി, "ഞാൻ ഭവാനെ സാഹസപ്രവൃത്തി കണ്ടിട്ട് കോപം മുന്നതിനാൽ പറഞ്ഞതാണ്. അങ്ങനെയൊരു ഭവാനെ ക്ഷമിക്കണം. നമ്മൾക്കു ധർമ്മത്തിലേക്കു പോവുക" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ട് ബ്രാഹ്മണൻ, "ഇനി ഏറുന്നാട് നീ ഒന്നും പറയരുത്. ഇനിമേ സൽബുദ്ധി ഉപദേശിച്ചതുകൊണ്ട് നീ എന്റെ ഗുരുവായി. ഇനി നീ എന്റെ അമ്മയപ്പോലെയാണെന്ന് നിന്റെ നന്മയ്ക്കുറിക്കണം"—എന്നുപറഞ്ഞ് ഭവാനെ തേറിത്തുടങ്ങി. ചിന്തമണി കുറേക്കൂടി പിന്നാലെ നടന്ന്, "നീ

ൽക്കക, നിൽക്കക," എന്നുപറഞ്ഞു. ബ്രാഹ്മണൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയതയില്ല. അപ്പാൾ അപ്പാൾ മടങ്ങി ബ്രാഹ്മണനെ അന്നു വിചാരിച്ചുകാണു പ്രഹരത്തിലക്ഷേപമായി. ബ്രാഹ്മണൻ ബലാപ്തനായി കിടന്നു. ഒരു ദിക്കിൽ രാത്രികഴിയുവാൻ ഇരുന്ന് രാവിലെ ദൂരദിക്കിലേക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു.

—*—

അമ്പലം സർഗ്ഗം

വിവരംഗലപരിതം. (2)

ആ വിവരംഗലബ്രാഹ്മണൻ വഴി നടക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. "ഞാൻ ഇനി ആകരമാണ് ശരണം പ്രാപിക്കേണ്ടതു? എങ്ങിനെയാണു് സർഗ്ഗത്തിലഭിക്കേണ്ടതു്? ഞാൻ ജനിച്ചതുതേൽ ഇതുവരക്കു യാതൊരു ശുഭകർമ്മവും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. സമുപപന്നനായതിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിയെ ഞാൻ എങ്ങിനെയാണു് ഭജിക്കേണ്ടതു്? എന്നങ്ങിനെ വിചരിച്ചു, ആ ബ്രാഹ്മണൻ പശ്ചാത്താപരകാണ്ട് ദുഃഖിതനായും ചിന്താപരവരനായും ഭവിച്ചു, ഒരു വൃക്കത്തിന്റെ മൂലകളിൽ ഇരുന്ന് വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു വഴിപോക്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെ വന്നിരുന്നു വിശ്രമിച്ചു കിടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ വഴിപോക്കൻ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു. "പ്രാണൻ ആരാണ്? എവിടെ നിന്നാണു് വരുന്നതു്? വളരെ വൃസനമുള്ള വരനാപ്പാലെ തോന്നുന്നുവല്ലോ. വേറെ വല്ല ബ്രാഹ്മണത്തിനെയോ മറ്റൊരു മഹായുദ്ധവോ?"

ഇതു കേട്ടു, വിവരംഗലൻ, ഞാൻ ജനിച്ചതുതേൽ ചിന്താമണിയുടെ വാക്കുകൊണ്ടു വിരമനായതുവരെക്കു സകല

വൃത്താന്തങ്ങളും പാഞ്ഞു. പിന്നെ, താൻ അദ്ദേഹം തന്റെ അപരതശരിപ്പിക്കുവാൻ സമത്വനായ ഒരു സർവ്വജ്ഞാപിതനെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയാണ് എന്നും പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം വഴിപോക്കൻ, “ഐ ബ്രാഹ്മണ’ ദുഃഖിതനാണ്. ഇവിടെ സമീപത്തിൽ സോമഗിരി എന്നുപേരുള്ള ഒരു ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണശത്രുക്കൾക്ക്, രാപസവിരുദ്ധനാണ്. ധനപ്രസ്ഥശ്രമത്തെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് കൂട്ടിൽ തന്നെയാണ് ഇരിക്കുന്നത്. സമുദ്രങ്ങളിലും യോദ്ധുക്കളുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനെ ശരണം പ്രാപിക്കുക; എന്നാൽ അദ്ദേഹം നന്നെ കഷ്ടിക്കും” ഇതു കേട്ട്, ഉടനെ വിപരീതംഗലൻ ആ ബ്രാഹ്മണനെ നമസ്കരിച്ച്, പൂർവ്വപ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി തപസ്സുചെയ്യുന്ന ദിക്കിൽപോയി ആയാളെ കണ്ട് നമസ്കരിച്ചപ്പോൾ തൊഴുതുകൊണ്ടു നിന്നു.

ഇതു കണ്ട്, സോമഗിരി, “നി ആരാണു? എവിടെ നിന്നാണ് വരുന്നത്? ഇവിടെ എവിടെയായിട്ടാണ് വന്നത്? വേഗം പറയുക” — എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വിപരീതംഗലൻ താൻ വൃത്താന്തങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞ്, തന്നെ പാപത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിപ്പിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അപ്പോൾ, സോമഗിരി, “നി ഇവിടെത്തന്നെ സുഖമായിരിക്കുക. ഇപ്പോൾ തന്നെ നിനക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട നൽകുന്നതായ ഒരു ശ്ലോകം ഉപദേശിക്കാം” എന്ന് പറഞ്ഞ് ആലോചിച്ചുകൊണ്ട്: “ഇവനെക്കാൾ എന്താണ് ഉപദേശിക്കേണ്ടത്? ഇവന്റെ ദുഷ്ടത എന്തുകൊണ്ടു നിന്റെ ഇവൻ അപ്രഭുവി മഹാപാപിയാണ് ബ്രാഹ്മണപക്ഷത്തിൽനിന്ന് അധീപതിച്ചവനാണ്” ഇവിടെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, സോമഗിരിയുടെ മനസ്സിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ശ്ലോകം തോന്നി. ‘കൃഷ്ണ എന്നുള്ള ദിവ്യനാമം ആരുടെ വാക്കിൽ ഇരിക്കുന്നുവോ ആവർത്തം സകല പാപങ്ങളും ബൃഹതം ഭവി

കുളിരിൽ ഒരു പാമ്പാണു്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് അവൻ അങ്ങാടിയിൽനിന്നു അങ്ങേയോടുകൂടി ധൂമത്തിൽ ഗോപ്യമായി ഒരു സ്ഥലത്തു പോയി, നിന്നു.

അപ്പോൾ ആ വിചക്ഷണൻ അവനെ നമസ്കരിച്ചു “ഹേ സാധു! എന്നുടെ ഒരു സുവികൾക്കു കരിക” — എന്നു പറഞ്ഞു നന്ദിച്ചു, അവൻ സൂക്ഷി കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. അവൻ അതു കണ്ടു വാങ്ങി കരന്താ ഒരു കണ്ണു കണ്ടു കരന്താപ്പാട്ടിച്ചു് ഉടനെ ചുറ്റത്തു പോവുകയും ചെയ്തു. കണ്ണുകൾക്കിനിന്നു് കഷ്ടം മുഴുകിക്കൊണ്ടു വാങ്ങത്തക്കു പോകുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണനെ കണ്ടു, ആ ദ്രോഹികൾ ഉറക്കം കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് പിന്നാലെ ചെന്നു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ, “നിങ്ങൾ നിൽക്കവിൻ. നിങ്ങൾക്കു താമസസ്ഥലവും ഇല്ല. നിങ്ങളുടെ കൈക്കൽ ഞാൻ വളരെ പ്രസ്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ കണ്ണുകളുടെ ദുഃഖം കൊണ്ടു കഷ്ടമായിത്തന്നെ ഞാൻ ഈ പരിവൃത്തം ആഗ്രഹിച്ചു. അതു കൊണ്ടു് കണ്ണുകൾ കരന്താപ്പാട്ടിച്ചതു് ഞാൻ പോകുന്നു. നിങ്ങൾ ചെയ്ത സുഖമായിരിക്കുവൻ” എന്നു പറഞ്ഞു.

ആ ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെനിന്നു പോയപ്പോൾ, മധുരാരാജ്യത്തിൽ എത്തി. കാളിന്ദിനദിയിൽ കുളിച്ചു് കുപ്പിൽ കയറിയെന്നു, വിശപ്പുകൊണ്ടും ദാഹംകൊണ്ടും പീഡിതനായി ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു “എന്റെ വിശപ്പു മാറാവാൻ ഭക്ഷണം ആരാണ് കരുതുന്നതു് ഞാൻ എവിടെയാണ് പോകേണ്ടതു് അന്ധനായി ജീവിക്കുന്നതു് ഹോഷമാണു്? ഈ മധുരാവുരി കൃഷ്ണൻ്റെ നഗരിയാണ്, ഇതു ഭക്ഷണപ്രദമാണു്, ഇവിടെ ദൈവം കൃപിച്ചാൽ സർഗ്ഗത്തിലും ഭാഗ്യം” — ഇങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചു് ആ ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു.

ഒരുദിവസം യമന നദിയിലെ വെള്ളംകൂടി കുടിക്കാതെ കരയിക്കുന്നതു് ഇരുന്നു. മൂന്നാദിവസം അപരാത്രിയിൽ, ഭ

കവചപത്രമായ ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മണവേഷം ധരിച്ച് പരിമിത കൃഷ്ണ ലഭിക്കാത്തതായ അന്നം എടുത്തുകൊണ്ട്, വല മഹാപാപം അട്ടംമുഖത്ത് ഇരിക്കുന്ന പറഞ്ഞു. “ഹേ ബ്രഹ്മണ നി എഴുപി കൂടെ, നി വിശന്നരിക്കുന്നു എന്നു അറിഞ്ഞു ഞാൻ ഇതാ അന്നം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ഏഴുനൂറ് ഇതു കൈക്കൊണ്ടു എങ്കിലും ഇതാ കുടിക്കുക, എന്നിട്ടു സമയമായി ഉണ്ടാം”.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വില മംഗലം, “ഞാൻ അന്യനാണ്; എന്റെ അടുക്കം വന്ന അന്നും എന്റെ കയ്യിൽ അരിക” - എന്ന് പറഞ്ഞു. ഇതു കട്ട് ഭഗവാൻ വിവരമംഗലം അടുക്കം ചെയ്തി അന്നു രാകയിൽ കെട്ടത്തു ഭഗവാന്റെ മക വിവര മംഗലം അടുക്കയിൽ തുടിയപ്പോൾ എന്റെ ഒരു വിശിഷ്ടത ഉണ്ടെന്നു തോന്നി. വില മംഗലം ഭഗവാന്റെ മകയെന്നു മറക്കു പിടിച്ചു, “ഭവൻ ആരാണു? സത്യം പറയുക അല്ലെങ്കൽ ഞാൻ മക ചെടുന്നല്ലെ” - എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ വലാൽക്കാരമായ കട്ടത്തു അന്റെ മകയിന്നു വലി കെട്ടത്തു, ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുക്കം മണ്ടാക്കെ നിന്നു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ “ചെപ്പുലേ! ഞാൻ ഭവനെ അറിഞ്ഞു. ബലംകൊണ്ടു എന്റെ മകയെ” എന്റെ മകയിൽനിന്നു വേർതിരിയ്ക്കുവോളെ? എന്റെ പുത്രനെ. കർമ്മം വേർതിരിയ്ക്കുവോളെ? എന്റെ പുത്രനെ. കർമ്മം വേർതിരിയ്ക്കുവോളെ? - എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ജഗദൻ താടത്തു് പെട്ടെന്നു സ
ഹോഷമായിട്ടുകൂടി. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ദേവ ബ്രഹ്മണം നീ എ
ന്നെ മറ്റു് ഒരുവേലു് എന്നു കൽ വീ് എന്റെ പ്രിയൻ തന്നെ. ച
ത്രചക്രചക്രാദികളെയും പണ്ടത്തെയും പുറത്തെയും ഏറ്റവും ഉപ
യോഗ്യു് എന്നു മാത്രം ശബരനായി പ്രാപിച്ചതുകൊണ്ടു്, എന്നി
കൊണ്ടെന്നാൽ പ്രിയമായി ലോകത്തിൽ ഒരു വസ്തുവു ഇല്ല. ഇ
തു സർവ്വമാണെന്നു ഞാൻ നിനക്കു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതന്നെ എ

നിന്നു കയറാവല്ലായ്മയുള്ളതിന്നാൽ ഭരതന്മാരോളം വാത്സല്യമില്ല. എന്നിങ്ങനെ ഭരതന്മാരുടെ ചെറുപ്പകാലത്തു് മനോഹരമായല്ല. നേരത്തേക്കു് ഞാൻ ഗോകുലത്തിൽ ജനിച്ച് രാജരാജ ഉദ്യോഗവും മാനം ദൈവം ഗോപസ്ത്രീകളോടും കൂടിയുടേയും സഖിത്വമാലഭിച്ചു; അയ്യോ നാൻ! ദാസ്യത്തെ അനുഭവിച്ചു; ഗണികാഗ്രഹമുപതിച്ചു; യാതൊരു കാരണത്താലും ഉപേക്ഷിച്ചു; എന്നാൽ ഇതിന്നു മുമ്പു് അതികൂടുതൽ കാരണത്താൽ ആലോചിക്കുക. അതുകൊണ്ടു് നിന്നെ ഞാൻ അതിലിറയ്ക്കുക. നിന്നെ അതിന്നു മുമ്പു് കണ്ണുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അത്യാവേശത്താൽ ഞാൻ ഈ ബ്രാഹ്മണസമ്പ്രദായത്തെ കാണാതെ ഈ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി നോക്കിയെടുത്തു. ഇങ്ങനെയൊരു വിവരമില്ല, ഞാൻ നിന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല എന്നാൽ യോഗികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാ ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കുകയും നിന്നെ കാണാൻ സാധിക്കും, സംശയമില്ല” — എന്നിങ്ങനെ ഭഗവാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, വല്ലഭഭഗവാൻ കണ്ണുകൾ ഉണ്ടായി. ബ്രാഹ്മണരൂപം ഉപേക്ഷിച്ചതായ ഭഗവതിയെക്കുറിച്ചു് അയാൾ കണ്ടു. ഉടനെ വിചാരം ഗമിച്ച്, ആനന്ദപ്രസാദംകൊണ്ടു് ദേഹം ഭൂമിയിൽ നിന്നുവന്നതായിട്ടു്, ശ്രീകൃഷ്ണൻ അയാളെ കാക്കൽ വീണ്ടു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ, വാത്സല്യത്തോടുകൂടി അയാളെ പിടിച്ചു് ഏഴുനീലമുട്ട, കറന്റ അടയറുവുമായ വില്ലഭഭഗവാൻ ശിരസ്സിൽ കയറ്റി, “ഓരോ വില്ലഭഭഗവൻ നിന്നെപ്പോലെ ഇവിടെത്തന്നെ വസിക്കുക. നീ വെച്ചിരിക്കുന്നതും ഞാൻ ഇവിടെ വരാം. അന്നു മുതലും നിന്നെ കാണുവാനും ഇവിടെ കിട്ടും” — എന്നുപറഞ്ഞു് മാഞ്ഞു.

വില്ലഭഭഗവാൻ സന്തുഷ്ടനായി അടുത്തിടത്തു സമോഷ്ഠിക്കുന്ന ഒരു അന്നപാനാദികളെ അനുഭവിച്ച് ആ ബ്രാഹ്മണസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചു് നോക്കി, വേദാന്തത്തിൽ ഇതന്നെ ഉപദേശിച്ചിട്ടു് വില്ലഭഭഗവാൻ, ഞാൻ രാത്രി അടുത്തു സ

സ്കന്ദൻ! അതിനെ ഏതൊരു ഭൂതം കൊണ്ടായാ? മനുഷ്യനായ ഏതൊരു
 ക്ഷത്രിയപുരുഷനായാ? സംഭവം അസംഭവമല്ല?” എ
 ന്നിങ്ങനെ ചിന്താക്രാന്തനായിട്ട്, ആശ്ചര്യം പൂർണ്ണമായി,
 പ്പോലെ ആയിത്തീർന്നു. പിന്നെ സ്കന്ദൻ മുതലായവരുടെയും ചെ
 യ്ക്കുകാരുടെയും വാക്കുകൾ കേൾക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഭഗവാൻ പറഞ്ഞത് കേൾക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ
 “നി
 വ ചാരിക്കുകയാൽ ഞാൻ വരാം” എന്ന പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ല, എ
 ന്നാൽ അതുപോലെ വിചാരിക്കാം; വന്നാൽ ഇതെല്ലാം നശി
 ക്കുമെന്ന് വരുത്താണല്ലോ—എന്ന് നിശ്ചയിച്ച് കണ്ണടച്ച് ഭഗ
 വാനെ പ്രാണിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഭഗവാൻ ഭവനത്തെ
 പ്രാപ്തനായ രൂപം കണ്ടു. “ഞാൻ ഇതാ വന്നിരിക്കു
 ന്നു. എന്തിനാണ് എന്ന വിചാരിച്ചത്?”—എന്നു ചോദിച്ചു.
 ഇതു കേട്ട് പ്രാണത്തിൽ നിന്ന് ഉണർന്ന്, വിലംഭംഗം നോക്കു
 ന്നപ്പോൾ, ഭവനത്തെ പ്രാപ്തനായതെന്നു കണ്ടു; വളരെ സന്തോ
 ഷത്തോടുകൂടി നമസ്കരിച്ചു. താൻ സംശയിച്ചതു തെറ്റാണെന്ന്
 അറിഞ്ഞ്, അതിനെ ക്ഷമിക്കണം എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട്, ക
 ല താഴ്ന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഭഗവാൻ “ഹേ സന്ദഭ! എന്നു ക
 ള്ള സംശയം കേൾക്കാ. നീന്റെമുമ്പുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ട് ഏതൊരു
 ഭൂതം ഞാൻ നിന്റെ അടുത്തടുത്തു ഇരിക്കുന്നു?”—എന്നുപറ
 ഞ്ഞു മറുത്തു. പ്രാപ്തനായ സംശയംതീർന്നു. വിലംഭംഗം
 സദാകാലവും കൃഷ്ണനായെന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടും, സകലജന്മ
 ലും കൃഷ്ണനായെന്നുള്ള കൃപ വന്നുകൊണ്ടും, തന്നെത്തന്നെ കൃ
 തന്മനസ്സായി ഭവിച്ചു.

—o—

അമ്പതിരണ്ടാംസർഗ്ഗം

വിലംഭംഗംപരിതം. (4)

വിലംഭംഗം ഇതിനെ ഭഗവാന്റെ സഖ്യം ലഭിച്ചു,

ഇങ്ങിനെ കുറേ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരിക്കൽ കൃഷ്ണാതി
രവന്ദിനിയായ മലിമനമ്മൾ കൂട് ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാനിനായി ക
യ്യോലപ്പള്ളി വെട്ടി. അപ്പോൾ മഹാമണിയും അവരുന്നി
ച്ച് കൃഷ്ണപരിതാ പട്ട മഹാജ്ഞാപുരിയെപ്പോയി; യദോ
നദീതടത്ത് സ്നാനമൊക്കൂ; കൃഷ്ണപരിതാമയുടെ സന്നിധിയിൽ
യി, വീണ മേൽത്ത് വെട്ടുകൊണ്ട്, കൃഷ്ണപരിതാ ഭക്തയോടുകൂ
ടി പടി. പിന്നെ എഴുന്നീറ്റ് കൃഷ്ണപരിതാ നന്മയ്ക്ക് ന
ന്മ മൊക്കൂ. ആനന്ദശ്രവണകൊണ്ടു നന്മയെ മോക്ഷം കൈ
ടി അപരി നന്മമൊക്കുന്നതുകണ്ട്, യുദ്ധമനസ്സോടൊന്നി
വിശേഷം എന്നൊക്കെ. പിന്നെ നന്മ മേൽത്ത് കൈ നന്മ
യെ, പൂജകൾ നന്മമോ കൊണ്ടുവന്നതുകൊണ്ട്. അപ്പോൾ
അപരി നന്മമൊക്കെ യദോല കയ്യോലപ്പള്ളി, പൂജകൾ
കൈതും അകച്ച് അവയുടെ ശ്രീമതിയെക്കൊണ്ട് അപ്പോൾ
മഹാമണി നന്മ മോക്ഷം, യദോലപ്പള്ളി കൈതും, പൂജ
കൾ കൊടുത്തു നന്മമൊക്കെ കൈച്ച യദോലപ്പള്ളി കൈതും
ലപാനമൊക്കൂ മേൽത്ത് വെട്ടുകൊണ്ട്, വിശേഷം നന്മ മോക്ഷം
മൊക്കെ, സാക്ഷാൽ സുഷോഭനപ്പോലെയൊക്കെ. കൂടി അതി
യെക്കൊണ്ട് പ്രണയിക്കുന്ന വിശേഷം നന്മ മോക്ഷം കൈതും. യദോ
ലപ്പള്ളി കൈതും, മഹാമണി ആശ്രമമൊക്കെ കൈതും ന
ന്മ. അപ്പോൾ വിശേഷം അവയെ കൈതും യദോലപ്പള്ളി
നന്മ പുണ്യമായി അവർ നന്മയ്ക്ക്, “നിന്മയെ ഉപേക്ഷ
കൊണ്ട് നന്മ മോക്ഷം നന്മയ്ക്ക് നന്മയ്ക്ക്” എന്നൊക്കെ. അ
പ്പോൾ, മഹാമണി, യദോലപ്പള്ളി നന്മയ്ക്ക് നന്മയ്ക്ക് ഇതി
നെക്കൊണ്ട് “യദോലപ്പള്ളി നന്മയ്ക്ക് നന്മയ്ക്ക് നന്മയ്ക്ക് നന്മയ്ക്ക്
പാതകിയായ നന്മയെ സകലം മോക്ഷത്തിൽനിന്നും മോക്ഷിച്ച് ശ്രീ
കൃഷ്ണപരിതാമയെക്കൊണ്ട്, മോക്ഷം” ഇങ്ങിനെ അവർ യദോ
ലപ്പള്ളി കൈതും നന്മയ്ക്ക് നന്മയ്ക്ക് നന്മയ്ക്ക് നന്മയ്ക്ക്

അവയുടെ ഉപയോഗം

വിഷ്ണുശാസ്ത്രചരിത്രം

മിഥിലാഭരണത്തിൽ, കരകാമ്പി എന്നൊരു പദം പ്രയോഗം
 വർദ്ധിക്കുക എന്നുപറയുക. അപ്രായോഗികമായിരുന്നു. അ
 ദൃഷ്ടിയിൽ വെക്കുന്നതായാലും, തത്സമയം, അദ്വൈതം, ക്രമപ്രകാ
 രം പ്രയോജനം പ്രദാനം അനുഭവിച്ച്, ഗുണഗണാഭ്യർത്ഥനം സിദ്ധി
 യ്ക്ക് വിധാനം ചെയ്ത്, പരമേശ്വരൻ അറിയിച്ചു, അദ്വൈത
 മഹത്വത്തിൽ വസിക്കുന്നവർ, അദ്വൈതം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുക,
 പ്രായോഗികം വെച്ചു കൈമാറ്റം ഉണ്ടായി. അപ്പോൾ അന്നു
 ന്നു പ്രപഞ്ചം, ഒരു കാലം വസിക്കുന്നതും എടുത്തു അന്നു
 ന്നു കൈമാറ്റം സഭ കർമ്മങ്ങളും സന്നദ്ധ്യം നിവരണ പ
 ന്നുകൾ ധർമ്മങ്ങളും, സർവ്വവ്യക്തികൾക്കും പരമ
 മഹത്വം. സന്നദ്ധ്യം പ്രദാനം സിദ്ധി പ്രദാനം, കർമ്മ
 പ്രയോജനം കർമ്മങ്ങൾ

[illegible]

കൊണ്ട്, ഒട്ടനൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പെഴുതിയതും വലിയ പാണ്ടി തടസ്സം കൽപ്പിക്കുന്ന ചില പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉപദേശം നൽകുന്ന ഒരു പുസ്തകമാണ് ഇത്.

[illegible]

താഴെ: ഇവിടെ ശിക്ഷണവശമുണ്ടായ കൊടുപ്പാൻ ഞാൻ ഇവിടെ അന്ന ഇരിക്കുന്നതാണ്. ഇത് സിദ്ധിപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് വെച്ച് ഏറ്റവും മുമ്പായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇവിടെ പെട്ടെന്ന് ചെന്നു പണ്ട് ചേർത്തിൽ സിദ്ധിയുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. — എന്ന് പറഞ്ഞു. പരമേശ്വരൻ തന്റെ ഉൾക്കൊള്ളിയുടെ പതിപ്പിച്ച്. ബ്രഹ്മാൻ വിജ്ഞാനം അവതരിപ്പിക്കുക പല പാഠങ്ങൾ കാരണം സിദ്ധലംഗങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതിനെ ഉണ്ടായതാണ് ശിലാ നാശം.

വിഷ്ണുശർമ്മൻ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ശിലാനാഥനെ പൂജിച്ച് ബ്രഹ്മചര്യത്തോടുകൂടി ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ ദിവസം രാത്രിയിൽ, ശിലാനാഥൻ സ്വപ്നത്തിൽ, വിഷ്ണുശർമ്മനോട്, “ഹേ ബ്രാഹ്മണ! നിന്റെ ആരാധന കൊണ്ട് ഞാൻ പ്രീതനായി. നിനക്കു സമ്പന്നിയിക്കായി കൊണ്ടു ഒരു ചെമ്പുപ്പമ്പരം തരാം. ആ മന്ത്രം നീ നിത്യവും ജപിക്കുക. ഈ മന്ത്രത്തിൽ സകലാഭാഗങ്ങളും അനുഭവിച്ച് അന്ത്യത്തിൽ നിനക്കു മോക്ഷവും ലഭിക്കും. നിനക്കു ദീപ്തായുസ്സുണ്ട്” നീ ഇനിയും വിവാഹം ചെയ്യും. വംശവർദ്ധനത്തിന്നു സന്തതിയും ഉണ്ടാവാം” എന്നു പറഞ്ഞ്, ദാശോക്ഷരത്നമാലത്താലും ഉപദേശിച്ചു മാറുകയും ചെയ്തു. വിഷ്ണുശർമ്മൻ എഴുന്നീറ്റ്, സ്വപ്നത്തെ ആലോചിച്ചു വിസ്മയിച്ച്, സമ്പന്നൻ പരിത്യാഗം ചെയ്ത് ഞാൻ ഇനി ധ്യാനസ്വരൂപനായി എത്തിയെന്നുമാണെന്നു പിന്നേയും ചിന്തയും ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് ചെമ്പുപ്പമ്പരത്തോളം പരിച്ച് ദാശോക്ഷരത്നം ജപിച്ചുകൊണ്ടുതുറമുഖം താലിക്കാതെ ഭഗവൽ പ്രസാദത്തെ ഒരു നേരം മാത്രം കേൾച്ചുകൊണ്ടു അവിടേയെന്നു ഇരുന്നു.

ഇമ്മീനേഷിക്കു നാലരും, ഒരു ശിവരാത്രിദിവസം, സ്കല

മിഷകളിൽനിന്നും ജനങ്ങൾ വന്നുതുടി. വിജ്ഞാപനങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും വളരെ ജനങ്ങൾ വന്നു. ആവശ്യം ശിലാസ്തംഭങ്ങൾ വെട്ടിയും മറ്റും കഴിച്ച് വിജ്ഞാപനങ്ങൾ വളരെ സജ്ജമാക്കിയതിനെത്തുടർന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുപോയി സമാധാനവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിനും ഗ്രാമത്തിലേക്കു തുടർച്ചയായുപോയി. മുമ്പിലുള്ള പ്രവൃത്തികൾ പൂർത്തിയാക്കി, വേറെ ഒരു പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ച്, വേറെ വിവരങ്ങൾക്കു് തുടർച്ചയായി സുഖമായി വന്നു. വാഗ്ദാനം ചെയ്തതുപോലെ ഉണ്ടായി.

അന്നത്തും വിജ്ഞാപനം വളരെ സുഖമായി തുടർച്ചയായി വിജ്ഞാപനത്തിൽ വെച്ച് അഗ്രഗണ്യനായി ചെല്ലു പിടന്നു, കൈരണാവലി എന്ന പേരായ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കി, ജനനാശ്വാസത്തിൽ പോയി ശ്രീപുരുഷോത്തമസ്വാമിയെ കേൾപ്പിച്ചു, ആ കൃതിയെ സമാധാനമായി പാഠകവിനത്തിൽ സമർപ്പിച്ചു, അവിടെ നിന്ന് കാശിയിൽ പോയി താമസിച്ചു. അദ്ദേഹം ജനനാശ്വാസമായി തന്റെ പുഷ്പകന്താളം, സപ്തത്തിൽ, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “എനിക്കു വിജ്ഞാപനം ഉണ്ടാക്കി ‘കൈരണാവലി’ വേണം. അതു് എനിക്കു വളരെ പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്. ആ വിജ്ഞാപനം കാശിയിൽ ഇരിക്കുന്നു. അവിടെ പോയി എന്റെ പേർ പറഞ്ഞാൽ അവൻ ആ ‘കൈരണാവലി’ തരും. അതു കൊടുത്താൽ എന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടുവിൻ. അതുവരെ എനിക്കു വേറെയൊരു മാലയും വേണം”. ഇങ്ങനെ സപ്തകണ്ഠ, പുഷ്പകന്താളം, അഗ്രഗണ്യനോടുകൂടി രാജാവിന്റെ അടുത്തുപോയി വൃന്ദാവനത്തെയും പറഞ്ഞു. രാജാവും അവിടെനിന്നു സപ്തകണ്ഠകളെക്കുറിച്ചു പിന്നെ, രാജാവും പുഷ്പകന്താളംകൂടി ജനനാശ്വാസത്തിലേക്കു പോയിത്തന്നെത്തന്നെ, സമാധാനമായി കഴുത്തിൽ ഉള്ള രത്നമാലകളും മറ്റും ആരോ വെച്ചിട്ടുള്ള പാലം താഴെ കിടക്കുന്നതു കണ്ട് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു രാജാവ്

ചേഗം എഴുത്തുതന്നിട്ടുണ്ടാകാൻ പക്ഷെ കൊടുത്തു. അവർ ചേഗം കാര്യത്തിൽ പോയി വിശ്വസിക്കാനാണു് എഴുത്തു കൊടുത്തു വിശ്വസിക്കാൻ ആ എഴുത്തു കണ്ടു് ആനന്ദസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിയവനായി, ചേഗം ഭൂതനാമെ പൂജിച്ചു് സൽക്കരിച്ചിരുന്നതിന്നുപ്രാർത്ഥനാർ, “ഞങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും ഇവിടെ അനുഗ്രഹം പാടില്ല. അങ്ങനെയൊരു രാജകുലം” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു വിശ്വസിക്കാൻ സന്നദ്ധനായാകട്ടെ “കേരളനാഥലി”യെ ഭൂതനാമെ വശം കൊടുത്തു. അവർ അതു കൊണ്ടുവന്ന രാജാവിന്റെ പക്ഷെ കൊടുത്തു. രാജാവു് അതു വാങ്ങി വിഭാഗനായ ശ്രദ്ധാപരനായൊരാളെ സഹായിക്കു സന്നിധിയിൽനിന്നു പിന്നെയും പിന്നെയും വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു; എല്ലാവരും അവരവരുടെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി. അന്നു രാത്രിയും സപ്തത്തിൽ ഭഗവാൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഈ കേരളനാഥലിയിൽ ഉള്ള ഓരോ ശ്ലോത്തിന്റെ ഓരോ ഉണയാക്കി ഒരു മാലയിലാക്കിക്കൊള്ളു് എന്റെ കഴുത്തിൽ ഇടണം. എന്നാൽ മാത്രമേ ഞാൻ പ്രീതനായു്” ഇങ്ങിനെ സപ്തംകണ്ടു് പൂജകന്മാരും രാജാവും ചിരോദിവസം രാവിൽ “കേരളനാഥലി”യെ മാലയാക്കി ഭഗവാന്റെ കഴുത്തിൽ ഇട്ടു. പിന്നെ മാനുജ മാലകളെയും ഇട്ടു അപ്പോൾ ഭഗവാൻ പ്രീതനായി അവയെല്ലാം സ്വീകരിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാൻ കേൾക്കുവാനു പ്രകാശം പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഇതു കേൾക്കുന്നവർ കേൾക്കുന്നതായി ഭവിക്കും, സംശയമില്ല.

അമ്പത്തിനാലാം സർഗ്ഗം.

വല്ലഭാചാര്യചരിതം.

മോക്ഷത്തിൽ വിഷ്ണുഭക്തിയുടെ സമ്പ്രദായത്തെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് കീർത്തിപ്പെട്ടവരായ നാലാളെകൾ ഉണ്ട്. ഒന്ന്, വിഷ്ണുസ്വാമി; രണ്ടു്, നിരഞ്ജാദിത്യൻ; മൂന്നു്, മധുപാചാര്യൻ; നാലു്, മാമാനന്ദൻ. ഇവർ ശിഷ്യന്മാരെക്കൊണ്ടും ശിഷ്യന്മാരുടെ ശിഷ്യന്മാരെക്കൊണ്ടും പൂജയെ സംബന്ധിച്ചവരാണ്. അവരിൽ വിഷ്ണുസ്വാമിയുടെ വംശത്തിലാണ് വല്ലഭാചാര്യൻ ജനിച്ചതു്. അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്ത വിധാഹം കഴിച്ച്, ഭാര്യയോടുകൂടി സ്വാദേശം വിട്ടു ഗോകുലത്തിൽ പോയി താമസിച്ചു. ശ്രീകൃഷ്ണരുടെ അഭിഷേകത്തോടുകൂടി കൃഷ്ണാമൃതയിങ്കൽ തല്പരനായിട്ടു ഗോകുലത്തിൽ വസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിപ്രഭാവംകൊണ്ട്, ആദിക്കൽ ഉള്ള രാജാവു മരുപാലവരല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിത്തീന്നു; അദ്ദേഹം എന്തു പറയുന്നു എന്നു് എപ്പോഴും കാന്തുകൊണ്ട്, ഇഷ്ടപാത്രം ഇഷ്ടരൂപമായിച്ചവന്നു. ഇങ്ങിനെ വസിക്കുന്ന കാലത്തു്, ഒരു ദിവസം, ഭൂമിക്കൽനിന്നു് ഒരു ഭക്തൻ വല്ലഭാചാര്യരുടെ ധൂമത്തിൽ വന്നു. ഒരു സാമഗ്രാമം പട്ടണവുമ്പ്രതിൽ കെട്ടി ആയാളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിടുന്നു. ആയാൾ വല്ലഭാചാര്യരുടെ പടിക്കൽ വന്നപ്പോൾ സാമഗ്രാമത്തെ കഴുത്തിൽനിന്നു് അഴിച്ചു്, ഒരു വൃക്കത്തിൽ പെച്ചു; അകത്തുകേൾപ്പായി വല്ലഭാചാര്യനെ കണ്ടു് നമസ്കരിച്ചു്, “പോൻ സാമഗ്രാമം പൂജ ചെയ്യുന്നവണ്ണം ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ പൂജാധൂഹം എനിക്കു കാണുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടു്” — എന്നു പറഞ്ഞു. വല്ലഭാചാര്യൻ ഒരു ദിക്കാമനെ അകറ്റേണ്ടതു് ഉണ്ടാകയാൽ. അകത്തുപോയി

നേ അമ്പലം അതിരൂരൂർത്തുള്ള വൃന്ദാവതാരങ്ങളും ചന്ദനം
 മേലേയ്ക്കു സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും പൂജിക്കപ്പെട്ടതായ അന്ന
 വധി സാമഗ്രികളെപ്പോലും, ഭക്തൻ പരമാനന്ദത്തോടു കൂടെ ന
 മിച്ചിട്ട്, പുത്തമ്പല വൃന്ദാവതാരം വെച്ചിരിക്കുന്ന തന്റെ സാ
 മഗ്രികളെ എടുത്തു നോക്കുമ്പോൾ, കണ്ടില്ല പാർവ്വതി. “അതേ പട്ടി
 കയ്യെടുത്തു എന്റെ സാമഗ്രികൾ വെച്ചിരിക്കുന്നു, അത്
 മറ്റൊരാൾക്കൊടുപോയിരിക്കുന്നു. ആ സാമഗ്രികൾ വെട്ടു ഞാൻ
 ജീവിച്ചിരിക്കുകയില്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു നിലവിളിച്ചു. അപ്പോൾ
 വല്ലഭാചാര്യൻ, “നേ ഭക്ത! വിശ്വാസിക്കേണ്ട. എന്റെ പൂജാഗൃ
 ഹത്തിൽ പോയി ഇപ്പോൾ സാമഗ്രികൾ എടുത്തുകൊൾക”
 എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, ഭക്തൻ പറഞ്ഞു: “എന്റെ
 സാമഗ്രികൾക്കുപോയിട്ടുള്ള സാമഗ്രികൾ കയ്യിൽ ഏതെങ്കിലും
 ഇല്ല”. അപ്പോൾ, വല്ലഭാചാര്യൻ, പിന്നെയും, “നീ അകത്തു
 വന്ന് നോക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞു, ഭക്തനും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പൂ
 ജാഗൃഹത്തിൽ ചെന്നുനോക്കി, അവിടെയുള്ള സകല സാമഗ്രികൾ
 അതും തന്റെ സാമഗ്രികൾപോലെ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു ഭക്തൻ
 വിസ്മയപ്പെടുന്നതായ്ക്കു പുത്തമ്പലം. അപ്പോൾ, വല്ലഭാചാര്യൻ,
 “ഇനി ആ വൃന്ദാവതാരം പോയി നോക്കുക” — എന്നു പറഞ്ഞു.
 ഇതു കേട്ടു, ഭക്തൻ വൃന്ദാവതാരം പോയി നോക്കുമ്പോൾ, തന്റെ
 സാമഗ്രികൾ അവിടെ കണ്ടു. അതിനെ എടുത്തു കൈകൾക്കുമേൽ
 എടുത്തു നോക്കിപ്പോയി പോകുകയും ചെയ്തു. ഇതു കേൾക്കാ
 വിന്റെ ഇമ്മിണിയുള്ള അമ്പലം പ്രവൃത്തിക്കു ഭക്തന്റെ
 പ്രസംഗം പറ്റിയതാണ്.

[illegible]

മുതലായ വളരെ സാമ്പത്തിക വാക്കുകൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “താഴ്ന്നതാ ഭിക്ഷാ” ഭവൻ ധനസ്തരനെ. ഭവാനെൻ വെത്രനും അതിധനസ്തരനായൊന്നും സംശയമില്ല. ഈ കുട്ടിയെ വേണ്ടി സാക്ഷാൽ വിസ്തൃതനായത് വേദാഭ്യർത്ഥനം ചെയ്യവെല്ലാത്തതും പാഞ്ഞുവെല്ലാം അടിക്കണം; അങ്ങിനെ ഈ കുട്ടിയെ പരിചരിച്ചു വരികയും. ഇതു കട്ടപ്പാൾ അനന്തദേവൻ മഹിഷാസുരനാശിച്ച് കൊടുത്തുകൊണ്ട്, “ഭവൻ ഇനി വിരമിക്കുക, ഏകരാഗരായനായും അടിക്കുക,” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കട്ടപ്പാൾ മറുത്തു ഭവനം ചെയ്യുന്നത് അതിയാക്കി പിടന്ന ശ്രദ്ധയെൻ കുട്ടിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ഉപനയനം കഴിപ്പിച്ചു, ഒരു മാസം കൊണ്ട് മൂന്നുവയസുള്ളതും സകലശാസ്ത്രങ്ങളെയും പഠിപ്പിച്ചു അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു സമയം അവിടെവന്നു, ഒരു വൃദ്ധനായിട്ട് വന്നു കയറിക്കൊണ്ട് നീയെന്നായിട്ട്, “അനന്തദേവൻ എവിടെ?” എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അനന്തദേവൻ കിന്തിയുടെ മകളിൽ കയറി ഇരിക്കുകയെന്ന് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ഒരു സമയം എങ്ങനെ കാണാൻ വരുന്നു. എന്നു ചോദിക്കുക കൊണ്ടുപോവുക. അന്ന് നമ്മെ അറിയും” ഇതു കട്ടപ്പാൾ അതി പതുക്കെ നടന്ന് സിദ്ധന്റെ മുമ്പിൽ എത്തി. കിന്തിയുടെ മകളിലും വൃദ്ധനായിട്ട് മകളിലും ഇരിക്കുന്ന അമ്പാളെന്ന് അങ്ങിനെ വളരെ വിശദമായി. പിന്നെ സിദ്ധൻ കിന്തിയിൽ ഇരിക്കുന്ന അനന്തദേവനെപ്പറ്റി “നല്ലത, നല്ലത” എന്ന് പറഞ്ഞ് വളരെ സ്തോത്രങ്ങൾ അനന്തദേവനെ പറ്റിച്ച് ആവിംഗനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ അനന്തദേവൻ സിദ്ധനെ നമസ്കരിച്ചു, “ഇതെല്ലാം വേൽകുപരകാണ്ഡം” എന്നു പറഞ്ഞു. പരന്ന അവർ അമ്മിൽ കൂടി സംഭാഷണം ചെയ്ത് സിദ്ധൻ പോയി. അനന്തദേവൻ ഗൃഹത്തിലെക്കു വരികയും ചെയ്തു.

അനന്തരജ്ഞാനം സർഗ്ഗം.

— ൧ —

ജ്ഞാനദേവചരിതം. 2)

ഇതിനെ ജ്ഞാനദേവൻ കേൾക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനത്തിന്റെയും പ്രഭാവങ്ങളെ കാണിച്ചുകാണിരുന്നപ്പോൾ, വളരെ നേരങ്ങൾ വെണ് ശബ്ദങ്ങൾ ഉപദേശം പ്രാപ്തം, പരമഭാവത്തെ നോക്കി അവർ, അതുകൊണ്ട് ഉപദേശം ഉപദേശം പറയുന്നു.

ഏകദേശത്തിൽ വെളിക്കുന്നവനായ വിശ്വാസകരൻ എന്ന ഒരു സകലശ്രുതിസ്മൃതികളും ഇതിനെപ്പോലെ ജ്ഞാനദേവന്റെയും പരിചയത്തിന്റെ ശേഷം, തന്നെ മനസ്സിൽ ഇതിനെ വിചാരിച്ചു. “സ. രൂപമുണർന്നുവന്നുവന്നു സകലത്തിനും ശ്രേഷ്ഠനായി, സകല ദേവന്മാരുടെയും അധിപനായി, തന്റെ വേറെ ഒരു പരമമില്ലാത്തവനായി, താനെന്തെ വികാരമുണ്ടാക്കുന്നവനായി, ജനനമരണാഭ്യവസ്ഥകൾ ഇല്ലാത്തവനായി, ജ്ഞാനസംരൂപനായി, സകലപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഉള്ളിലും പുറത്തും പ്രാപിച്ചവനായി, ഒന്നിനും പ്രാപ്തം എല്ലാവരിലും പ്രകാശിച്ചുകാണിരിക്കുന്നവനായി, ഇച്ഛാപരമാവനായി, അനന്തരാമരൂപങ്ങളോടു കൂടിയതല്ലെന്ന സദാശരം ഒരു ഒരു ഉണ്മ. അതുകൊണ്ട് അനന്ത ബ്രഹ്മാണങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ബ്രഹ്മാണങ്ങൾ എപ്പോഴും അനന്തജീവാത്മാക്കളായി നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ജീവാത്മാക്കൾ പൂർണ്ണമായും അത്രപമായി പരമാവിധമായികൂടി പറ്റിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ മനുഷ്യജന്മം ലഭിക്കുമ്പോൾ വളരെ പ്രയാസം അതിനെത്തന്നെ ജന്മം മനസ്സിലും അറിയാതെ ഉപാസനയ്ക്കൽ അജ്ഞാനത്തിൽ അകപ്പെട്ട്, ഉപദേശങ്ങൾ വന്നായി സദാശരം മറന്നു കിടക്കുന്നു.

നന്മല്ലാതെ, ജ്ഞാനധാരയായി ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ മരിച്ചു സമ്പൂർണ്ണമായി മരിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയാസം. ഇവകല്ലും ലഭിച്ചാലും ജ്ഞാനസ്വരൂപനായ സൽഗുരുവിനെ ലഭിക്കുന്നത് അത്യന്തം ദുഷ്കരം. ഗുരുപദം ലഭിക്കാതെ സ്വയം പരാനാടുള്ള ഐക്യ ലക്ഷണമല്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരു സൽഗുരുവിനെ ആശ്രയിച്ചു ഉപദേശം ലഭിച്ചു ഭഗവാൻ ശരണധരനായപോലെ മനോഹൃത്തിനെ ലയിപ്പിച്ചു, സമൃദ്ധങ്ങളെയും ഭഗവാൻ സമർപ്പിച്ചു സമർപ്പിച്ചാലേയും ഉപദേശങ്ങളെ വിട്ടിരിക്കുന്നവൻ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ സമർത്ഥനാകുന്നു. അനാദികാലമായി അനേകജന്മങ്ങളെ ഏറ്റുതുളച്ച ഇങ്ങനെയുള്ള ജ്ഞാനവും അതിന്നു അനുകൂലമായ അനുഭവങ്ങളും ഇല്ലാതെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഭ്രാന്തനായിത്തീർന്നാൽ അകപ്പെട്ടുപോയല്ലോ. ഇതി ഭഗവാന്റെ കടമയല്ല. അതിനാൽ ഒരു സൽഗുരുവിനെ ആശ്രയിച്ചു ഉപദേശം ലഭിച്ചതിനാൽ, ഭഗവൽ മനോഹര്യായ് കൃതാർത്ഥമാവട്ടെ” എന്നിങ്ങനെ പറയുകയും വിമർശിച്ചു, ജ്ഞാനസ്വരൂപനായ ജ്ഞാനദൈവന്റെ അടുക്കലുപായി, നമസ്കരിച്ചു” തെഴുതുകാണുവാനു. അപ്പോൾ ജ്ഞാനദൈവൻ നോക്കി ഉത്തരം പറഞ്ഞു. “നീ ആരാണു? വളരെ കട്ടിയായിരിക്കുന്നവല്ലോ. ഖാലമായ നീ ഖാലകൂടിയ ഉപജയിച്ച അച്ഛനമ്മമാരെപ്പറ്റിപ്പോ, ഇവിടെ വന്നതിനുള്ള കാരണം എന്താണു?”—ഇതുകേട്ടപ്പോൾ വിശദമാക്കുകയും, “ഓ! സ്വാമി! ഞാൻ ഇതുവരെയും എടുത്ത പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച്, ആ ജന്മങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഇരിക്കും എത്രയും അച്ഛനമ്മമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ദേഹത്തെ പൊറുപ്പിച്ചതിനു അച്ഛനമ്മമാരും അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എന്നല്ലാതെ, വിശേഷം ഞാനും ഞാൻകാണുന്നില്ല. സ്വയം മനോഹരമായ ബ്രഹ്മമായിത്തീർന്നു. ഇതിനും പലരും സകലലോകങ്ങളിലും നിറയുകയും ചെയ്തു. ആ പിതാവിന്റെ കൃപയെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ 3

ലോകത്തിലിരിക്കുന്ന മനുഷ്യജന്മം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു ലഭിച്ചിട്ടും, ആ ജഗദീശ്വരനെ ഉപാസിക്കാതെ, ആഹാരം, നിദ്ര, മയം, ദൈവമനം, ഇതുകൾക്കു വശ്യനായി, വെറുത്ത കാലം കഴിക്കുന്നതായാൽ, നാലുകാലങ്ങളു മുഗങ്ങൾക്കു സമനാകുമല്ലോ. സജ്ജനസംഘത്തിൽ ചേർന്ന ശാന്തസുഖത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതല്ല മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഫലം? അങ്ങിനെത്തന്നെ സുഖത്തെ അനുഭവിക്കുവാൻ സമ്മതിക്കാതെ, കാമം, ക്രോധം, ഭയം, ദമാഹം, മദമാസ്യം മുതലായവ ആഹാരം എന്നു ഉപദ്രവിക്കുന്നു. ഈ ശത്രുക്കളെ ജയിച്ചുവെന്നല്ല ജനനമെന്നത്രപമായ വലിയ അഹങ്കാരം പ്രാപ്തമാകാതെ അനുഭവിക്കുന്നത്? അങ്ങിനെത്തന്നെ പരമജനനത്തെ ആഗ്രഹിച്ച് സംസാരസാഗരത്തെ കടക്കുവാൻ സജ്ജനസംഘമുള്ളതെ വേറെ ഒരു ഉപായവുമില്ലെന്ന് നിശ്ചയിച്ച്, സജ്ജനങ്ങളിൽ ചെന്നു ഭക്തനായ വേദാന്ത പാരമ്പര്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച് സദാകാലവും വേദാന്ത ദാസ്യപ്രവൃത്തി ചെയ്തു കൃത്യമായ നാമവേദനയ്ക്ക് നിശ്ചയിച്ചു വന്നതാണ്. ശരണാഗതർക്കുണ്ടാകുന്ന പാപലക്ഷണങ്ങളെ സജ്ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാണെന്നല്ല, എന്നു പറഞ്ഞു.

[illegible]

വളരെ കൃപയോടുകൂടി പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടപ്പോൾ വിശ്വേശ്വരൻ, നാമദണ്ഡമുണ്ടെ സ്വല്പപരമാൽ വേദവ്യാസനും ധ്യാനം ഉണ്ടായ സന്യാസന്മാരോടൊന്നി സന്ദർശനം ഉണ്ടായി. പിന്നെ അന്നുമുതൽ തന്റെ ആത്മാവിനെക്കൂടി ഗുരുവിന്നു് അർപ്പണം ചെയ്യുകാണു് ഗുരുശ്രീശങ്കര മഹാശ്വരൻ തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അന്നാദേവൻ വിശ്വേശ്വരനെ ബഹുവിധമായി പരീക്ഷിച്ചു്, സകല സൽഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഇവൻ ബ്രഹ്മാപദേശത്തിന്നു് പാത്രമാണെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു്, വളരെ സന്തോഷത്തോടെ വിശ്വേശ്വരനെ വിളിച്ചു് അയാൾക്കു് ഭരതാലിൽ തന്റെ ഹസ്തത്തെ ചെച്ചു് ശ്രീതാരക മന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു. പിന്നെയും പറയുവാൻ തുടങ്ങി. “ഛന്ദശ്ശ്വരൻ പറയുന്നതിനെ സി ശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കുക. ‘ഛന്ദസ്’ എന്നുള്ള അർത്ഥം വരത്തു പാടി കറച്ചുപായം. നീ ദേവനെക്കൂടി സൂക്ഷ്മഗുണങ്ങളിലും, ബ്രഹ്മക്കൂടിയ മെമ്പര ശുദ്ധാദികളിലും, ബ്രഹ്മമയ ശുദ്ധസ്വരൂപ പ്രസ്ഥാനാസികളിലും, ഭവനങ്ങളിലും. ഈ കല്പനകൾ എല്ലാം ശരീരഗുണങ്ങളായിരിക്കുന്നതല്ലാതെ ആത്മാവിന്നു ഇല്ല; ആത്മാവു് നിത്യസംരൂപനായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മജ്ഞാൻ ഭവപാശങ്ങൾ മൊഴുന്ന നമസ്കാരങ്ങൾ ദേഹത്തിന്നല്ലാതെ ആത്മാവിന്നല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ നമസ്കാരങ്ങളാൽ നിന്റെ സംരൂപം മാറിട്ടില്ല. അഹംശബ്ദാധിപൻ ആത്മാവല്ലാതെ, ദേഹമല്ല. അങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ, ബ്രഹ്മജ്ഞാനം ശുദ്ധമെന്നും ഉള്ള ദേഹജ്ഞാന്റെ ആത്മാവിൽ ആത്മാവില്ലാത്ത വാദമെന്നതു് വേദാന്ത ഭാവമാണു്. എങ്കിലും വ്യവഹാരസ്ഥതിൽ എങ്ങിനെ ഉള്ള പാശകളെ പറഞ്ഞാലും, ബുദ്ധിമാന്മാർ എപ്പോഴും സ്മരണയോടൊന്നു ആത്മസംരൂപത്തെ ഉപാസിച്ചു കൊണ്ടു് ഭരതാലത്താണു് ഈ ആത്മാവിന്നു കൽ നന്ദനാമം അർപ്പിക്കേണ്ടതെന്നും അദ്ദേഹമല്ലാ ഉണ്ടായ ദൈവത്തിന്നു് വി

പെരിയമ്പൻ സങ്കല്പിച്ചു ചെന്നു ഉപാസിച്ചു. ഗുരുക്കന്മാരായ
 അദ്ധ്വൈതപരമേശ്വരൻ, അമ്മന്നാട്ടിപ്പാലം കയ്യോളം, തന്ന
 അമ്പൽ അടിയോളം, തന്റെ കാരണത്താൽ എല്ലാം പരമാത്മാവിൽ
 സമ്യക്, ആ പരമാത്മാവിൽനിന്നു ഉപാകടാക്ഷത്താൽ പ്രകൃത
 ബാഹ്യത്തെ ഒഴിച്ച്, മഹത്വമില്ലാത്ത മോക്ഷത്തെ പ്രാപിക്കും. അ
 ത്തുകൊണ്ട്, ദീപ്തവാണിനെ കണ്ടുനടക്കുന്ന ശ്രീനിവൃത്തികളെ പ.
 മ. മഹാശിഖാമത, ശാസ്ത്രകരമായ മോക്ഷത്തിൽ, നമസ് ഏതൊരു
 ഭഗവന്നാമെന്നോളം അപിച്ഛം ഭഗവൽസ്താണമെന്നോളം കൊണ്ട് രിഷ
 ക. ആത്മാവാകുന്ന തേജസ്വിയോടൊന്നിച്ച് തേജസ് കയറിയിരിക്കു
 ന്നു. ഇതേതേജസ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ കിടന്നിരിക്കും, മോക്ഷം കടന്നാണെന്നും,
 ബുദ്ധി സാക്ഷിയും ആണ് ബുദ്ധിയാകുന്ന സാക്ഷി ഇന്ദ്രിയങ്ങളാ
 കുന്ന കിടന്നിരിക്കട്ടെ അതേ ബുദ്ധിയാകുന്ന സാക്ഷിയാകുന്ന സാക്ഷി
 യാൽ അമൃതമായ മോക്ഷമോക്ഷത്തിലേക്കു പോവണം. അതല്ലാത്തതും,
 ബുദ്ധിസാക്ഷി താമരത്തടമായി മനസ്സാകുന്ന കടന്നാണിടുന്ന ത
 ഉത്തരിയല്ലാത്ത, ഇന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്ന ദൃഷ്ടകിടന്നിരിക്കട്ടെ മോക്ഷമാകുന്ന മ
 ഹാത്മ്യം സമഗ്രമായ വിദ്യയ്ക്കു മുമ്പായിട്ടുള്ള വലിയുറക്കാനോപാ
 ക. ആ വഴിയിൽ ഉള്ള കള്ളന്മാർ താമരത്തടമായി തേജസ്വിനെയെ
 തമോദ്യമെന്നായി കണ്ടുപോയി മോക്ഷം. അതുകൊണ്ട്, ഭഗ
 വാൻ ഏതൊരു മോക്ഷത്തിൽ ഇരുന്നത് സന്തോഷമായി ഉപാസിക്കേണ്ടതും,
 അതേ മോക്ഷത്തിൽ, അമൃതമായി സഞ്ജനസംസ്കാരമോളം അ.
 കയ്യോളം മീനകാലം മുഴുവനും ബ്രഹ്മാ നന്മത്താൽ അനുഭവിക്കി ഏ
 ന്നിങ്ങിനെ ഉപാസിക്കുക അതേ മോക്ഷത്തിൽ വാക്കുകയ്ക്ക് വേണ്ടതും
 കേൾക്കേണ്ടതും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഹേ! ഗുരുസ മഹ
 ത്താൻ ഇപ്പോൾ ഉന്നതനായി. ഭഗവദാഗതിക്കു വേണ്ടുന്ന ശ്രീ
 മഹാദീപ്തൻ കയ്ക്കൽസംസ്കാരമായി വന്നു ഏകദേശം സന്തോഷ
 മായതും അതു സേവിച്ചുതന്നെയാണ് ഭഗവൽക്കു മുന്നോട്ടു വന്നതാ
 ഗതാർത്ഥം എന്നു കേൾക്കേണ്ടതും, ഭഗവദ്യോഗ്യൻ എന്തെന്നും

നമ്മുടെ വിദ്യ ജ്ഞാനദേവന്റെ അനുജന്മിത്രകാരം വിശേഷകൾക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു.

പിന്നേയും ജ്ഞാനദേവൻ ഇങ്ങിനെ അനേകം ജനങ്ങളെ മുക്കുന്മാരാക്കി, അവസാനം, അലകാച്ചരിയിൽപ്പോയി അവിടെ ഒരു സമാധിമഠം കെട്ടിച്ച് അന്റെ ശിഷ്യരെ എല്ലാം വരിങ്ങി താൻ ആ സമാധിഗൃഹത്തിൽ ഇറങ്ങി പത്മനാഭനത്തിൽ ഇരുന്ന് തനിക്കു മേല കല്പവെച്ച് കഷ്ടതയും ഇട്ടുവാൻ ശിഷ്യരുതാട്വര നെഴ് സമാധിയിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇപ്പോഴും ജനങ്ങൾ വല്ല ആപത്തുകളും വന്നാൽ, അവിടെ ചെന്ന് സേവിക്കുന്നത് പഠിവാൻ. ഈ കഥാഞ്ചാവിന്റെ ചരിത്രം വിസ്താരമായി പറയാൻ എന്നാൽ അസാദ്ധ്യമാണ്. ഇതു കേൾക്കുന്നവർ ജ്ഞാനപാത്രമായി ഭവിക്കും, സംശയമില്ല.

അമ്പത്തൊന്നാം അദ്ധ്യായം.

തൃശ്ശൂർ രാജാവിന്റെ.

ഇവിടെ ജ്ഞാനദേവന്റെ ശിഷ്യനായ തൃശ്ശൂർ രാജാവിന്റെ ചരിത്രം പറയാം. തൃശ്ശൂർ രാജാവിനെ എങ്ങനെയെ ബ്രാഹ്മണൻ വിവാഹം ചെയ്തു, ഭാര്യയോടുകൂടി, ഭാരികൃഷ്ണൻ മക്കൾക്കു ചെയ്തു കൊണ്ട്, സത്യശുചിത്തനായി വിജ്ഞാനത്തിൽ അതിരാഗ്രതയോടെ ഇരുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ മദ്ധ്യഹസ്തമയംവരെ ഭിക്ഷയെടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് അതുകൊണ്ടു ചില ബ്രാഹ്മണർക്കു ഭക്ഷണം കൊടുത്തു മൊഴി കേൾക്കും പത്തിയും ഭക്ഷണം കഴിക്കും. ഇങ്ങിനെയാണു ഗൃതം. വിശേഷിച്ചു, ഹരി എന്നുള്ള ഭഗവന്നാമം ഈ ബ്രാഹ്മണൻ, അച്ഛനാണു് തനിക്കും. ഇങ്ങിനെ തൃശ്ശൂർ രാജാവിന്റെ ഭക്തികളു് ഭഗവാൻ സന്തോഷിച്ചു, ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണ

ഒന്നു രൂപയരിച്ച് അന്തർവാതികളെ പേടാക്കിയതിനെ തുടർച്ചയായി
ഒന്നു ഗ്രാമത്തിൽ കേറിവന്നു. ത്രിലോചനൻ ആ വൃദ്ധനെ ത
ന്നെ ഗ്രാമത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചുവെന്ന് പറഞ്ഞു. രണ്ടാളുംകൂടി ഭിക്ഷ
യ്ക്കുപോയി. ത്രിലോചനൻ കീണിനിശ്ചയിക്കുവാൻ ഭാ
ഗ്യം അന്തർവാതി വാക്കി എടുത്തു ഗ്രാമത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി
കൊടുക്കും. ബ്രാഹ്മണക്കുടുംബത്തിൽ വേണ്ടുന്നതെല്ലാം സഹായി
ച്ചു കൊടുക്കും. ബ്രാഹ്മണരുടെയും ത്രിലോചനന്റെയും ഭക്ഷണം
കഴിയുന്നതുവരെ അന്തർവാതി കേൾക്കുകയില്ല. ബ്രാഹ്മണരുടെയും
ത്രിലോചനന്റെയും കഴിഞ്ഞാൽ, ബാക്കിയുള്ള അന്നം ത്രിലോ
ചനന്റെ ഭാര്യ അന്തർവാതിക്കു കൊടുക്കും. ബാക്കിയുള്ള അന്നം
മറ്റുവരും അന്തർവാതി കേൾക്കും. മകൻ എന്നു പറയുകയുമില്ല. ഇ
ങ്ങനെ മൂന്നുദിവസം ത്രിലോചനന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു അല്പമേകിലും
അന്നംകിട്ടിയില്ല. അവൾ പതിവുതാഴ്ന്നുവന്നിരുന്നതുകൊണ്ട്
ഈ വൃത്താന്തം കാക്കാവിനാടു പറഞ്ഞതുമില്ല. നാലു ദിവസം
ആ ഗ്രാമത്തിൽനിന്ന് ത്രിലോചനപത്നിയുടെ സഖ്യമായ ഒരു സ്ത്രീ
വന്ന് ഇവളെക്കണ്ട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു: “അല്ലയോ സഖി!
നി, എന്താണ് ഇങ്ങനെയിരിക്കുന്നത്? നിനക്ക് രോഗം വല്ല
തും ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഏതൊരു ഔഷധം അതന്നു ചികിത്സ
ചെയ്യാം.”

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ത്രിശങ്കചമ്പത്തി സഖിയോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഇനാക്ക് മോശം ഒന്നും ഇല്ല. ബ്രാഹ്മണന്മാരും മതന്മാരിലും കൈനോക്കിത്താൽ ബാക്കി മുക്കി അന്നത്തെല്ലാം അന്നയ്ക്കായി കേരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഒട്ടും കൈനോക്കിയിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ മൂന്നു ദിവസമായിക്കഴിയുന്നു.” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സഖി ചെവിയിൽ: “എന്തെന്നായി എന്താണ്? പുവിടെ നിന്നു വന്നവനാണ്? നിന്റെ ഭാര്യയിന്റെ? ഇപ്പോഴുള്ള എങ്ങനെയാണ്?” അപ്പോൾ ത്രിശങ്കചമ്പത്തി പറഞ്ഞു: “പു

സാധനങ്ങളും സമ്പത്തുമായിക്കൂടി പണിയോടു വൃത്താന്തമല്ലാം
പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഇഷ്ടപോലെ അനവധി ബ്രാഹ്മണരെ കൂട്ടാ
നമായി കിളിപ്പിച്ചു, താനും പണിയും നല്ലവണ്ണം കൈണം കഴി
ച്ചതുകൊണ്ട്. ഇങ്ങിനെ കറവൽക്കരിക്കുകയുണ്ട് ത്രിമലാചനൻ ഇ
വിധമാകത്തിൽ സകല സമ്പത്തുകൾക്കും അനുഭവിച്ച് അത്ര
ത്തിൽ ശ്രീവിജ്ഞപദത്തെപ്പോലും പ്രാപിച്ചു. ഈ ത്രിമലാചനപരി
ത്രം കേൾക്കുന്നവർ ഭാരിദ്യദൃഷ്ടത്തിൽനിന്നു മോചിക്കപ്പെടാ.

അമ്പലമുക്ക് സത്യം

കലശലുപരിതം (1)

നീലാചലത്തിൽ കലശലുപരിതം എന്ന പേരിൽ ഒരു രാ
ജാവുണ്ടായിരുന്നു. സീതാരാമപാദമഹർഷിയിൽ സമർപ്പിച്ച മന
സ്സോടുകൂടിയും, സീതാരാമജപാതോടുകൂടിയും, പൂജയിൽ അതി
തപ്തമാക്കുകയുടേയും രാജപരിപാലനം ചെയ്യുമ്പോൾ, അതിടേ
യൊലവും അതിലായിപ്പോന്നു. ആയ ഒരു രാജാവു മഹാപ്രാണവെളി രാ
ജകാഴ്ച നടത്തുകയും, അതിന്നുശേഷം പെരുമാണികളെക്കണ്ടോ
ണ്ട്, രാമായണം വായിപ്പിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും പത്മവാണം.
ആ പെരുമാണികൻ രാജാവിന്നു ശ്രീരാമകൽ ഉള്ള സ്നേഹമെന്ന
തെ അറിഞ്ഞിട്ട്, വനവാസമാവട്ടെ, സീതാഹരണമാവട്ടെ, ക
രിക്കലും വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാറില്ല. ആ പെരുമാണികൻ ഒരു
കൽ ജന്മദോഷംകൊണ്ടു കിടപ്പായപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ
മുഖം രാമായണംവായിച്ചു. സീതയെ രാവണൻ കൊണ്ടുപോ
യെല്ലാം വായിച്ചുകേട്ടപ്പോൾ, രാജാവിന്നു ശ്രോധനംകൊണ്ടു
വെളിപ്പെട്ടു, വേഗം എഴുന്നീറ്റു അന്റെ വാളെടുത്തു കത്തിയതെ
വേഗം കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞു “അൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ

ജഗദല്ലാ. ഇതി ഇതിലധികം ഏന്മാണു വേണ്ടതു്?—ഇങ്ങിനെ പരമാണികൻ പ്രാണത്തുടകട്ട്, രാജ വിന്ദ് ശൌയ്യാമല്ലാം പാതി ബോധംവന്നു. വളരെ പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു: “മഹീ കഷ്ടം ഏന്മാ പ്രഭുവായ ശ്രീരാമേ പ്രാൻ എങ്കൽ മുമ്പിൽ വന്നിട്ടു ഞാൻ അറിഞ്ഞല്ലല്ലാ. അതു ഏന്മാ ശൌയ്യമിട്ടുള്ളതാൽ മനസ്സമഭിച്ചതുടകാണല്ല?”—എന്നിങ്ങിനെ അന്നത്താൻ നിന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീരാമനെത്തന്നെ സ്തുരിച്ചുകൊണ്ട് മുമ്പത്തെ നിമമങ്ങളോടുകൂടി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യിത്തന്നു. ഇങ്ങിനെ ധർമ്മമാവായ ഒരു രാജാവു കലികാലത്തിലും ഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടു. അതുകൊണ്ടു കഷ്ടിതന്നതാണു എല്ലെഴും ഭഗവദ്പ്രീതിക്കു കാരണം.

അ വ ക തെ ത്വ ാ ണ സ ൂ ത്ര ി

കലശഖരചരിതം. (2)

അതു കലശഖരരാജാവിന്റെ വേദനക്കു ചരിത്രം പറയുന്നു. ഇതു പാപനാശനവും ഭക്തിവർദ്ധനയും ആകുന്നു. ആ രാജാവു് വസന്തകാലമായിരിക്കുന്ന മേടമാസത്തിൽ, വെളുത്ത ചതുർശി ദിവസം, നാരസിംഹമൂർത്തിയുടെ അമ്പതാമതൃതീയത്തെ ഭക്തിയോടുകൂടി ചെയ്തു. ഒരാൾ ഹിരണ്യകശിപുവിന്റെ രൂപവും ധരിച്ചു്, മരണാവാർ പ്രാട്ടാദന്റെ രൂപവും ധരിച്ചു. അതിവിശേഷമായ സഭയും നിമ്മിച്ചു ആ സഭയുടെ തുണിൽ ഒരാൾ മറഞ്ഞിരുന്നു ഹിരണ്യകശിപു പ്രാട്ടാദനോടു ചോദിക്കുന്നതും, പ്രാട്ടാദന്റെ ഉത്തരവും, പ്രാട്ടാദനെ അഗ്നിയിൽ ഇടുന്നതും, സമുദ്രത്തിൽ ഇടുന്നതും, സമുദ്രത്തിനുമകലാണ്ടു കടപ്പിക്കുന്നതും, എല്ലാം പൂരാണത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ കാണിച്ചു. പിന്നെ ഹി

മണ്ണുകൾപ്പുറം വാളം മരിച്ചതിൽ എട്ടുതുട്ട് ഇടത്തരം മരണകാ-
 ണ്യ പ്രശ്നമെന്ന പിടിച്ചു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “നിന്റെ ഹരി
 എവിടെ? നീ ആരുടെ ബാലാമകളാണ് എന്റെ വാക്കുകൾ
 മരിക്കാതിരിക്കുന്നത്? അവനാകാണിത്. അല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ
 ഉദ്ധരിക്കുകയും”—എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രശ്നമേ വളരെ
 കഷ്ടമായെന്നു നട്ടിച്ചു. “അല്ലയോ അത്! അവൻ എവി-
 ടെ എന്നു ചോദിക്കുന്നതു കേൾക്കൂ. അവൻ സത്യം അജ്ഞാതയാ-
 ണ്; സത്യം അജ്ഞാതം. അങ്ങനെയിരിക്കെ അവൻ എവിടെയെ-
 ന്നു ചോദിക്കുന്നതു കേൾക്കൂ”—എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ
 ഹരിമണ്ണുകൾപ്പുറം ചിട്ട “എന്നാൽ അവൻ ഈ സ്ഥലത്തിൽ
 ഉണ്ടെന്ന്”—അപ്പോൾ പ്രശ്നമേ പറഞ്ഞു. “അവൻ നിശ്ചയ-
 മായും ഈ സ്ഥലത്തിൽ ഉണ്ട്.” അതുവെട്ടപ്പോൾ ഹരിമണ്ണുകൾ-
 പുറം ക്രോധത്തോടുകൂടെ സ്ഥലത്തെ അടിച്ചു. അപ്പോൾ നരസിംഹ
 രൂപം ധരിച്ചവൻ പുറത്തുചിട്ട. ഹരിമണ്ണുകൾപ്പുറം പിടിച്ചു
 കഴിഞ്ഞു. “നട്ടിച്ചവൻ നട്ടിച്ചവൻ നട്ടിച്ചവൻ നട്ടിച്ചവൻ,” ഹരി-
 മണ്ണുകൾപ്പുറം വെട്ടം ധരിച്ചവൻ നട്ടിച്ചവൻ നട്ടിച്ചവൻ നട്ടിച്ചവൻ
 നട്ടിച്ചവൻ.

നരസിംഹരൂപം ധരിച്ചവൻ പിന്നെയും ക്രോധം ശരിക്കോ-
 ക്കെ മരിച്ചവനെക്കുറിച്ചു. ഇതല്ലാതെ രാജാവിന്റെ മരുമകൾ,
 വേഗം നരസിംഹരൂപത്തിൽ വെട്ടിച്ചു പ്രശ്നമെന്ന അടുത്തകാ-
 ണ്യമായെന്നായി. അപ്പോൾ ശരിക്കോക്കി മരിച്ചു പിന്നെ, മ-
 ന്നങ്ങൾ തമ്മിൽ ഗോപ്യമായി ഇങ്ങനെ പറയുവാൻ തുടങ്ങി
 “നരസിംഹരൂപം ധരിച്ചവൻ ഹരിമണ്ണുകൾപ്പുറം ധരിച്ചു
 വെട്ടിച്ചു എന്തൊരു മരണം ഉണ്ടാകും. അതുവെട്ടപ്പോൾ വെട്ടിച്ച
 കേൾക്കുകയും”—എന്നിങ്ങനെ ചിലർ പറയുന്നതു രാജാ-
 വിനോദം. എപ്പോഴും വെട്ടിച്ചവൻ അങ്ങനെയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു രാജാ-
 വിനോദം ഉണ്ടാകുന്നു. മരിക്കുന്ന ആരാധകരിൽനിന്നു ശ്രീ

രാജനവർക്കു ഉത്സാഹം നിശ്ചയിച്ചു. താമസം കളിക്കുവാൻ ഇ
ടയിൽ ആരാജനത്തിൽ വേണ്ടുന്ന ഏല്പാപങ്ങളെ തൃപ്തിയും
പ്രദിച്ചു. രാജനവർക്കു തൃപ്തിയും തൃപ്തിയും തൃപ്തിയും ഇ
തിൽ ദൈവമാൻ തൃപ്തിയും. രാജനവർക്കു തൃപ്തിയും വന്നുവന്നു
വന്നു കളിച്ചു. രാജനവർക്കു തൃപ്തിയും, ശ്രീമാൻ വന്നതിലേക്കുപോ
യതിന്നുശേഷം ദൈവമാൻ കരണസമയത്തിൽ ദൈവമാൻ തൃ
പ്തിയും തൃപ്തിയും തൃപ്തിയും തൃപ്തിയും തൃപ്തിയും. ഈ രാ
ജനവർക്കു കണ്ടപ്പോൾ, സകല ജനങ്ങളും, ഇതിന്നു കാരണം
രാജാവിന്റെ ഭക്തിയും വിശ്വാസവും അന്നയാണെന്നു നിശ്ച
യിച്ചു. ഇങ്ങിനെതന്നെ ഗോപസ്ത്രീകളും ശ്രീകൃഷ്ണലീലയെ നടി
ച്ചതുകൊണ്ട് ശ്രീകൃഷ്ണസായുഷ്യം വരിച്ചതു് ഭക്തിയുടെ മാഹാ
ത്മ്യം ഇങ്ങിനെതന്നെ ലോകത്തിൽ ഭക്തിക്കൊണ്ടു ലഭിക്കാ
ത്തതു യാതൊന്നുമില്ല.

അമ്പലക്കുളം സത്യം

രത്നീമതിചരിതം.

ദക്ഷിണദിക്കിൽ രത്നീമതി എന്ന പേരായി ഒരു ബ്രാഹ്മണ
സ്ത്രീ ഉണ്ടായി. അവൾക്കു ബാല്യത്തിൽതന്നെ വൈധവ്യം വന്നു.
ഇതുകൊണ്ടു പുത്രനും ഉണ്ടായില്ല. അവർക്കു മാതൃം ഉണ്ടായിര
ന്നു. ആ യന്മകൊണ്ടു അവൾ പശ്ചാത്താപമനുഭവിച്ചു. ഇതിക്കു
ന്യായം, ഒരു ദിവസം സന്ധ്യാസമയത്തിൽ ഒരു വിഷ്ണുഭക്തൻ വ
ന്നു രത്നീമതി അതുകൊണ്ടു സന്തോഷമനുഭവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ
പൂജിച്ചു, വളരെ സാദര്യത്തോടെ അഭിവാദനം ചെയ്തു. കൊടു
ത്തു. അവർക്കു ഭക്തൻ ജലം വാങ്ങി സന്ധ്യാവന്ദനം ചെയ്തു. ത

ഒൻപതു പെട്ടിയിൽനിന്നു് ബാലഗാവിനവിഗ്രഹം എടുത്തു് ഭക്തജനപര്യായങ്ങളെല്ലാം നിറവേറ്റിച്ച് കറച്ചുതന്നും ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചു്, വിഗ്രഹത്തെ പെട്ടിയിൽക്കുറന്നു വെച്ചു. താൻ ഭക്തജനം കഴിച്ചു. അപ്പോൾ രതീമതിക്ക് ആ ബാലഗാവിനവിഗ്രഹത്തെ കണ്ടിട്ട് വളരെ ഭക്തിയുണ്ടായി. ഭക്തനെ കൊടുത്തുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു “ഓഹ! ഭക്തശിഷ്യാമാരേണ! ഞാൻ ബ്രഹ്മണകുലത്തിൽ ജനിച്ചവളു ഓ” എനിക്കു ഭക്താവും ഇല്ല, പുത്രനും ഇല്ല. എന്നാൽ എന്തു ഗതിയാണ് കിട്ടുന്നതു് പൂന്നിനിക്ക് നീ ഗൃഹമെല്ലാ ഇതുവരെ ഞാൻ അറഞ്ഞിട്ടു് താനൊരു പാപവും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഭക്താവും പുത്രനും ഇല്ല. ഒരു ദുഃഖിതയായ് മരിക്കുന്നു, എനിക്ക് ഒരു പത്നയും ചെല്ലാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ ഈ ബാലഗാവിനവിഗ്രഹംകണ്ടിട്ട് എനിക്കും ഇങ്ങിനെ ഒരു വിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കി ഗൃഹത്തിൽവെച്ച് പൂജിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിന്നു ചോദ്യം എനിക്കു മനസ്സാക്കുക. മാതിന്നുള്ള മന്ത്രവും പൂജചെയ്യേണ്ടുന്ന ക്രമവും ഉപദേശിക്കുക. ഇപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ ഒരു ശിപ്പിനെയെടുത്തി ഒരു ഗൃഹം നിർമ്മിക്കാം. അതുവരെ ചോദ്യം എന്താ മേൽ പ്രസാദിച്ചു് ഉപദേശിക്കാമെന്നു്” - ഇതു ചോദിച്ചാൽ ഭക്തൻ പറഞ്ഞു. “പൂജകർമ്മലക്ഷാൽ നിനക്കു ഭക്താവും പുത്രനും ഇല്ലാത്തതായതാണ്. എങ്കിലും ഗോവിന്ദവിഗ്രഹത്തെക്കണ്ടു് നിനക്കു് ഭക്തി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു്, നീ ദുഷ്ടജന്മങ്ങളെല്ലാം നശിച്ച് പണ്ഡിതയായ് വെണ്മേലകരണങ്ങളാണു് മന്ത്രാനുകൂല്യമല്ല ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കുന്നതു്. ഭക്തികാണുമാത്രമാണു് ഭക്തികാണു ഭഗവാൻ പ്രസന്നനായാൽ സർവ്വ ദുഷ്ടങ്ങളെയും തരം, സംശയമില്ല. നിന്റെ പാപങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചാൽ ദേശം ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കും” - എന്തപറഞ്ഞു് ഭഗവാൻ പൂജയ്ക്കു മന്ത്രവും പൂജ ക്രമവും ഉപദേശിച്ചു.

അന്നത്തും ദരിദ്രർക്ക് വിറ്റഴിയുന്ന വരുത്തി പൂജാദ്രവ്യം ഉണ്ടാക്കിച്ച്, ബാലഗോവിന്ദ വിഗ്രഹത്തെയും ഉണ്ടാക്കിച്ച്, നല്ല ഭക്തിത്തന്ത്രിൽ പൂജയും ഇടത്തി. ഭക്തനെ നല്ലപണ്ണം ദിവ്യരക്ഷാഭംഗം സമ്പാദിപ്പിച്ചതായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, എത്രപുത്രനായ ഭക്തൻ പുത്രനെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ, ബാലഗോവിന്ദവിഗ്രഹത്തെ സ്നേഹിച്ചു. വിഗ്രഹത്തെ ബാലഗോവിന്ദ ഭക്തനാണെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടു അലങ്കരിച്ച് ഭക്തിദാസൻ പരിമർപ്പാൻ കൈയ്ക്കു കരികൊണ്ടു ചൊടിക്കുകയും തണുപ്പുസമയങ്ങളിൽ ഉഷ്ണമായ വസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ച് ഉഷ്ണമായ ഭക്ഷണഭക്ഷ്യങ്ങളും കൊടുക്കുകയും ഉഷ്ണസമയങ്ങളിൽ തണുപ്പുള്ളതും കൊടുക്കുകയും ഇങ്ങിനെ പുത്രവാത്സല്യമുള്ള അമ്മയെപ്പോലെ, ഭക്തന്റെയും വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മകൊണ്ടും ഭക്തപോലെ പരിചരിച്ചു വന്നു. അവർ രാത്രി കിടക്കുമ്പോൾ ബാലഗോവിന്ദവിഗ്രഹത്തെ ഏതതു് മാട്ടിൽ കിടത്തി അത് വസ്ത്രത്തിന്റെ അലങ്കാരം പുതപ്പിച്ച് കിടന്നുറങ്ങും. രാവിലെ ഏഴന്റേ ഗോവിന്ദവിഗ്രഹത്തെ ഏണ്ണ തേച്ചു കുളിപ്പിക്കും. രാവിലെ ഭക്ഷണവും കൊടുത്തു കപ്പിപ്പാൻ ഉള്ള സാധനങ്ങളെല്ലാം കൊടുത്തു പണം കൊടുത്തു കട്ടികളു കട്ടിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഇങ്ങിനെ തെിതി സകല പ്രവചനകാട്ടങ്ങളും മാനു
ബാലാഗ. വിദവിഗൃഹത്തിൽ തുടർന്നു വന്നു. പത്തു നല്ലവ
ണ്ണം ഉറപ്പിച്ച് കാലം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ദിവസം
ഒരു ബ്രഹ്മണൻ മന്ദിരത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണലീല വായിക്കുന്നു
കേട്ടു, ശ്രീകൃഷ്ണൻ നവനീകാശാർണ്ണം ചെയ്തതിനാൽ തടയാൻ
പോയിപ്പോട്ട് ശ്രീകൃഷ്ണൻ്റെ പിന്നാലെ മാടി, പടർച്ച് കൊൽ
കൊണ്ടു അരിച്ച് ഉരലിൽപെട്ടു കെട്ടുന്നതും മാനം കേട്ട്, തെി
മതി, പുത്രവാത്സല്യത്താൽ സങ്കടം സഹിക്കാതെ നിലവിട്ടു
കൊണ്ടു കൂടെയിൽ വീണ്ടു പ്രാണമെന്ന തൂലിച്ചു. അപ്പോൾ അതു

കണ്ടുകൊണ്ട് തിരുന്നവർ ഏറ്റവും കൂടിയവൻ രതീമതിയെ ഏഴു നീട്ടിച്ചുവന്നാൽ. അവർ രതിമതിക്കുന്നു. പിന്നെ ഏതൊരു ഏഴുനീട്ടിക്കൂടി ഇങ്ങിനെ കൃഷ്ണൻ ഉള്ള അതി പ്രേമത്തോടുകൂടെ രതിമതി രതീമതി തരോത്തമ ലഭിച്ചതായ ഗതിയെ ലഭിച്ചു. അവർക്കു രപസ്സില്ല, യോഗമില്ല, പ്രാണമില്ല, ജ്ഞാനമില്ല, ഭഗവാൻ ഉണ്ടായ പ്രേമഭക്തികൊണ്ടുതന്നെ യോഗഗമമായും ഭക്തിയെ പ്രാപിച്ചു. പക്ഷേ ഭഗവാൻ വാമനരൂപം ധരിച്ച് മഹാബലിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ പോയപ്പോൾ, മഹാബലിയുടെ പുത്രി വാമനനെ കണ്ട് ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു. “ഈ ബാലൻ എത്ര മാനുഷനായിരിക്കുന്നു. ഇവന്റെ അമ്മ അതി മനോഹരയായാണ്, സംശയമില്ല. ഇങ്ങിനെ സുന്ദരനായ ഒരു പുത്രനുണ്ടായി, അവനെ എടുത്ത് സദനാഷ്ടമോടെ മതിയിൽവെച്ചു മലകൊടുത്തു കൃതാത്മയായി അവ കണ്ടത് എന്നാണു്?” ഇങ്ങിനെ മനസ്സിൽ സങ്കല്പിച്ചതുകൊണ്ട് അവർ ബാലലാതിനിനായ പൂതനയായി ഭവിച്ച് ഭഗവതത്തിൽ പോയി ശ്രീകൃഷ്ണനെ ദേഷ്ടാത്തോടുകൂടി എടുത്തു മലകൊടുത്ത് തരോത്തമ സ്ഥിതി ഗതി ലഭിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ദേഷ്ടാത്തോടുകൂടി രാക്ഷസിക്കു ഗതി സ്ഥിതിമതിയെ ബാലഗോവിന്ദൻ തന്നെ ഏകാഗ്രഹിയായായ ബ്രഹ്മണസ്ത്രീക്കു ദിവ്യഗതി ലഭിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യമുണ്ടു്.

അ രൂ പ ത ധ ണ മൃ ഗം.

പുരാണാത്മകപുരാണമാർഗ്ഗം.

പുരാണാത്മകപുരാണാൽ സകല സൽഗുണങ്ങളും തിക

ഒരു രാജാവുണ്ടു നിന്നു. ആ രാജാവു വളരെ വിദ്യയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുദിവസം, ആ രാജാവു ചതുരനായ ഒരു കൈക്കൊണ്ടിന്റെയടുത്തു, ജഗന്നഥസ്വാമിയുടെ പൂജക്കു, പൂജ കഴിഞ്ഞു ഭഗവദ്പ്രസാദമായ മരുന്നെ മാല കൊടുത്തു, രാജാവിന്നു കൊടുക്കുന്ന മാലയെക്കുറിച്ചു അറിയുന്നതിന്നു അദ്ദേഹം രാജാവു ചതുരനായിട്ടു ചതുരനായ ജനതുമാക്കു, മാല വാങ്ങുന്ന ഇടത്തെ കൊണ്ടി, കാണിച്ചു അദ്ദേഹം പൂജക്കു മാല കൊടുക്കുന്നതിന്നു നന്നു. “ഇതു രാജാവു ഐശ്വര്യമെന്നായിട്ടല്ല ഭഗവദ്പ്രസാദം” ഇടത്തെ കൊണ്ടി കാണിച്ചു? അതുമാക്കു മാല കൊടുക്കില്ല” എന്നു നശിച്ചു, പൂജക്കു മടങ്ങിപ്പോയ. പൂജക്കു പോയപ്പോൾ, രാജാവു താൻ ചെയ്ത അപരാധം അറിയുവാൻ പൂജക്കു പോയെന്നുണ്ടു വളരെ പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി ചിന്താപഥവശമായിട്ടു ചതുരനായൊരു ഐശ്വര്യം വലിയൊരു, ഏതാണു ചെയ്യുന്നത് എന്നു ചോദിച്ചു, തന്നെ അറിയുന്നതിന്നു കൊണ്ടു, ഒന്നു സമീപിച്ചു നന്നു. വളരെ യെല്ലാ അലോചിച്ചു താൻ അറിയു, ജഗന്നഥസ്വാമിയുടെ പ്രസാദം വാങ്ങുന്ന അപമാനമെന്നു അറിയു മാലയെ കൊണ്ടിക്കൊണ്ടു തന്നെ ശിക്ഷ എന്നു നശിച്ചു, അതിന്നു ഒരു ഉപായം അലോചിച്ചു, താൻ മഹാവൃണമെന്നു നന്നു വലിയൊരു കൊണ്ടി കൊണ്ടി. അദ്ദേഹം, രാജാവെന്നു അറിയിക്കുന്നതേ അറി രാജാവിന്നോടു വളരെ ഗോപ്യമായി ചോദിച്ചു: “ഒരു രാജാവിന്നു വന്നു വലിയ ഒരു വൃണമുണ്ടെന്നു അറിയുന്നതു” എന്താണു? അതു ചോദിച്ചു ദേഹത്തെ വളരെ കീറിപ്പിടയെന്നുവല്ലാ. ആ വൃണമെന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതു തിരിച്ചാൽ ഉപായം ഉണ്ടെന്നു” ഇതു കേട്ടു രാജാവു പറഞ്ഞു: “എന്നെ എന്തു ഏതു ഒരു പിതാ

ചു വന്നു ചേർപ്പെട്ടതാണ്. രാത്രിയിൽ അധികമായി ചേർപ്പെട്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടു ഏനിക്കു രാത്രി ഉറക്കുമിട്ടു. ഈ ചു ന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സിന്നു സുഖമുണ്ടില്ലാത്തതിരിക്കുന്നു. നീ ഇന്നു ഞാൻ കിടക്കുന്ന മുറിയിൽ ഉറച്ചിരിക്കണം. എന്നാൽ ഞാൻ ഏതെങ്കിലും കഷ്ടാവസ്ഥ കാണിച്ചുതരാം”

ഇതുകേട്ടു, മന്ത്രി, രാജാവു കിടക്കുന്നതിന്റെ സമീപത്തിൽ പോയി ഉറച്ചിരുന്നു. പശ്ചാത്യ വന്നാൽ വെട്ടിക്കൊല്ലുവാൻ ബലമുണ്ടു ഒരു വാളും കൈയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ രാജാവു പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു, താൻ കിടക്കുന്നതുപോലെ കിടക്കയിൽ വസ്ത്രംകൊണ്ടു മൂടിവെച്ചു, പുറത്തുവന്നു കിളിവാതക്കൽ കയറി, വലത്തേക്കകത്തു ഒരു വടിയും പിടിച്ചുകൊണ്ട് രാജാവു കിടക്കുന്ന കിടക്കയിൽ അകിടവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ മന്ത്രി ഇന്നാൽ താൻ വാൾകൊണ്ടു കൈയ്യിനെ മോക്ഷപ്പെടുത്തും. കൈമോക്ഷം മോക്ഷമാകട്ടെ രാജാവിനെ കണ്ടപ്പോൾ, മന്ത്രി ഒന്നും പറയുവാൻ കഴിയാതെ, ചേക്കുകൊണ്ടു വെട്ടുന്നതാണ്. അപ്പോൾ രാജാവു പറഞ്ഞു: “നീ ഒട്ടും ചേർപ്പെട്ടതല്ല. നീനാൽ യാതൊരു അപരാധവുമില്ല. ഏതെങ്കിലും വലത്തേക്കകത്തു മോക്ഷവാൻ വെണ്ടി ഞാൻ ഈ വാളും പ്രവർത്തിച്ചതാണ്. ജഗന്നാഥനായി യുടെ പ്രസാദം കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ, വാങ്ങാത്ത കാരണത്താലാണ് ഈ കൈയ്യിനെ ശിക്ഷിച്ചത്. നീ അതുകൊണ്ടു ഒന്നും വിചാരിക്കരുത്. നീ ഏതെങ്കിലും പ്രിയനാണ്” —എന്നു പറഞ്ഞു രാജാവും മന്ത്രിയും കിടന്നാണി. അപ്പോൾ കൃപാപരമായ ജഗന്നാഥനായി തന്റെ പൂജക്കുറേ സപ്തത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു “നീ ഏതെങ്കിലും പ്രസാദം കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ രാജാവു കൃപാപരമായതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ കൈ കാണിച്ചതാ

ന്റെ അതുകൊണ്ട് പിന്നെ രാജാവു പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി എന്റെ പ്രസാദത്തെ അപമാനിച്ച കാരത്തിന് അന്റെ വലത്തേക്കക മാറ്റുകയുണ്ടു്. അവൻ എന്റെ അതി പ്രിയനാണ്. അതിനാൽ നീ നാളെ എന്റെ പ്രസാദം കൊണ്ടുപോയി അവനെ കൊടുക്കണം. അപ്പോൾ അവനെ വലത്തേക്കക മാറ്റുകയും മിടിക്കുകയെന്ന കൈയിനെ കൊണ്ടുവന്ന് എന്റെ പാത്രാഗ്രഹണത്തിൽ വെക്കണം. എന്നാൽ അതു് മേന്മയെ എന്നു പറയായ ഒരു വൃക്കയായി വേർതിരിക്കും. അതു് എനിക്ക് അതി പ്രിയമായും വേർതിരിക്കും" ഇങ്ങിനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ട്, പുരുഷൻ, രാജാവെ ഏഴുനാൾ പൂജകഴിഞ്ഞു പ്രസാദം കൊണ്ടു മാർദ്ദത്തിലേക്കു പോയി. അപ്പോൾ രാജാവു പുരുഷനെ വേഗം ഏഴുനാൾ നെടുമ്പിരിച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ടു നിന്നു. പുരുഷൻ അന്റെ സംസ്കൃതത്തിലൊക്കെയും പറഞ്ഞു് രാജ കൊടുക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ രാജാവു് അതിരക്തിയായ ഒരു രാജാക്കന്മാൻ ഒരു നീട്ടിയപ്പോൾ, മറ്റൊരു ഒരു കൈയെപ്പോലെ വന്നു. അതു കൊണ്ടു രാജാവു അതിനെ കൈയെപ്പോലെ കണ്ടിട്ട് രാജാവിന്റെ ഭക്തിയെ പ്രശംസിച്ചു. പുരുഷൻ രാജാവിന്റെ മറ്റൊരു കൈയിനെ കൊണ്ടുപോയി ഉദ്യോഗത്തിൽ വെച്ചു. അതു കൊടുവിവസനകൊണ്ടു മറ്റൊരു, പട്ടികകളെയും കൊണ്ടു. അതിന്റെ പട്ടികകളെ ഗോവായെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോഴും ബ്രഹ്മഗണാധിപതി ഭക്തിയോടു അഭിമാനത്തോടു കൊടുക്കുന്നു. അതു കൊണ്ടു് ഗോവൽപ്രസാദത്തിന്നു ഭക്തിയെ ഉല്പാദിപ്പിച്ചു വെക്കുന്നതെന്നും ഇല്ല. ഇങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു് എപ്പോഴും ഗോവയെ ഭക്തിയെ ചെയ്യുന്നവൻ. ഈ ഭക്തിമാഹാത്മ്യത്തെ കേൾക്കുന്നവരും ഭക്തിയെക്കും, സംശയമില്ല

അദ്വൈതാനന്ദസൂത്രം.

പുഷ്പരതീതരചരിതം.

പട്ടിണിക്കാദി ദിക്കിൽ പുഷ്പരതീത്ഥത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഒരു പുരുഷനെയും ഒരു പുത്രനെയും ഒരു ബന്ധുവുമില്ല. അതിനാലും മറ്റും ദുഃഖിതനായിരുന്നു. ഏകിലും അവൾ ശുദ്ധചാര്യത്തോടുകൂടി ഭക്തിപൂർവ്വകമായി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയായിട്ടാണ്, ഭക്തിവത്സം, ഭിക്ഷയ്ക്കു നടക്കുന്നവർ, ഭക്തിദിക്കിൽ ഭഗവാനെപ്പറ്റി ആരാധിക്കുന്നതുകൂടി. “ശ്രീ ഭഗവാനുമ്പരിയിൽ ഭഗവാനു സാരിദശനും കഴിച്ച് അമാശക്തി വല്ലഭം സാമിക്കു നാലുപട്ടാൽ ഭഗവാൻ പ്രസന്നനായി അവൾ ഇഹലോകസുഖങ്ങളും അന്ത്യത്തിൽ പരമപദങ്ങളും കൊടുക്കും, സംശയമില്ല” — ഇങ്ങനെ ഭഗവാനുമാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ച്, ആ ബ്രാഹ്മണി, “ഞാൻ ഭഗവാനുമ്പരിയിൽപോയി ഭരണപരമം, അവിടെത്തന്നെ വസിക്കും” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അവിടെക്കു പോകുന്നതുവരെ ഭിക്ഷയെടുത്തു കിട്ടുന്നതല്ലാം ഭഗവാനുമ്പരിയിൽനിന്നു കൈക്കൊണ്ടു കൊണ്ടുവന്നു. അങ്ങനെയായിട്ടു അവൾ, ആ ഗ്രാമവാസി പാല പല ബ്രാഹ്മണർ ഭഗവാനുമ്പരിയിൽ പോകുവാൻ പൊന്നു, ആ ബ്രാഹ്മണിയും അവളോടുകൂടെ പോയി ഭഗവാനുമ്പരിയിൽ പോയി, ആ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ അനിവാര്യമായതൊക്കെ സാമിക്കെക്കൂടി അടുത്തുവരുമായിരിക്കുന്ന നവേളം കൈക്കൊണ്ടു വളരെ തൃപ്തയായി വെച്ചു. ഇങ്ങനെ നിരവധി കൈക്കൊണ്ടു അവൾ ഭിക്ഷയ്ക്കു പോയില്ല. ഭഗവാനും നാലുപട്ടാൽ ഉള്ളു. ഇങ്ങനെ ഭൂതദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അവൾക്കു തന്റെ പ്രസ്ഥി കൈയുണ്ടു. ഭൂതദി

വസം സാമിക്കു നിവേദ്യം കഴിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവർക്കു അതിയായ ദുഃഖം ഉണ്ടായി. ചിന്തകൊണ്ടായ് മനസ്സുകൊണ്ടു തന്നെത്താൻ നിന്ദിച്ചു. “മരിക്കൂ! ഞാൻ സാമിക്കു നിവേദ്യം കഴിക്കാത്തതുകൊണ്ടും കേടാണു കഴിച്ചുവാല്ല. ഇവി ഏന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?”— എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ച ഒരു ഭക്തനായ ബ്രാഹ്മണനാട്ടു ചോദിച്ചു; “ഓഹ ഭക്തശ്രേയ! ഞാൻ ദിവസവും മിക്കയെടുത്തു ഭഗന്നാഥസാമിക്കു നിവേദ്യമുതിർന്നാശ്ചര്യം കേടാണു് കഴിക്കാറുള്ളു. ഇങ്ങിനെയാണു് എന്തു് വ്രതം. ഇവിടെവന്നു തണ്ടു നാദി വസം സാമിയുടെ നിവേദ്യം കട്ടിയതു കൊണ്ടു അതിനെ ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്നു മേൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും സാമിക്കു കൊടുക്കാതെ ഭക്ഷിക്കുകയില്ല. ഇപ്പോൾ ഞാൻ ചെയ്യു നൊന്നു എന്തു പ്രായശ്ചിത്തമാണു ചെയ്യേണ്ടതു്?” ഇതു കേട്ടു ഭക്തൻ പറഞ്ഞു: “നിനക്കു് ഇങ്ങിനെ ഭഗന്നാഥസാമിയുടെ മേൽ ഭക്തി ഉാമു് നിിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ ചെയ്യുകന്നു യാതൊരു ദോഷവും ഇല്ല. ഇന്നു മേൽ നിനക്കു ഭിക്കായെടുത്തു കിട്ടുന്ന അരി നീതന്നെ പാക്കു ചെയ്തു് ഭഗവാനു് നിവേദ്യം വീയും ഭക്ഷിക്കുക. ഭക്തി കൊണ്ടു മാത്രം ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കുന്നതാണു്. യാതൊരു സംശയവുമില്ല” ഇങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടു അവർ വളരെ സന്തോഷിച്ചു് അതുപ്രകാരം ചെയ്തുവന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, അവർ ഒരു ദിവസം കേരളത്തിൽ പായ സമയം, അ പ്രസങ്ങമുണ്ടാകുകയും വട്ടമേ അന്നത്തെ ഒരു സാമിക്കു നിവേദിക്കുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ അവർ ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു: “ഇത്ര വിശേഷമായ പദാർത്ഥങ്ങളെ എല്ലാം ഭക്ഷിക്കുന്ന ശ്രീഭഗന്നാഥസാമി ഞാൻ കൊടുക്കുന്ന ചീത്തയായ അന്നം ഭക്ഷിക്കാമു് എന്നുമാത്രമല്ല, ഇത്രയല്ല പദാർത്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഭക്ഷിക്കുന്ന സാമിക്കു് എന്തു് ഭക്ഷ

കിരീടം" ഇങ്ങിനെ തന്നെത്താൻ നിന്ദിച്ചുകാണു്, അവർ
 താൻ അറിവല്ലാതെ ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു സാമി
 യോടു അപമിച്ചു പിന്നാലിയസം തുടർ രാവിനെ എഴു
 നീറു ഗുണം അടിച്ചു തളിച്ചു കൂട്ടി ഇതാൻ വസ്ത്രത്താൽ
 നവേദ്രം ഉണ്ടാക്കി വളരെ ശുചിയാക്കി സാമിക്കു നവേദിച്ചു.
 സാമി അതി തൃപ്തിയാൽ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങി
 നെ ദിവസംപ്രതി ആ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീക്ക് രാവിലെ കൂട്ടിപ്പാനും
 മാനം ഉള്ള ആചാരങ്ങൾക്കു ശക്തിയില്ലാതായി. ഇതുകണ്ടു് ഭ
 ഗവാനു വളരെ ദുഃഖിതനായി. ഒരുദിവസം പുരുഷന്മാർ പൂജ
 ക്കു പോയപ്പോൾ, സാമിയുടെ മുമ്പത്തു കിടന്നു തന്നെ പാായി
 രിക്കുന്നതുകണ്ടു. ഇതെങ്ങിനെയൊക്കെയെന്നു എല്ലാവരും കൂടി വ
 ലരെ ആലോചിച്ചിട്ടും കാരണം മനസ്സു വരിച്ചു. അപ്പോൾ പൂ
 ജകന്മാർ എപ്പോഴും കൂടി ചിതപോയതായിട്ടു് കേൾ
 ത്തിൽത്തന്നെ കിട്ടുന്ന രാത്രിയിൽ ഭഗവാൻ സപ്താർത്തിൽ അ
 വരാതെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'മന പൂജകന്മാരാ! മഹാ എന്ത
 പോയ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ ഈ ദിക്കിൽ വരികയുണ്ടു്' അ
 വർ ദിവസങ്ങൾക്കു പൊതു ചെട്തരിവെച്ചു എന്തെന്നി
 രേദിക്കാറുണ്ടു് ഞാൻ ആ നിവൃത്തിയാൽ ആ പ്രതിയാദ
 ക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തും. ഇങ്ങിനെ മാർക്കുവാൻ ഒരുവൻ വന്നു്
 അവളോടു്, ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു അനാചാരമെന്നും ഇ
 ത്തു് ഭഗവാൻ സ്വീകരിക്കുവാൻ പാഞ്ഞുതരുകയു് അവർ
 വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു് നവേദ്രം നവവസ്ത്ര സാധനങ്ങൾ സ
 സ്വാദിക്കുന്നതും, കൂട്ടിപ്പാനും മാനം ശക്തിയില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടു
 ന്നതും, മാനം കണ്ടിട്ടുള്ള ദുഃഖത്താൽ അവർ തന്നെതന്നെ
 ക്ഷിച്ചു മറ്റു കഴുകുവാൻ മറ്റൊരാൾ. പിന്നെ നിന്ദിക്കു
 ന്ന കേണവും ദുഃഖംകൊണ്ടു ഞാൻ ഒപ്പിച്ചിട്ടു. അതുകൊ
 ണ്ടു് നിങ്ങൾ ഞാൻ പറയുന്നതതു് ശരിക്കു ചെയ്തു. ആ ബ്രാ

ജ്ഞാസ്ത്രീ ദേവ എനിക്കു തന്നെത്തുടപോലെ, ആചാരം ഒന്നും ഉല്പാദനം, രാവിന്റെ പൊടിയറിമാത്രം വെച്ചു എനിക്ക് നിയോഗിക്കുക. അതു എനിക്കു അതിപ്രിയമാണ് അവർ എന്നുമാണു കല്യാണപ്പാട്ടുണ്ടു. ഇന്നുതന്നെ ഏതൊരു നിയമം ഇങ്ങിനെയുമാണ്. അവർ തന്നെ പൊടിയെടുക്കാറിനെ അതാൻ മുമ്പാകെ കൈക്കൊള്ളും. പിന്നെ നിങ്ങളുടെ നിവേദ്യങ്ങളെല്ലാം സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാം. അങ്ങിനെ ന.ശ.യെ അവയോടു ആചാരം പാഞ്ഞു ബ്രഹ്മണനെന്നും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽ പോയ്, ദേവ തന്നെത്തുടപോലെ തന്നാൽമതി എന്നും, അതാണു ഇനിക്ക് അധികപ്രിയമെന്നും അവയോടു പറഞ്ഞു, വശവിൻ എന്നാൽ മാത്രമേ വിത്തളുടെ ദൈവം സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂ.

ഇങ്ങിനെ സ്വപ്നം കണ്ടിട്ട് അവർ രാവിലെ എഴുന്നീറ്റ, ആചാരപാഞ്ഞ ബ്രഹ്മണനെന്നും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു, അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽപോയി അവളെ നമസ്കരിച്ചു, “ഓര ബ്രഹ്മണി! നീ അതിപ്രിയമാണു നിന്നെക്കുറിച്ച് ശ്രീജഗന്നാഥസ്വാമി ദേവിക്കുണ്ടു. നീ മുമ്പത്തെപ്പോലെതന്നെ രാവിലെ പെട്ടെന്ന് വെച്ചു നിയോഗിക്കുക. നീ കല്യാണപ്പാട്ടുണ്ടു. നീ കല്യാണപ്പാട്ടെന്നു കണ്ടു ഗോവാൻ ദേവിക്കുണ്ടു. അതുകൊണ്ട് നിനക്ക് കഷ്ടമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ നിന്റെ ഇഷ്ടപോലെത്തന്നെ ചെയ്യാൻ മതി. നീ ചെയ്യുന്നത് അനാചാരമാണെന്നു ഇവൻ ദേവ പാഞ്ഞുവല്ലോ. അതു കേട്ടിയില്ലാത്ത വശജ്ഞാണു. കേട്ടിയില്ലാത്ത വശമാണു. അതുകൊണ്ടു നിന്നാൽ സ്വാധീകരണത്തോടെ നീ ചെയ്യാൻ മതി. സ്വാമി നിന്റെ അന്നം മുമ്പിൽ കൈച്ചുതിന്നു ദൈവമേ അങ്ങിനെ നിവേദ്യങ്ങളെല്ലാം കൈക്കൊള്ളുക. ഇങ്ങിനെതന്നെ സ്വാമിയുടെ കല്പന. ഇതിന്നു ദൈവമേ അ.അ.യെ ഏറ്റുവരും കൂടി ന.ശ.യെ ഗൃഹത്തിൽ

ലക്ഷ്യം വന്നത്. അങ്ങനെയൊരു പ്രകാരമുള്ള സിദ്ധിക്ക് — എന്തെങ്കിലും പാഠങ്ങൾ. ഇങ്ങനെയൊരു പാഠങ്ങൾ കേട്ട് ബ്രാഹ്മണി വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി അവരെ തൊഴുതുകൊണ്ട് പാഠങ്ങൾ “ഒരു മഹാത്മാക്കൾ. ഇനിക്ക് ആചാരവും മറ്റും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നമ്മൾ എല്ലാം പാഠങ്ങൾക്കു ഞാൻ ഭഗവാൻ വെച്ചു കൊടുത്തു” എന്നു പറഞ്ഞു അവരെ എല്ലാം അയച്ചു.

അന്നേരം, അവർ ഭഗവത്തു പരിവർത്തനം, കറച്ച് പൊടിയിരി വെച്ചു നിൽക്കുകയും. ഭഗവാൻ അതിസന്തോഷത്തോടെ അതിനെ സ്വീകരിച്ചു പിന്നെ ചുരുക്കങ്ങൾ പത്മപോലെയെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കി നിൽക്കുകയും. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ പരിവർത്തനം അതിനെ സ്വീകരിച്ചു അതു കണ്ട് ഏല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു. ഇപ്പോഴും ഭഗവാൻ പരിവർത്തനം ബ്രാഹ്മണി നിൽക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയൊരു കാര്യം ബ്രാഹ്മണിയുടെ കൈമാറ്റത്തും. ഇങ്ങനെയൊരു കൈമാറ്റം ഭഗവാൻ പ്രസാദിച്ചത് പലരും സംസാരസാഗതത്തെ കടന്നു കടന്നു. അതുകൊണ്ട് സർവ്വകർമ്മങ്ങളിലും വെച്ച് കൈമാറ്റത്തോടെ പ്രയത്നപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അറുപത്തിരണ്ടാംസംഗ്രഹം

കന്യാകാരുണ്യം.

ഇനി രണ്ടു കന്യാകാരുണ്യം കൈമാറ്റത്തോ പാഠങ്ങൾ. കന്നട, നാലുപ്രതിയാണം, മറ്റൊന്നും, ആ പ്രാമാന്യീകരിയുടെയും പ്രിയായ ഒരു കന്യാകാരുണ്യം. അവർ രണ്ടാളും കുട്ടികളായിരിക്കുമ്പോൾ അന്വേഷണം വളരെ സ്നേഹത്തോടുകൂടി, ബാലകളുടെ വിദ്യ, ഏറ്റവും ഈശ്വരകൈമാറ്റത്തോടുകൂടി വളർന്നുവന്നു. ഒരു കൈ, ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരു വിജ്ഞാപനം വന്നു. അപ്പോൾ റാ

ഞ്ഞി ആ കുട്ടികളോടുകൂടി പോയി ആ ഭരതനെ നന്മസ്തുരിച്ചു പൂജി
 ച്ചു മടങ്ങിവന്നു. ആ കുട്ടികൾ രണ്ടാളും കൂടി ആ ഭരതനെപ്പോലെ
 ഭരത പോയി അരിഭരതിയോടെ പ്രാത്ഥിച്ചു. “പോ ഗുരുവേദം
 അങ്ങനെയോ” പൂജിക്കുവാൻ ഒരു വേദവന തരിക. ആ പൂജിക്കാത്ത
 അങ്ങനെയോ സൽഗതി ലഭിക്കട്ടെ” ഇങ്ങനെയൊക്കെയുള്ള
 വാക്കുകളോടൊപ്പം, ആ ഭരതൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു കല്ല് എടു
 ത്തു രണ്ടാൾ അവരെ രണ്ടാൾക്കും കൊടുത്തു. ആ മൂന്നുകുട്ടി
 കൾ പേർ ശില്പനെന്നും പില്ലനെന്നും ആണെന്നു ഹാസ്യത്തോടു
 കൂടി പറഞ്ഞു. ആ കുട്ടികൾ അത്യന്തം ഭരതയോടെ ആ കല്പക
 കള വാങ്ങി, ഗുരുവിനെ നന്മസ്തുരിച്ച് പോയി, അവരുടെ ഗൃഹ
 ങ്ങിൽ കല്പന ചെയ്ത് അരിഭരതയോടെ പൂജിക്കുവാൻ മട
 ങ്ങി. അവരുടെ പ്രേരണയോടെ വശീകൃതനായ ഭഗവാൻ
 അവരുടെ പൂജയെ അതിസാന്ദ്രതയോടെ സ്വീകരിച്ചുവന്നു.
 അവർ നിഷ്കാമമായി പൂജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഭഗവാനു വളരെ ഇ
 ഫ്ഫിച്ചുണ്ടായി. ഇങ്ങനെയൊക്കെയായി, ആ ഗ്രാമാധികാരിയു
 ളെ വീട്ടിൽ ഭാര്യയോടൊത്ത് വന്നു ശ്ലാഘിച്ചു. അവർക്കു ഭവ്യ
 അൾ എല്ലാം അപഹരിച്ച് അവരുടെയെല്ലാം വീട്ടിൽനിന്നും ചി
 ിച്ചു പുറത്താക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ആ കന്യകയും
 പുറത്തുവന്നു. അവൾ പൂജക്കുന്ന മൂർത്തിയെ ഒരു പെട്ടിയിൽ
 ഇട്ടു വെച്ചിരിക്കുന്നു. അതും ശബ്ദങ്ങളുടെ കൈയിൽ അകപ്പെ
 ട്ടുപോയി. ഗ്രാമാധികാരിയുടെ ഭവ്യങ്ങളെല്ലാം പോയതുകൊ
 ണ്ട് ദുഃഖിതനായി, ആവലാതി പറയുവാൻ അജ്ഞാതനായവരെ
 പുറത്തുപോയി. അദ്ദേഹം ആ കന്യക, തന്റെ ഭവ്യവന
 കിട്ടാതെ ഉറക്കം കരഞ്ഞുകൊണ്ടു, ആഹാരം ഒന്നും കഴിക്കാതെ
 ഇരുന്നു. അപ്പോൾ അമ്മയും മറയ്ക്കു ബന്ധുക്കളും വളരെ സ
 മാധാനം പറഞ്ഞപ്പോൾ, അവൾ സ്വീകരിക്കാതെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടി
 രുന്നു. അദ്ദേഹം അവളുടെ ബന്ധുക്കൾ എല്ലാവരും കൂടി അ

വെളാട്ട്, “നീ കണ്ടു പോയി നിന്റെ ദേവനെ അവനാടു ചേർ
ഭിക്കുക; അല്ലാതെ ഒരു വഴിയും ഇല്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ, അവൻ ഒരു ദാസിയായും തുട്ടിക്കൊണ്ട്
പുറപ്പെട്ടു, ഭാര്യയെന്റെ പട്ടിക്കൽ ചെന്നു സമയം, അവൻ
അവളെ തടുത്തുനിൽക്കി “നീ എന്തിനായിട്ട് ഇവിടെ വന്നു? അ
തു പറക. ഈ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് കടക്കുവാൻ പാടില്ല” — എന്നു
പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ, “ഞാൻ അകത്തേക്ക് കടക്കുന്നി
ല്ല; എന്റെ ദേവൻ അവിടെ ഉണ്ട്. അതിനെ ഇനിക്ക് ത
രണം. അതിനുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ വന്നതു” എന്നു പറ
ഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അവൻ അതിനിഷ്ഠരമായി ഇങ്ങനെ
പറഞ്ഞു: “നിന്റെ ഈ മിത്ഥ്യചരിക്കാൻ ഒന്നും ഇനിക്കു കേൾ
ക്കേണ്ട. മൂവൻ നിന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കുതന്നെ പെട്ടെന്നുവരിക
അതല്ല നിന്റെ ദൈവം സത്യമാണെങ്കിൽ, നീ വിളിച്ചാൽ വ
രുമല്ലോ. വന്നാൽ നീ കൊണ്ടുപോയിക്കൊള്ളുക”. ഇങ്ങനെ
കേട്ടപ്പോൾ, ആ കന്യക കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പിന്നെയും പിന്നെയും
പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അവളുടെ സങ്കടം കണ്ടു സു
ഹൃദയവാൻ വരുത്തുക, ഭഗവാൻ ആ പെട്ടിയോടുള്ള കടമെടു
പ്പി, ആ കന്യകയുടെ മുമ്പിൽവന്നു. അതുകണ്ട് കന്യക വളരെ
സ്വന്താർത്ഥത്തോടെ തന്റെ പെട്ടിയെടുത്തു ഗൃഹത്തിലേക്കു പോ
കുവാൻ അവിടേയ്ക്കുവരിക, ആ ഭാര്യയെ അതിൽ എന്നാക്കുന്ന
താ കാണിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കന്യക പെട്ടിതൂറുന്ന
കാണിച്ചു അതിൽ ഒരു കല്ലുമാത്രം കണ്ടിട്ട്, അതിനെ കൊ
ണ്ടുപോകുവാൻ സമ്മതിച്ചു. ആ കന്യക തന്റെ ദേവനെയും
കൊണ്ടു തന്റെ അച്ഛന്റെ ഗൃഹത്തിൽപോയി, അത്യന്ത
ത്തോടെ പൂജിച്ചു താനും ഭക്ഷണം കഴിച്ചു.

ഇനി രാജപുത്രന്റെ കഥ പറയാം. രാജപുത്രി ആ മൂപ്പി
യെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടു വസിക്കുമ്പോൾ, കന്യകയ്ക്കു വിവാഹകാല

മായി എന്ന് അറിഞ്ഞു, അവളുടെ അച്ഛൻ ഒരു രാജപുത്രൻ. വിവാഹം ചെയ്യുകയോട്ടുള്ള ആ കന്യക അങ്ങനെയൊരു ഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുമ്പോൾ തന്റെ ദേവനെയുംകൊണ്ടുപോയി. അതാവുന്ന ഗൃഹത്തിൽപ്പോയി രൂപത്തെപ്പോലെ ദേവനെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെ കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം ദൈവയാഗത്താൽ ആ കന്യകയുടെ മേന്മാവ് അവൾ പൂജിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹം അവളോടു, “ഹേ പ്രിയെ! നി ചെയ്യുന്നതെന്താണ്? ഏതാ മോളെ മൂത്ത കേട്ടപ്പോൾ, അവൾ ചരിച്ചുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ പാഞ്ഞു “ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു ദൈവപൂജയാണ്. ഇതുകൊണ്ടാണു മനുഷ്യർ ഇഹ ലോകസുഖത്തെ സംഗ്രഹിക്കുന്നത്”. ഇതുകേട്ടു രാജാവ് വളരെ ദേഷ്യപ്പെട്ടു. ആ നാസ്തികനായ രാജാവ് പൂജയുടെ പേരുതന്നെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവനാണ്. അവൾ കാൽകൊണ്ടു പൂജാ സാധനങ്ങളെയും ആ മൂർത്തിയെയും തട്ടിക്കളഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ രാജപുത്രി വളരെ സങ്കടത്തോടെ നിലവിലിട്ടു. രാജാവ് അധികം ക്രോധനായി, ആ മൂർത്തിയെ എടുത്തു പടിക്കലുള്ള നദിയിൽ എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. അതുകണ്ട് രാജപുത്രി താനും വെള്ളത്തിൽ ചാടി മരിപ്പാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ ദൈവശക്തി അവളെ പടിച്ചുനിർത്തി. “നിന്റെ ദേവനെ ഓടാൻ തരാം. നിമേഷേണാ” — എന്നു പറഞ്ഞു അപ്പോൾ അവൾ മരിക്കുന്നതിൽനിന്നു പിന്മാറി. അവർ എല്ലാവരും ആ മൂർത്തിയെ എടുപ്പാൻ വളരെ ഉത്സാഹിച്ചു. അഗാധമായ ജലത്തിലാണു അതു വിണയ്ക്കു്, എന്നറിഞ്ഞിട്ട് എല്ലാവരും മടങ്ങി. ആ രാജപുത്രി കരഞ്ഞുകൊണ്ടു അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഇങ്ങനെയവൾ കണ്ടദിവസം യാതൊരു ആഹാരവും കഴിക്കാതെ മരിപ്പാനായി കീച്ചുറപ്പുടുത്തിയിരുന്നു. മൂന്നാം ദിവസം അവളുടെ മേന്മാവായ രാജാവ് അവളെക്കണ്ടു വളരെ കയം പടിച്ചുകൊണ്ടു്

ഇറങ്ങി തന്റെ ഉപാസനാമൂർത്തിയായ ശില്പവില്ലാഭവേണ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് അഗ്രാധരായ വെള്ളത്തിലേക്കു ഇറങ്ങി. അപ്പോൾ കഗാധൻ അവളുടെ ദൃഢവ്രതത്തെ അറിഞ്ഞ് ആ കല്ലിനെ പെട്ടിയോടുകൂടി അവളുടെ കാലിൽ തടയുവാൻ തക്കവണ്ണം വെച്ചു. അവൾ കാലിൽ ഏറത്താ തടഞ്ഞപ്പോൾ, അടഞ്ഞാണെന്ന് വെള്ളത്തിൽനിന്ന് ഏറ്റുത്തുനോക്കി. തന്റെ ദേവനേവെച്ചു പെട്ടിയായെന്നറിഞ്ഞ് വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി, ആനന്ദബാഹ്യാം കൊണ്ടു കണ്ണുകാണാതെ, കണ്ണുസ്നാനംകഴിച്ച്, ആ പെട്ടിയെ തന്റെ വാഹനത്തിൽ കയറ്റി രത്നാവിന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി, രത്നാവിനോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ മരിപ്പാനായി വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ഈ പെട്ടി എന്റെ കാലിൽ തടഞ്ഞു. ഹേ നാഥ! ഇതുനോക്കുക. ഇങ്ങിനേയാണ് ദേവന്റെ വ്രതം.” — ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രാജാവിന് വളരെ ആശ്ചര്യം തോന്നി. അന്നുമുതൽ ജാനം ദാഹാമുദരങ്ങളിൽ ഓരവേഴേതിയിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവനായിത്തീർന്നു; ക്രമത്തിൽ ഭക്തിമാനായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

തേയായിരിക്കുന്ന അവളുടെ സംസ്കാരകാഴ്ച ആ മൂലനായ രാജവുത്രൻ ഭക്തിയുള്ളവനായി ഭവിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ഏതുവിധത്തിലേങ്കിലും ഭഗവാങ്കൽ മനസ്സിനെ ഉറപ്പിച്ചാൽ, അവർ മരിക്കലും ദേവീഭക്തങ്ങളിവരില്ല.

അ വ ത്തി മു ന റ ങ്ങ ണ്

പാഞ്ചാലരാജാവിനെ.

പാഞ്ചാലരാജ്യത്തിൽ വിഷ്ണുഭക്തനായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വ്യഭാരികൾക്കു സത്യാചാരം ആയിരുന്നു.

വിശേഷിച്ചു അതിഥിപുരുഷൻ അതികൂലനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനോടു കൂടെ പങ്കാളിയും കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന പ്രാണനേക്കാൾ പ്രിയയും ആയിരുന്നു. അവർ രണ്ടാളുംകൂടി സമുദയസമുദയംകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരുദിവസം, ഒരു കൈശ്രമം വളരെ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ അവിടെവന്നുവന്നു. വർഷക്കാലമായതുകൊണ്ട്, അതു കഴിയുമ്പോൾ അവിടെ താമസിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണ് അവർ വന്നത്. രാജാവ് അതിസന്തോഷത്തോടുകൂടി അവിടെ നമസ്കരിച്ച് സൽക്കരിച്ചു. അവരുടെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞ് അവരെ വസിക്കുവാൻ ഒരു ആശ്രമവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു, അവരെ ഭക്ഷണത്തിനും മാനം വേദനയെല്ലാം അതിജീവിക്കുവാൻ കൊടുത്തുവന്നു. ഇങ്ങിനെ വർഷംകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ കൈശ്രമം ശിഷ്യന്മാർ ഗുരുവിനോടു, “ഹേ സർവ്വ! വർഷംകൂടി കഴിഞ്ഞുവെല്ലോ, ദേവൻ ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നുവോ? എന്നാൽ ഞങ്ങൾ ജഗന്നഥത്തെപ്പോലെ കൈശ്രമം ചെയ്ത് വേദത്തെ അർപ്പിക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശംവന്നു. ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങൾക്കു സമ്മതം തരണം” എന്നുതാമിട്ടു. ഇങ്ങനെ ശിഷ്യന്മാർ പറഞ്ഞതുകേട്ട് ഗുരു, “ഓരോ നിങ്ങളോടുകൂടെ വരാം” എന്ന് പറഞ്ഞ് രാജാവുനോട്ടം, “ഹേ രാജൻ! ഞങ്ങൾ ഇതുവരെ ഇവിടെ അതിസുഖമായി താമസിച്ചു. ഇപ്പോൾ ദൈവം കഴിഞ്ഞു, ഇനി ഞങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുന്നതു പോകുന്നു. ദേവൻ ഞങ്ങൾക്കു സമ്മതം തരണം” എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ രാജാവിന്നു കണ്ണുനീർവെച്ചു എങ്കിലും, കൈശ്രമം സന്തോഷത്തിന്നുവേണ്ടി ഇപ്പോൾ പോകണം. “ഹേ കൈശ്രമം! ദേവനെ പിരിയുന്നതിൽ എനിക്ക് അതിയായ സങ്കടം ഉണ്ട്” എങ്കിലും നാളെ പോവാം. ഇന്ന് നിങ്ങൾ ആരും പോകരുത്” — ഇതുകേട്ട് അവർ തന്നെ താമസിച്ചു. രാജാവ് അവരെ പിരിയുന്ന

തിൽ ഉള്ള വ്യസനംകൊണ്ടു വളരെ ചിന്താപരവശനായിട്ട് തന്റെ ഴഹത്തിൽ പോയിരുന്നു.

അപ്പോൾ ആ രാജാവിന്റെ ഭാര്യ ദൈവദനുസ്സുറങ്ങാത്തുടിയിരിക്കുന്ന ഭക്താവനെ കണ്ട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു. “ഹൈസ്വാമി! ഭവാനു ഏതു കാരണമാണു ഇത്ര ചിന്താക്രാന്തനായിരിക്കുന്നതു? അതു ഏതെന്നാടു പറയുവാൻ പാടുള്ളതാണെങ്കിൽ പറയുക.” ഇതു കട്ടു, രാജാവു ഭാര്യയോടു “നമ്മുടെ ഴഹത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന ഭക്തൻ പോവാൻ പോപ്പട്ടു ഏതെന്നാടു അത്രപറഞ്ഞരിക്കുന്നു. ഇന്നു ചോദയങ്ങ, നാളെ ചോദയമന്നു” ഞാൻ പറഞ്ഞതിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം നാളെ നശ്വരമായും പരാജയവും, എന്താൽ പിന്നെ ഹരികഥയാവട്ടെ, കീഴ്മനമാവാട്ടു, ഭഗവന്നാമരവെട്ടു, ഇവിടെ കേൾക്കിപ്പു. അതുകൊണ്ടു ഇന്നുക്ക് വളരെ ദുഃഖമുണ്ടായതാണു” എന്നു പറഞ്ഞതുകേട്ടപ്പോൾ, ഭാര്യയും വളരെ വ്യസനം ഉണ്ടായി. ഭക്തനെ താമസിപ്പിക്കുവാൻ ഉപായം എന്താണെന്നു ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു കണ്മുദ്രവസം അപ്പൽ മണ്ടാളും അങ്ങിനെതന്നെ ഇതന്നു മൂന്നു ദിവസം ഭക്തൻ ശിഷ്യന്മാരാത്തുടി വന്നു രാജാവിനെ കണ്ടു, “ഞങ്ങൾക്ക് പോകുവാൻ സമ്മതം തരണം” — എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവു “ഹൈ സ്വാമി! നാളെ രാവിലെ നശ്വരമായും പോവാം. ഇന്നു ഇവിടെ താമസിക്കണം. ഏന്റെ അപരാധത്തെ കുറിക്കണം” എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, ഭക്തൻ രാജാവിന്റെ ഭക്തികൊണ്ടു വശീകൃതനായി അന്നും താമസിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. രാജാവു ഭക്തന്റെ വിരഹത്താൽ ആതുരനായിട്ടു മറ്റൊരും ഒന്നും കഴിക്കാതെ ഇതന്നെ അതുകണ്ടു രാജാവിന്റെ ഭാര്യ ആലോചിച്ചു. “ഭക്തൻ പോയാൽ രാജാവു ഭക്തന്റെ വശിഹാകൊണ്ടു ഹരികീർത്തനത്തിന്റെ വേർപാടുകൊണ്ടു നിശ്ചയമായും മരിച്ചുപോകും. ഭക്താവുമരിച്ചാൽ കുലസ്ത്രീകൾക്കു പനംകൊണ്ടു പുത്രനെകൊണ്ടു ജീവനെ

കൊണ്ടും എന്തു പ്രയാസമാണ്? അതുവെണ്ടു കേരളൻറെ യാത്ര മുടക്കുവാൻ വല്ലതും ഉപായം ചെയ്യണം. ഭക്തൻ ഇവിടെ ഇരുന്നാൽ ഭക്താവു സുഖമായിരിക്കും, സംശയമില്ല” ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു ആ രാജപത്നി അന്നു രാത്രയിൽ ബാലനായിരിക്കുന്ന തന്റെ പുത്രനെ വിഷം കൊടുത്തു. “പുത്രൻ മരിച്ചാൽ ജീവിപ്പിപ്പാൻ ആരെക്കാണും സാധിക്കില്ല. ഈ സങ്കടം കണ്ട് ഭക്തൻ രാജാവിനെ പിരിയാതെ ഇവിടെ തന്നെ താമസിക്കും” ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു, അവൾ ആ കുരിന്ദകൾ ചെയ്തു. കരനരകം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ആ രാജപത്നി ഉറക്കക്കരയുവാൻ തുടങ്ങി. കരച്ചിൽ കേട്ടു എല്ലാവരും മാടിവന്നു. രാജാവും ബാലപുത്ര മാടിവന്നു, ഭക്തനും വന്നു. തന്റെ പുത്രൻ മരിച്ചു കിടക്കുന്നതു കണ്ടു് രാജാവു, ഭാര്യയാട്, അതിന്നു കാരണമെന്താണെന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൾ, “ഞാൻ ചെയ്ത കാരണം ക്ഷമിക്കേമതിൽ പറയാം”. എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു രാജാവു, “നിന്റെ അപരാധം എന്തായാലും ക്ഷമിക്കാം, പായുക” — എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൾ, “ഭക്തൻ പോയാൽ ഭവാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രയാസമാണെന്നു ഇനിക്ക് ഭോന്നുകയാലും, ഭവാൻ മരിച്ചാൽ പുത്രനെക്കാണാത്തവേണ്ട, എന്റെ ജീവനൊക്കെത്തന്നെ എന്തൊരു പ്രയാസമാണെന്നിരിക്കണമെന്നു എന്നു വിചാരിച്ചും, ഞാൻ കുട്ടിക്ക് വിഷംകൊടുത്തു. കുട്ടി മരിച്ചാൽ ഭക്തൻ നാളെ പോയില്ല, കീഴ്ത്തന്നു. അപ്പോൾ ഭവാനും സങ്കടമുണ്ടായില്ല, ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചാണ് ഞാൻ ഈ ക്രമകൃത്യം ചെയ്തത്” — എന്നിങ്ങനെ ഭാര്യ പറഞ്ഞതുകേട്ടു, രാജാവിനു് നേസ്സിൽ വളരെ സന്തോഷം തോന്നി; ഭാര്യയെ വളരെ പ്രശംസിച്ചു. അപ്പോൾ ഭക്തൻ അവരുടെ ഇടയിനെടുക്കു ഭക്തികണ്ട് തന്നെത്താൻ നിന്ദിച്ചു. ഈ ആപത്തുവന്നതു തന്റെ കുറ്റമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ശിഷ്യന്മാരെ എല്ലാം

വിളിച്ചു, രാജാവിനെ പ്രവൃത്തിയെ അറിയിച്ചു. അവർ തുടർച്ചയായി അറിയപ്പെടുന്ന കട്ടിയായും കണ്ടു വളരെ ദുഃഖിതനായി നൽകാമായി, ആ കേരളത്തിന് സമുദാനങ്ങളും കേരളം ഇങ്ങനെ പ്രതിജ്ഞാചെയ്തു “എന്റെ ദൈവം ഉള്ള കേരളംകൊണ്ടാണ് ഇവർ അതിപ്രമാണമായിരിക്കുന്ന പുത്രന്മാർ വിഷം കൊടുത്തത് അതുകൊണ്ട് ശ്രീഹരി ഈ കട്ടിയെ ജീവിപ്പിച്ചുതന്നാൽ ഞാൻ ജീവനാട്ടുകുടിയിരിക്കും, അല്ലെങ്കിൽ അഗ്നിപ്രവേശനം ചെയ്ത് എന്റെ ദേഹത്തെ ഹോമിക്കും, സംശയമില്ല” ഇങ്ങനെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു ആ കേരളം ഗോവാനെ സൂരിച്ചുകൊണ്ട് ഗീത അമളിക്കാണും മന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഗതവ്യമായെന്നു സ്തുതിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ മദ്ധ്യായംവരെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മരിച്ചുകിടക്കുന്ന കട്ടി കണ്ണുനീരിച്ചു, അവിടെ കൂടിയ ജനങ്ങൾ ആ ശബ്ദത്തെക്കുറേനേക്കി കൊണ്ട് മിക്കകൊണ്ട്, ആ കട്ടി എഴുന്നേറ്റു. കട്ടിയുടെ സമീപത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന കേരളം കട്ടിയുടെ മുമ്പം കഴുകിച്ച് രാജാവിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. രാജാവ് കട്ടിയെ കണ്ടു വളരെ സന്തോഷിച്ച് കേരളനാട്ട്, “ഹേ സ്വാമി, ഇനിക്ക് പുത്രമിത്രകളത്രാദികളെക്കൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ദൈവന്റെ സന്തോഷത്തെ മാത്രമാണ് ഞാൻ പ്രാപിക്കുന്നത്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കേരളം ശിശുനാലോട്ട് “ഞാൻ ഈ രാജാവിന്റെ കേരളാൽ വശീകൃതനായിരിക്കുന്നു. എന്റെ ജീവകാലം ഭഗവാനും ഞാൻ ഈ രാജാവിനെ സ്വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള കേരളത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ വലുതായ പരവം ഉണ്ടാവും. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇവിടെ നിൽക്കും. ദിക്കിലേക്കും വരുന്നില്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ ഗുരുസ്ഥാനം പാഞ്ഞുതുടർന്ന് ശിശുനാൽ ഹോവാനായി വരപ്പെട്ടപ്പോൾ, രാജാവു കൊടുത്തുകൊണ്ട്, അവരോട്, “നിങ്ങൾ എല്ലാവരും സ്നാനം ചെയ്തു കേരളം കഴിച്ചു ഹോകവിൻ, അതു ഇ

നിക്ക് ചലിയ അനുഗ്രഹമാണ്" എന്ന് പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട ശിഷ്യന്മാർ എല്ലാവരും സ്നാനവും ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു രാജാവിനാൽ സമ്മാനത്തനാമായി ചോദിക്കയും ചെയ്തു. ശിഷ്യന്മാരെല്ലാം പോയതിന്നുശേഷം, ഭക്തന്, രാജാവുതന്നെ സകല പരിചയ്തയും ചെയ്തു വന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭക്തശുശ്രൂഷകൊണ്ട് സകല പരപങ്ങളും നശിച്ചു് ആ രാജാവു് വിജ്ഞാപം പ്രസിദ്ധിച്ചു രാജാജ്ഞാവിനെ അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്നന്തരം അവരുടെ ഗുരുവായ്മരിക്കുന്ന ഭക്തൻ ആ പുത്രനെ രാജ്യത്തിൽ രാജാവാക്കി വെച്ചു് യഥാർത്ഥം ഗവഹാനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് സഞ്ചരിക്കുന്നതും ചോദിക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണു് ഭക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യം. ഇതു കേൾക്കുന്നവർക്കു ശ്രീവിഷ്ണുക്കുറി ലഭിക്കുന്നതാണു്.

അറുപത്തിനാലാം സർഗ്ഗം.

രാജപുത്രിചരിതം.

പുഷ്പകന്തിത്ഥത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാജാവു അതി ഭാനശീലനും വിജ്ഞാതനും വിജ്ഞാതന്മാരെ പൂജിക്കുന്നതിൽ അതി കല്പനയും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഒരു പുത്രിയുണ്ടായി. അവളെ വളരുന്നപ്പോൾ വളർത്തി. ആ കന്യക അച്ഛന്റെ നടുവടി കണ്ടിട്ടു് വളരെ ഭക്തിയുള്ളവളായി വെച്ചു. ദിനാന്തരം വിജ്ഞാതന്മാരെ കാൽക്കഴിച്ചു് ആ ജലം തന്റെ ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചു് അവരെ പൂജിച്ചതിന്റെ ശേഷമേ അവൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെയുള്ള നിഷ്കാരുണാഭാവം ആ കന്യക വളന്നുവന്നു. വിവാഹത്തിന്നു

ഇ പ്രായമാനപ്പെട്ടു, അപ്പൻ വിവാഹത്തിന്നു വേണ്ടുന്നതെല്ലാം സംഭവിച്ച് നല്ല ഭാഗ്യത്താൽ തന്റെ പുത്രിയെ ഒരു രാജപുത്രനും വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. രാജപുത്രൻ ഒരു യുവതന്റെ പ്രാർത്ഥനയെക്കൊണ്ടുപോയ. അവൾ ഭർത്തൃഹൃത്തിൽ പോയതിന്റെ ശേഷം, അവളെ ഒരു വിശ്വകർമ്മനായും കണ്ടിട്ടു. അതു കൊണ്ട് അവൾക്ക് വളരെ വ്യസനമുണ്ടായി. അവൾ അതാവുന്നോട് തനിക്ക് വിശ്വപുരു മലയുവാൻ സമ്മതം തരണമെന്നു അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ആ രാജപുത്രൻ വെട്ടു പുറത്തു പോകുന്ന കേട്ടിയില്ലാത്തവനാണ്. ഭാര്യ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു കേട്ടപ്പോൾ, അവൻ ഭാര്യയോട്, “നീ എന്താണു പറയുന്നതീ? എന്തു വെട്ടു? എന്തു പുരു? അങ്ങനെ ആരും, അതാണും കേട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു ഇല്ല”—എന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടപ്പോൾ, രാജപുത്രി സങ്കടം കൊണ്ടു ഒന്നും ഭിന്നമാകു നിന്നു. പിന്നെ അതാവുന്നതാകയാൽ അത്തരം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിത്തുടങ്ങി. ഒരുത്തനെയെങ്കിലും നാവു കൊണ്ടു വിശ്വനാമം പറയുന്നതയില്ല. യോഗവട്ട, ഗർഭാവസ്ഥ, ഒരുവനെയെങ്കിലും ഇല്ല. എല്ലാവരും ഹിംസാപരമാണെന്നുമാണ്. ഇവതല്ലാം കണ്ടു, രാജപുത്രി താൻ പറഞ്ഞാൽ ഇവർ ആരും കേൾക്കില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു, ഒന്നും ആരോടും ഉണ്ടാതെ ഇരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള നിരീകരണങ്ങളെ ഇടയിൽ സഹവസിക്കുന്നതു അവൾക്കു വളരെ സങ്കടമായിത്തീർന്നി എന്നിലും, ഹരിവ്രതത്തെ ആലോചിച്ച് ഒന്നും ഭാവിക്കാതെ ദിവസം കഴിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെ കഴിക്കാലും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അവൾക്കു ഗർഭമുണ്ടായി. ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. ആ മാനാഹരനായ ബാലൻ രാജാവെന്നും നെടുമുള സങ്കലനങ്ങൾക്കും പ്രാണനക്കാൾ പ്രിയനായി ഭവിച്ചു. ഇങ്ങനെ ബാലനെ മണ്ടുന്ന വയസ്സായപ്പോൾ, ആ രാജപുത്രി തന്റെ ദാസിയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു “നീ പുറത്തു ഗ്രാമത്തിൽപോയി എവിടെയെങ്കിലും വി

ജ്ഞാനം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തിരുമനോരമി എഴുന്നാട്ടു വന്നു പറയുക." ഇതുകേട്ട്, ദാസി രാജാവിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച് വെറും എളുപ്പത്തിലും പോയി വെള്ളം കുടിക്കുകയും തിരുമനോരമിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അദ്ദേഹം ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്നു ചില വെള്ളം കുടിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു രാത്രി താഴെപ്പോയി ഒരു സ്ഥലത്തിൽ എഴുന്നാൽപ്പോൾ ചെന്നു; ആരും സ്ഥലം കൊടുത്തില്ല. അപ്പോൾ ആ ഭരണൻ ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നു പുറത്തുപോയി. ഒരു കുളത്തിന്റെ അരികിൽ ഒരു വൃദ്ധന്റെ മുട്ടിൽ വെള്ളം വെച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വെള്ളം കുടിക്കുകയും തിരുമനോരമിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. ദാസി അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു കണ്ടു ചെന്നു വെള്ളം വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് കണ്ടു. "എന്താണിത്? എന്താണിത്? എന്താണിത്? എന്താണിത്?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, അവർ, "അദ്ദേഹം വെള്ളം കുടിക്കുകയും ചെയ്തു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്ന് വന്നുവന്നുവന്നു, ജനനാശത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നു ചോദിക്കുന്നു" എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട്, ദാസി, സ്വന്തം മനസ്സിൽ, രാജാവിന്റെ "എന്താണിത്? എന്താണിത്? എന്താണിത്? എന്താണിത്?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, അവർ, "അദ്ദേഹം വെള്ളം കുടിക്കുകയും ചെയ്തു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്ന് വന്നുവന്നുവന്നു, ജനനാശത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നു ചോദിക്കുന്നു" എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട്, ദാസി, സ്വന്തം മനസ്സിൽ, രാജാവിന്റെ "എന്താണിത്? എന്താണിത്? എന്താണിത്? എന്താണിത്?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, അവർ, "അദ്ദേഹം വെള്ളം കുടിക്കുകയും ചെയ്തു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്ന് വന്നുവന്നുവന്നു, ജനനാശത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നു ചോദിക്കുന്നു" എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട്, ദാസി, സ്വന്തം മനസ്സിൽ, രാജാവിന്റെ "എന്താണിത്? എന്താണിത്? എന്താണിത്? എന്താണിത്?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, അവർ, "അദ്ദേഹം വെള്ളം കുടിക്കുകയും ചെയ്തു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്ന് വന്നുവന്നുവന്നു, ജനനാശത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നു ചോദിക്കുന്നു" എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

ത്തില്ല" എന്നുപറഞ്ഞു. ഉറക്കം കരയുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ആ രാജ്യവാസികളായ ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും കട്ടിടയകണ്ടു. എല്ലാവരും വൃശ്ചനിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു. അപ്പോൾ രാജാവി അവരോടു, "എന്റെ അച്ഛന്റെ ശ്മശാനത്തിൽ ഇങ്ങനെയെന്ന എന്റെ സ്വഹാരൻ മരിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ അച്ഛൻ വിഷ്ണുഭക്തന്മാരെ വരുത്തി, പക്ഷെ പൂജിച്ച് അവന്റെ പാദമുതൽക്കൊണ്ടു കൂട്ടിപ്പിച്ചു. ഭരതന്മാർ മരിച്ച കട്ടിയുടെ അടുക്കലിരുന്നു. ശ്രീനാരായണസ്വാമിയെ പൂജിച്ച് കട്ടിയെ ജീവിപ്പിച്ചു. ഞാൻ ഇങ്ങനെ എന്റെ അച്ഛന്റെ ശ്മശാനം രാജ്യത്തെയും വളരെ കഴിവും അനുഭവിക്കു്, ഈ ഗ്രാമത്താൽ ഭരതന്മാർ ആരെങ്കിലും വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവരെ വരുത്തി കട്ടിയെ ജീവിപ്പിക്കുവിൻ" ഇങ്ങിനെ രാജാവി പറഞ്ഞുകേട്ട് അവർ ചോദി്. "ഞങ്ങൾ ഇതുവരെ വിഷ്ണുഭക്തന്മാരെ കണ്ടും കേട്ടിട്ടില്ല. എങ്ങിനെയാണ് ഭരതന്മാരെക്കണ്ടാൽ ആറിയെന്നാകുന്നു, അവരുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു പറയുക" ഇതുകേട്ടപ്പോൾ രാജാവി, "എന്റെ ഭാര്യ ഭരതന്മാരെ നല്ലപട്ടണം അറിയും. എന്റെ അച്ഛന്റെ ശ്മശാനത്തിൽ ഭരതന്മാരെ പൂജിക്കുന്നതു അവർ കണ്ടിട്ടുണ്ട്" — എന്നുപറഞ്ഞു. ആ രാജാവി വളരെ മാധുര്യസ്വരഭാസമാകെ ഭാര്യയെ വിളിച്ചു ഭാര്യ വന്നു്, "ഞാൻ എന്താണ് ചെങ്കുട്ടി?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ആ രാജാവുപറഞ്ഞു. "നീ ഭരതന്മാരെ അറിയുമല്ലോ. ഈ ഗ്രാമത്താൽ ആരെങ്കിലും വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ബഹു കൃതകൊണ്ടു്" ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ഭാര്യപറഞ്ഞു. "മഹാമഹാരാജൻ! ഞാൻ ഇപ്പോൾ നടന്ന ഭരതന്മാരെ കണ്ടുകിടന്നു. കൂടാതെ മരിച്ചിട്ടുള്ള ഇരക്കുന്നുണ്ട്. അവർ ചോരകളിൽ നിന്നു വരുന്നവരാണ്. ജഗന്നാഥന്മാരെക്കണ്ടുപോകുന്നത്." ഇതുകേട്ട്, രാജാവ് പട്ടണത്തെ സന്ദർശനത്തി, പലരും ഭരതന്മാരെ വരുത്തി, അവരെ പൂജിച്ച് പാദമുതൽക്കൊണ്ടു കട്ടിയുടെ മേൽ കൂട്ടി

വന്നു നന്നായി. അന്നത്തന്നെ രാജാവ് ആ കൈന്ദാവനെ നമസ്കരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: —“ഹേ! കൈന്ദാവനേ! നിങ്ങളെ വരുത്തുവാനുള്ള കാരണം പറയൂ. ഈ ദേശം യാതൊരു രോഗവും കൂടാതെ മരിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ കുട്ടിയുടെ അമ്മ ഏറുന്നാട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: ഈ നഗരത്തെ വിജ്ഞാപനം ചെയ്തുകൊണ്ടും ഉണ്ടെങ്കിൽ വരുത്തി പൂജിച്ചാൽ അവർ കുട്ടിയെ ജീവിപ്പിക്കും, അവരെ പ്രാർത്ഥിക്കുക, എന്നും അവളുടെ അച്ഛന്റെ ധർമ്മം ഇങ്ങിനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും സത്യമായി പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് കൈന്ദാവൻ വരുത്തി പൂജിച്ച് പാദതീർത്ഥം കുട്ടിയുടെ മേൽ തളിച്ചത്. ഇനി ദയാനാകാണ് ഇതിന്റെ ഗുണഭോക്താവ്.” ഇങ്ങിനെ രാജാവു പറഞ്ഞതുകേട്ട്, കൈന്ദാവൻ അന്നേതന്നെ ഭവതുമാനാക്കി, അല്ലാഹുവിനോട്, മണക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അതിൽ അതിർക്കുമ്പോൾ ഒരു വൃദ്ധൻ “ഹേ കൈന്ദാവനേ! രാജാവിന്റെ കൈനാകാവിൻ. ഈ മരിച്ച കുട്ടി ജീവിക്കുന്നതുവരെ നമ്മൾ എല്ലാവരും ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കണം. കൈന്ദാവനായ ഒരു വാൻ കുട്ടിയെ ജീവിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ നമ്മൾക്കു മരിക്കേണ്ടതാണ്” എന്നുപറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട് കൈന്ദാവനും സമ്മതിച്ചു. ഒരു വസ്ത്രം കൊണ്ടാച്ച് ആ കുട്ടിയെയും അതിൽവെച്ച് അവർ എല്ലാവരും കൂടിയിരുന്ന് ഭഗവാന്റെ സ്തുതിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് നേരം അന്യമായി. രാജാവ് കൈന്ദാവൻ സകലജനങ്ങളും മരിച്ചുപോലെ ഇരുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ആ കുട്ടിയുടെ അവയവങ്ങൾ ഇളകുവാൻ തുടങ്ങി. അതു കണ്ടപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്കു സന്തോഷം ഉണ്ടായി. പിന്നെ കൈന്ദാവനും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുട്ടി എഴുന്നിടിക്കൊണ്ടു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ രാജാവ് അതിസന്തോഷത്തോടുകൂടി കൈന്ദാവന്റെ പാദങ്ങളിൽ വിളം നമസ്കരിച്ചു. “ഹേ കൈന്ദാവനേ! മരിച്ച കുട്ടി ഇങ്ങിനെ

ജീവിച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ഭരണമാൽ കണ്ണമടിച്ചു നോക്കി. അപ്പോൾ കൂടി ജീവിച്ചു എഴുന്നീറ്റു ഇരിക്കുന്നതുകണ്ടു. പിന്നെ സ്തുതികളെല്ലാം തരിയാക്കി. അപ്പോൾ രാജാവിനോട് ഭരണമാൽ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചു.

അന്നേരം രാജാവ് അവനെ സ്നാനംകഴിപ്പിച്ചു ക്ഷണവും കഴിപ്പിച്ചു, താനും ഭക്ഷണംകഴിച്ചു. പിന്നെ രാജാവും, ബന്ധുക്കളും, പരമാനന്ദസഭകളിൽ മുങ്ങിത്തവരായിട്ട്, ഭരണമാൽ അവിടെത്തന്നെ അമസിപ്പോകുവാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. അപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു. "ഞങ്ങൾ ജഗന്നു മുമ്പരിയിൽപ്പോയി ഭഗവദ്ദേവനോടുകൂടി ഇങ്ങനെയൊന്നു വരാം. അതുവരെ പോകു ഭഗവൽപ്രാണങ്ങളോടുകൂടി ഇരിക്കുക. ഹിംസയെ ത്യജിച്ചു, വിഷ്ണുപൂജയുംചെയ്തു, ഭക്തിയോടുകൂടി ഇരിക്കുക. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുവാനായി ഭവാന്റെ രാജ്യവാസികൾക്കും കല്പനകളാക്കുക." ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു അവർ ഭഗന്നു മുമ്പരിയേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. രാജാവ് അവരുടെ വാക്കിനെ ഭക്തിയോടെ സ്വീകരിച്ചു രാജ്യത്തിൽ എല്ലാവരും കല്പനകളാക്കിയതു് അന്നും വിഷ്ണുവരണയും വിഷ്ണുഭക്തന്മാരും പൂജിച്ചു, ഹിംസയെ ത്യജിച്ചു സത്യമർത്ഥങ്ങളോടുകൂടി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യാനാക്കിത്തന്നു; ഭരണമാൽക്കു സന്തോഷം കിട്ടി. ക്രമത്തിൽ ഭക്തിവർദ്ധിച്ചു മഹാഭക്തനായി സലക സുഖങ്ങളെയും അനുഭവിച്ചു രാജ്യത്തിൽ വിഷ്ണുപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

അ രൂ പ ത്ത ത്ത ഉ ട ട ന ള്ള ട .

സ പ ള്ള ക ട ച റി ത ട

ദക്ഷിണദിക്കിൽ ശ്രീരംഗപട്ടണാ എന്നു പേരായ ഒരു ഭേരമുണ്ട്. അവിടെ പ്രസ്തുതമായ ശ്രീഭഗന്നു മസാമി

ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ട്. ആ ശ്രീരാഗനാഥൻ കരാരോര കല്പകൃഷ്ണമാ-
 യം. അവിടെ ബ്രാഹ്മണർ വെദങ്ങളെക്കൊണ്ടും, മന്ത്രങ്ങളെക്കൊ-
 ണ്ടും ആ ദേവനെ ഭജിക്കുന്നു. അന്നന്തരായ കരാരോരം അവി-
 ടെവരന്ന് അവരവരുടെ അർച്ചനാവിധികൾക്കായിക്കൊണ്ട് ആ ദേവ-
 നെ ഭജിക്കുന്നു. ആ ക്ഷേത്രത്തിന് സമീപം വസിക്കുന്നവരായ ത-
 ത്തെ സമുദ്രകരന്മാർ, തട്ടാൻമാർ, ഉഷാചിതരും. അവരിൽ ഒരു
 അൻ അമ്മാളനും, ഒരുത്തൻ മകനും ആയിരുന്നു. ആ ദി-
 ക്കിൽ വന്നിരുന്ന ഒരു കരകൻ അവരോടു ഭക്തികാശ്ശിതരും ഉപദേശ-
 ശിച്ഛിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അമ്മാളകാശ്ശി അവർ കരാരോരത്തോടായിട്ടു
 വന്നു. അമ്മാളനെതിരിക്കുമ്പോൾ, ദിക്കിൽ അവർ അകാശത്തെ
 കായി മനസ്സിൽ ഇങ്ങിനെതോന്നി “ഈ ശ്രീരാഗനാഥക്കത്ര
 തന്നെ പുതിയതായി നിൽക്കണം ചെയ്യേണ്ടതാണ് അതിന്നു ന-
 ത്തരക്കേധനാർച്ചാർച്ചാധനം എവിടെനിന്നാണ് കിട്ടുന്നത്?”—
 എന്നിങ്ങിനെ അവർ തമ്മിൽ ആലോചിച്ചു ചിന്താക്രാന്തരായി,
 തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഉള്ള അതിയ-
 നവനായ നാമ്പികൻ്റെ വീട്ടിൽപ്പോയി അദ്ദേഹത്തെ സേവിച്ചു അ-
 വന്റെ ഭക്താവത്തിൽ നിന്ന് കുറേ ധനം ചോദിച്ചു നന്മരക്ക-
 ക്ഷേത്രത്തോടായിട്ടു ചെയ്യും.”—ഇങ്ങിനെ അവർ രണ്ടാളുംകൂടി നി-
 ശ്ചയിച്ചു ആ നാമ്പികൻ്റെ ഗൃഹത്തിൽപ്പോയി വളരെ വേണ-
 കത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു “ഹെല്ലാദാ! അമ്മാളം രണ്ടാളും ചോന്നു
 ഭക്തപ്രവൃത്തി ചെയ്തു ധനം തരുന്ന സമ്പന്നരെക്കണ്ടു മീചരക്ക-
 ണംചെയ്തു മെന്ന വിചാരിച്ചിട്ടാണ് വന്നത്. ഇന്നു ധനത്തെ
 ഇപ്പോഴത്തെ ചെയ്യുക.” ഇങ്ങിനെ അവർ പറഞ്ഞതുകേട്ടു, നാ-
 മ്പികൻ, “നമ്മൾ ഉവിടെ അകത്ത് ചുറ്റുകൾവെന്ന്” എന്നു പ-
 രഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ, അവർ അവിടെ ഭക്തന്മാരായപ്പോലെ തമ്മി-
 ചു. അവർ ആ ഗൃഹത്തിൽ ധനങ്ങൾ എവിടെതന്നെ ഉൾക്ക-
 ന്നതും പുറത്തു ചുറ്റും കിട്ടുകയായി ആദ്യം തിരിയുന്നതും

തലിക്കിലും കണ്ടില്ല. വളരെ വിലപിടിച്ചതായ ഒരു ദേവീപ്രതിമയെ ഒരു അറയിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. അവർ വിചാരിച്ചതുപോലെ താഴെത്താഴെ ദ്രവ്യവും കണ്ടുകിട്ടാത്തതിനാൽ, ആ ദേവീപ്രതിമയെ തന്നെ കള്ളികൊണ്ടുപോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. തെളിവു സം രാത്രിയിൽ ഏല്പാവരം ഉറങ്ങിയതിനുശേഷം, അവർ രണ്ടാളുംകൂടി ആ പ്രതിമയെ വെച്ചിരിക്കുന്ന മുറിക്കുള്ള കടക്കവാൻ വഴിനോക്കിത്തന്നി. അപ്പോൾ ആ മുറിയിൽ ഒരു കിളിവാൻ കണ്ടു. വളരെ പ്രയത്നപ്പെട്ട് കിളിവാൻകീഴിൽക്കൂടി അമ്മാനായ തട്ടാൻ ആ മുറിയിൽ ഇറങ്ങി വളരെ കയ്യുറപ്പട്ട് ആ പ്രതിമയെ എടുത്തു മരമകന്റെ കൈകളിൽ കൊടുത്തു. താൻ പുറത്തേക്കു കടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, ഒരു വിധത്തിലും കടക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അപ്പോൾ അമ്മാനെ മരമകനോടു, “ഞാൻ നിന്നോടു ഒരു കാര്യം പറയാം. അതു ചകിടക്കകം അല്ലാതെ ഇപ്പോൾ വേറെ ഒരു ഉപായവും ഇല്ല. നീ വേഗം എന്റെ ശിരസ്സിനെ അറയ്ക്കൂ. ഈ പ്രതിമയെയും കൊണ്ടു പോവുക. അല്ലെങ്കിൽ ഈ മുറിയിൽ എന്നെ കണ്ടാൽ നമ്മളെ രണ്ടാളെയും കൊല്ലും. അതു കൊണ്ട് നീ എന്റെ ശിരസ്സിനെ മുറിച്ചു പ്രതിമയെയും എടുത്തു കൊണ്ടുപോയി ഭക്ഷണനാശം ചെയ്യുക. ഇനി നീ ഒട്ടും ആലോചിക്കേണ്ട” എന്നു പറഞ്ഞു.

മരമകൻ ഇതുകേട്ട് അമ്മാനെൻ ശിരസ്സിനെ അറയ്ക്കു പ്രതിമയെ രാത്രിയിൽത്തന്നെ തന്റെ ധൂമനയിൽ കൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച് നാമ്പികന്റെ ധൂമനയിൽ മുമ്പെ കിടത്തിയിരുന്ന കിടപ്പുമായിത്തന്നെ കിടക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ അമ്മാനെൻ ശിരസ്സിനെ വെട്ടി പ്രതിമയെയും കൊണ്ടുപോയ കുന്നത്തിൽ, അമ്മാനെൻ ശ്രീകംഗനാ പ്രഭാവംകൊണ്ടു പിന്നെയും നീ പണ്ടാകി. ആവൻ ആ മുറിയുടെ വലിൽ ഇറങ്ങി പുറത്തു

வரஸ் மருமகன் கிடங்கு டீக்கில் வரஸ் நுரெண்டைப்பத கிடங்குகளையும் சுவய்யு. ரெவிலை ஸ்டீரீனீஸ் எவல் ரெவிலை களேட். ஐதகனாவது கிடங்கு மருமகன் மருமகன்.

[illegible]

അദ്ദേഹം ന
 ണ്ടു് ഒന്നു് ന
 വന്നു. കിട്ടുന്ന
 നമുവർക്കു
 ചില എഴുതി
 ത്തിൽ തുറന്ന
 പ്രതിമയ്ക്കു
 ണം. പിന്നെ
 പിൽത്ത എ
 ത്തത്തു് പ
 മ്ലമെന്നാണു്
 ുറപ്പു്. ഇ
 കട്ടന്നുപ്ര
 ത്തത്തു്
 ക്കു ചുറ്റുമ
 ത്താ. പ്രസ്താ
 ത്തിൽ നമ്മു
 മെങ്കുമു
 വ്വതത്തു്
 സ്ഥാപിക്കാ

അ ര ങ്ഗ മം

ശ്രീമദ്ഭാഗവതപരിഭാഷ.

വിഷ്ണു, മധുരമാർദ്ദത്തിൽ ഒരു രാജാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ദൈവം പൂവകർമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ടു കർമ്മശാസ്ത്രമായി ഭവിച്ചു. ഭൂമിയിൽ ഉള്ള ആനകൾ ഭാഷയെല്ലാം ഉപയോഗിച്ചാലും, അവർക്കു ഒരു ശബ്ദവും ഉണ്ടായില്ല. അവർക്കു രാജാവു ഭാഗം കൊണ്ടു അതിദുഃഖിതനായിട്ട് പ്രാഗ്യാ തീർത്ഥത്തിൽ പോയിക്കിടന്നു. എന്നു വാചാരിച്ചു വ്യാസപുരുഷൻ അവിടെ സമയമായ ഒരു ദിവസം വന്നു ചെവിനോടു പറഞ്ഞു: 'ഓ രാജാ! ഭവാൻ എന്തിനാണു മരിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നത്?' രോഗം കൊണ്ടാണെന്നിൽ, ഭവാൻ മറുത്തു: 'രോഗം മൂന്നു ദിവസം കൊണ്ടു മാറിത്തരാം, എന്നു ഞാൻ സ്വന്തം ചെയ്തതായും. എന്നാൽ ഒരു അർദ്ധനാശം ജീവനാടുള്ളി എനിക്കു തരണം, അതു കൊണ്ടാണു ഭയം ഉണ്ടാകുന്നത്.' ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, രാജാവ് അതി സന്ദർഭത്തോടു കൂടെ ഒരു വൃദ്ധനെ വിളിച്ചു, 'എന്തിനാണു ജീവനാടുള്ളിയെ ഒരു അർദ്ധനാശം പെടുത്തുവേണ്ടു കൊണ്ടുവരിക? ഇനിക്ക് ഭാഷയെന്നാണ്' രാജാവ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, വൃദ്ധൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു, 'ഓടി നാലുദിക്കിലും തിരഞ്ഞു. അന്ധനായ ഒരു കുളത്തിൽ കയറിൽ മണ്ണ് അയയ്ക്കുന്നതിന്നു ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ അയയ്ക്കുവേണ്ടു ഉപായം നോക്കി. അവൻ അതുണ്ടു പറഞ്ഞുപോയി. ഇങ്ങനെ അവൻ ദിവസം ചില ദിവസങ്ങളെല്ലാം പ്രയാണപ്പെട്ടിട്ടും അവയെ പിടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർക്കു രാജാവ് വൃദ്ധനെക്കൊണ്ടുതന്നെ. അപ്പോൾ അവൻ വന്നതിന്നു ഇനി നീമൂന്നു ദിവസത്തിലക

ഇത് ഹംസമന്ത കൊണ്ടുവന്നു തന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ അപ്പോൾ നിന്നു കയ്യുറയത്തോടുകൂടി കൊന്നുകളയും എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് വ്യാധൻ അപ്പോൾ ചെടി പിടന്നതും കളത്തിന്റെ കരയിൽ പോയി നോക്കുമ്പോൾ, അവിടെ ഒരു വിജ്ഞാപനം ഇരുന്നു. പൂജിക്കുന്നതും ആ പൂജയുടെ സമീപത്തിൽ ഒട്ടും അരില്ലാ ഒരു ഹംസമന്ത നടന്നുവരികുണ്ടെന്നും കണ്ടു. ഈ അത്യാശ്ചര്യത്തെ കണ്ടിട്ട് വ്യാധൻ ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു “ഹംസമന്തം ദിവ്യവസ്തുവത്രേ കണ്ടിട്ട് അപ്പോഴുണ്ടല്ലോ, അതുകൊണ്ട് ഞാനും ദിവ്യവസ്തുവത്രേ ധരിച്ച് നാളെ രാവിലെ വന്ന് ഇവയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി രാജാവിന് കൊടുക്കാം.” — എന്നിങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ച് തന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി ദൈവസ്തുവതിനേക്കുറുപ്പ് വേണ്ടതല്ലാം സമ്പാദിച്ച്, പിറോളിവസം രാവിലെ കളിച്ച്, നല്ലവസ്ത്രം ധരിച്ചും മാനം ധരിച്ച്, തുളസിക്കലയും കഴുകിയിട്ട്, രാജകുഞ്ഞു എന്ന് ഉറക്കം പാഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ കളിക്കരയിൽ പോയിരുന്നു. ആ വ്യാധൻ വന്നതു കണ്ട് ഇതുതന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നതെന്നു സംശയിച്ച് ഹംസം ഹംസിയോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഇവൻ വ്യാധവേഷം ധരിച്ച് നാളെ ഉപദേശിക്കുന്നതാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇവൻ അതി ദ്രോഹനായ വ്യാധനാണ്”. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ഹംസം പറഞ്ഞു: “ഇവൻ നമ്മളെ ഉപദേശിക്കുന്നതാണ് വന്നിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, നാം അതുകൊണ്ടു പേടിക്കരുതെന്നാണ് ഏതന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ വ്യാധൻ ദ്രോഹമൂന്നു ദിവസം നമ്മെ ഉപദേശിക്കാൻ വന്നു. അതു കണ്ടപ്പോൾ നമ്മൾ അപ്പോൾ ചെടിപ്പൊടി. ഇന്നലെ നാം ദൈവസ്തുവന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു നടക്കുന്നതു കണ്ട ആ വേഷം ധരിച്ചു വന്നിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് അയാൾ വേഷം വെറുതെ ആവില്ല. ഭഗവൽക്കൈവേന്ദ്രത്തിന്റെ പ്രഭാവം

കൊണ്ടും താമസൻ്റെ അജ്ഞാത സാധിക്കും, സംശയമില്ല. അതു കൊണ്ട് നമ്മൾ പൗനഃപര്യം ഉപേക്ഷിച്ച് ഇവർ പിടിച്ചു നമ്മളെ ഹിംസിക്കുമായിരിക്കും. ജനിച്ചാൽ മരിക്കൽ ഉരിക്കും” — എന്നിങ്ങനെ ഹംസി പാഞ്ഞു കേട്ടു ഹംസവും അതിനെ ശരിക്കരിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഉച്ചിച്ച് ആ ദിവ്യപക്ഷികൾ അവിടെ നിന്ന് ഇടകിടകെ ഇല്ല. അപ്പോൾ വ്യായാസം വേഗം അടുത്തു ചെന്നു ഹംസത്തിനെ പിടിച്ചു; അതുകണ്ട് ഹംസി അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഹംസൻ്റെ വശികൃതയായ്ക് താൻ തന്നെ വ്യായാസൻ്റെ ദൈവത്ത് ചാടിയിങ്ങ; അപ്പോൾ വ്യായാസൻ അതിനെയും പിടിച്ചു. അൻ്റെ ശ്വാസത്തിൽ പോയി, ഒരു കൂട്ടങ്ങാടി അതിൽ ആ പക്ഷികളെ ഇട്ടു. രാജാവിൻ്റെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവരിക കൊടുത്തു. രാജാവു വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അവനെ നല്ല സമ്മാനങ്ങളെല്ലാം കൊടുത്തു വട്ടു. അനന്തരം ദൈവദൂതനെ വരുത്തി പക്ഷികളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ദൈവദൂതൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. ഭോഗശാസിക്കു ഈ ശേഷപത്തെ ഉണ്ടാക്കുമെന്ന് ആരംഭിച്ചു. രാജാവിനോടു ചെല്ലുൻ പറഞ്ഞു “ഹെ രാജൻ! ദേവൻ സ്നാനം കഴിച്ച് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുക. ഈ ഹംസത്തിനെ കൊണ്ട് അതിൻ്റെ ചേരയിൽ ഒരു ഭരണാധികാരിയെ വേർതിരിയ്ക്കണം” — ഇതുകേട്ടു രാജാവു വന്നിരുന്നു. ദൈവദൂതൻ ഹംസത്തിനെ കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ അതിനെ അറിഞ്ഞ് “പക്ഷികളെ കൊല്ലുവാനാണെങ്കിലും എന്തിന് ഭക്തന്റെ വേഷം വരാത്തതാൽ ധരിച്ചു പക്ഷികളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ ആ വേഷത്തിൻ്റെ ചേര കൊടുപ്പാൻ അവർ മരിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു. പറഞ്ഞപോലാതെ വ്യായാസൻ്റെ ദൈവത്ത് അകപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ട് ആ പക്ഷികൾ എന്തിന് ദയാക്കരന്മാർ തന്നെ സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ട് അൻ്റെ ഭക്തിക്കുറേ കഴികയില്ല”. ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു; ഭഗവാൻ ഒരു ദൈവദൂതൻ്റെ രൂ

പറഞ്ഞു, കൂടെ മരണകളും എടുത്തുകൊണ്ട് മരുതന്നിയി-
 യൽ എത്തി, രാജാവുനോട്ടം ചോദിച്ചു “ഹേ രാജൻ! എന്തി-
 നാണ് ഭയാൻ വെറുക്കെ പക്കിക്കളയുകൊണ്ടു്? രോഗശാന്തി
 ക്ഷാമനകിൽ കൊല്ലുണ്ടോ, എന്റെ കൈകൾ അപ്പു ചുമയ ഒരു
 കൈയെ ഉണ്ട് അതു കൈക്കൽ പിടിച്ചിയാൽ സകലവധ കഷ്ട
 രോഗങ്ങളും നശിക്കും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുക-
 ഈ കഠിനകർമ്മമായ ഹിംസയെ ത്യജിക്കുക” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ,
 രാജാവ്, അങ്ങിനെ തന്നെ എന്നു സമ്മതിച്ചു ഉടനെ വൈദ്യൻ
 കൈയെ കൊടുത്തു, രാജാവു അതു വ്രണബലിമലപ്പും തേച്ചു
 തുടർപ്പാൾ, എന്തൊരുതരമാണ് പരമമെന്തു്? വ്രണങ്ങൾ ഉ-
 ണ്ടായിരുന്നതല്ലാ ഉണങ്ങി അടന്നു പോയി. രാജാവുന്റെ ദേ-
 ഹം മുഴുവനകൽ അധികം മൃതനായുള്ളതായി ചിലിപ്പു. ഇതു
 കണ്ടു് ഭഗവതും വളരെ നടുങ്ങിപ്പോയി. പ്രവഞ്ചത്തിൽ ഈ ക-
 ഷ്ടരോഗം മാറുന്നതു തീർന്നുവന്നു. ഇതു ഇത്രമേറെ ഭവിച്ചതു
 കണ്ടു് വളരെ സന്തോഷിച്ചു വൈദ്യരൂപത്തെ ധരിച്ച ഗോ-
 മന ദേശം, സമുദ്രം എന്തൊരു തൊഴുതുകൊണ്ടു്, ചാണു-
 “ഹേ വൈദ്യരാജ! ഭയാൻ കൂപാകൊണ്ടു് മൗരസംഗസമുദ്ര
 ത്തിൽ മുങ്ങുന്നവനായ ഏതൊരു ഉദ്ധരിപ്പിച്ചു ഏന്റെ ഭരണം സ-
 ഫലമായി, ഇതിന്നു് ഞാൻ എന്തൊരു പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യു-
 ന്തെ? ഭയാൻ എന്നാണ് ഇപ്പോഴായതു്, ഇതു പറയുക” ഇങ്ങി-
 നെ രാജാവു പറഞ്ഞതു കട്ടു്, വൈദ്യൻ ചാരിച്ചുകൊണ്ടു് പറ-
 ഞ്ഞു: “ഹേ രാജൻ! ഭയാൻ എന്നൊരു ദൈവം അത്രസംഗത്തും ഉ-
 ണ്ടെങ്കിൽ ഈ ഹിംസയെല്ലെ എനിക്ക് തരിക. പണ്ടെ വിദഗ്ദ്ധ-
 തായി വല്ലതും ഇനിക്ക് അരണമെന്നെങ്കെങ്കിൽ, അതു ഏന്റെ
 ഇഷ്ടവിന്നു കൊടുക്കുക. ഈ വൈദ്യശ്രേഷ്ഠൻ എന്നു ഇപ്പോൾ
 അറിയുന്നില്ല. ഞാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനത്തിൽ വളരെ കാ-
 ലം താമസിച്ചു വിദഗ്ദ്ധനായും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്” — എന്നിങ്ങിനെ പ-

നമ്മുടെ ദൈവദൂതൻ വീട്ടുപോലും പോലും ആ ദൈവദൂതൻ അച്ഛനമ്മമാരുടെ പോലും താഴ്മയുടെ പോലും പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മനസ്സാലും പുല്ലാമ്പലം അതു സത്യമാണെന്ന് തന്നെ വിചാരിച്ചു. രാജാവ് ആ വാസങ്ങളെ ആ ദൈവദൂതപ്രകാരം ധരിച്ചു ഗോവന്നു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ഗോവൻ ആ പക്കികളെയും കൊണ്ട് ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നു പുറത്തുപോയി, പക്കികളെ കണ്ടിനേയും വിട്ടു അപ്പോൾ ആ പക്കികൾ ഗോവനോട് 'ഹേ ധന്യ! ചോന്നാൽ ഞങ്ങൾ കൊടുപ്പട്ട അല്ലെങ്കിൽ ആ രാജാവ് ഞങ്ങളെ ചെവറയെ കൊല്ലുവാനിരുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു പറന്നു പോയി. ഗോവൻ മറഞ്ഞുപോകയും ചെയ്തു.

അ നന്ദനും രാജാവ് ഭവനവന്ന ദൈവദൂതൻ വളരെ ദിവസം കല്ലും കൊടുത്തതും സൂചമായി വന്നിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ വാസങ്ങളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന വ്യാധനും പിന്നെ ആ ദൈവദൂതൻ ത്രിവില്ല. "ഞാൻ മിഥ്യദാവയെ ധരിച്ചിട്ടു കൂടി ആ പക്കികൾ എന്നെ വിശ്വസിച്ചു" ഇനിക്കു വശഗന്ധാരായി. അങ്ങിനെ ഇരിക്കും, ഈ ദൈവം യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിൽ, ഇനിക്ക് ദല്ലാമായിട്ടുള്ളത് എന്താണ്?"—ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു വ്യാധൻ ആ ദൈവം ത്രിവില്ല. ഒരു ഗോവന്നാമോച്ചാരണം ചെയ്ത് കേൾക്കു ആചരിച്ചുതുടങ്ങി. ഗ്രാമത്തെ കേണായി വേിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണ് കേൾക്കുക അധാരം. പക്കികളും ദൈവനായ വ്യാധൻ കേൾക്കുകയും കേൾക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അതു കൊണ്ട്, കേൾക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ഗോവൻ തന്നെ എല്ലാകലത്തും എല്ലാദിക്കിലും തന്റെ കേൾക്കുകയും കേൾക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. 'അനന്തരമേ അല്ലെങ്കൽ എങ്ങനെയെന്ന ശരണംപ്രാപിച്ചു' എന്നതെന്ന വിശ്വസിച്ചു. അപ്പോൾ കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ യോഗക്കേൾക്കുകയും ഞാൻ തന്നെ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്നത്രീ ഗോവൻ

ഒന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുതന്നെ, ഭഗവാൻ ഉള്ള വിശ്വം സർവ്വതരീതി തന്നെയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു വായിക്കുന്നവരും കേൾക്കുന്നവരും ഭക്തി വളർത്തുകയും ചെയ്യും.

അനുപമനാഭം സത്യം

വൈദ്യഭക്തിപരിതം.

-

പണ്ട്, പടിഞ്ഞാറെ ദിക്കിൽ, വളരെ മനോഹരമായ ഒരു വൈദ്യൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ സന്തതിയില്ലാത്ത ദുഃഖിതനായിരിക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഒരു വിഷ്ടഭക്തൻവന്നു. അപ്പോൾ വൈദ്യൻ ഭക്തിയോടെ നമസ്കരിച്ചു ചുമച്ചതിന്റെ ശക്തിയും, ഭക്തനാളെ വളരെ സങ്കടത്തോടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ഇനിക്ക് സന്തതി ഇല്ല. ധന്മാണെങ്കിൽ, അനന്ധി ഉണ്ടു്. ഞാൻ മരിച്ചാൽ ഇവതല്ലാം ആരാണ് അനുഭവിക്കുന്നതു്? അതുതന്നെ ഏങ്ങനെയാണു് ഇനിക്ക് സന്തതി ഉണ്ടാവുന്നതെന്നു ചോദനം കൃപാപര്യം പറയുക”. ഇതുകേട്ട് ഭക്തൻ പറഞ്ഞു: “നീ പറഞ്ഞതു സത്യം തന്നെ. പുത്രനില്ലാത്തവരെ സുഖമില്ല. വിശേഷിച്ചു്, ഗൃഹസ്ഥന്മാർ പുത്രനില്ലെങ്കിൽ ജന്മം വൃഥാതന്നെ. അതുതന്നെ നിനക്കു് സന്തതി ഉണ്ടാകുവാനുള്ള ഉപായം പറഞ്ഞതരാം. നീ ഇന്നുതന്നെ സങ്കടങ്ങളായ വിഷ്ടഭക്തന്മാരെ സേവിക്കുക. അതുതന്നെ ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കും. ഭഗവാൻ പ്രസാദിച്ചാൽ മനുഷ്യൻ അസാധ്യമായി യാതൊന്നുമില്ല” — ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു് ആ ഭക്തൻ പോവുകയും ചെയ്തു. വൈദ്യൻ അന്നുതന്നെ മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മംകൊണ്ടും സജ്ജനസ്വരൂപം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ സാധുസമ്പന്നി

കൽ അതിജാഗ്രതയോടുകൂടിയെന്നു കാലത്തു്, ആ ദൈവശ്വേന് ഒതു പുത്രിയുണ്ടായി ഒരു സന്തതിയും ഇല്ലാതെയായിരിക്കുന്ന ആ ദൈവശ്വേന് പുത്രിയിങ്കൽ പുത്രനപ്പോലുള്ള സന്താനവും സ്നേഹവും ഉണ്ടായി പിന്നെ, മൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു പുത്രനും ഉണ്ടായു. അപ്പോൾ ദൈവശ്വേൻ അതിസന്തുഷ്ടനായിട്ട്, അതു് സാധ്യാസവയുടേ ഫലമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. പിന്നെ ദൈവശ്വേൻ സാധ്യാസവയിങ്കൽ അതികാല്പശ്ചാത്തപനായി ഭവിച്ച സാധുക്കൾവന്നു് എന്തു ചോദിക്കുന്നതായാലും കൊടുത്തുതുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെതിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ദിവസം, ഒരു രോഗിയായ ഭക്തൻ വന്നു ദൈവശ്വേൻ ആ രോഗിയെക്കണ്ടു് വളരെ ആദരവോടെ കൊണ്ടുപോയി മുക്കുപങ്ങളും മറ്റും കൊടുത്തു വളരെ പത്യാശയോടെ നോക്കി. കുറച്ചദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രോഗിയുടെ രോഗം ഭൂതവന്നു ശരിച്ചു. അപ്പോൾ ഭക്തൻ ദൈവശ്വേനനടു പറഞ്ഞു. “ഞാൻ നിന്റെ കൃപയാൽ ജീവിച്ചു. ഞാൻ ആഗതനാണ് ഞാൻ ദൈവശ്വേനത്തിൽ ജനിച്ചവനാണ് ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ചു. പിന്നെ യോഗ്യകളായ ഭക്തന്മാർ എന്നെ വളർത്തി. ഇനി ഞാൻ നിന്റെ ഘൃഹത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കാം. വേദം എഴുതേയും പോകുന്നില്ല. ഇനിക്ക് ഒരു നേരം മാത്രം ഭക്ഷണം കിട്ടിയാൽ മതി.” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ദൈവശ്വേൻ തൊഴുതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “എന്റെ ഘൃഹവും ധനവും എല്ലാം വാഗ്ദാനത്താണതാണ്. ഇപ്പോൾവെ വേണ്ടുന്നതെല്ലാം അനുഭവിക്കുക.” ഇങ്ങിനെ ദൈവശ്വേൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടു, ഭക്തൻ അവിടെ സുഖമായി താമസിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ‘കരം കരം കഴിക്കുന്നപ്പോൾ ദൈവശ്വേന വളരെ വിശപ്പാർന്നായി ഭവിച്ചു. ആ ദൈവശ്വേന്റെ പുത്രനായ മാലനും ഭക്തനെ തന്നെ അച്ഛനെപ്പോലെ വിശപ്പാർന്നായി സ്നേഹിച്ചുവന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ദിവസം, അവിടെ സമീ

പോ മെ വനത്തിൽ ഉള്ള ഒരു ശ്രീകൃഷ്ണക്കുരുതിൽ, കൃഷ്ണഭഗവാനിന്ന് ആ ഗ്രാമവാസകളും വൈശ്യാനും പണിയും ചെന്നു, ദേശം കഴിഞ്ഞു എല്ലാവരും മടങ്ങി വരികയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ആ വൈശ്യാന്റെ പുത്രനായ ബാലൻ ഭക്തനായ വൈശ്യാനോടു പറഞ്ഞു “ഇവർ എല്ലാവരും പോകുന്നത് എവിടെയാണ്, തേവിടെക്കു എനിക്കും പോകുവാൻ ആഗ്രഹം ഉണ്ട് എന്നു കൊണ്ടുപോവുക, ഞാനും അതേന്നു കാണാട്ടു.” ഇതുകേട്ട് ഭക്തൻ കുട്ടിയെ കൊണ്ടുപോയി കാണിച്ചുകൊടുത്തു. പിന്നെ ദിവസവും കുട്ടി ആചാര്യഭാവമുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രം പിടിച്ചുതുടങ്ങി. ഭക്തൻ ദിവസവും കൊണ്ടുപോയും ഇങ്ങനെ കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം കുട്ടിയേയും കൊണ്ടുപോയ സമയം ഭക്തന്റെ മനസ്സിൽ അകിടുകൊണ്ടു ഒരു വിചാരം ഉണ്ടായി. ഇതേ ഭക്തൻ ആ കുട്ടിയെക്കൊണ്ട് ആരെന്നുചോദിച്ചു. എടുത്തു വസ്ത്രത്തിൽ കെട്ടിയ ഒരു ദിക്കിൽ സൂക്ഷിച്ചു. പിന്നെ കുട്ടിയെ എടുത്തു ഒരു കഴിയുന്നപോലെ അതിൽ ഇടുമുടി, പിറ്റേന്നു രാവിലെ പോവാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, കളഭം, പച്ച, മുളകു, അപ്പോൾ വൈശ്യാപണി വളരെ നേരമായിട്ടും കുട്ടിയെ കാണാതെ അടുക്കിയെല്ലാം തിരിഞ്ഞു എന്നിട്ടും കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ ഭക്തനോടു ചോദിച്ചു “എന്റെ അടുക്കുമ്പോൾ കുട്ടി വന്നിട്ടില്ലല്ലോ” എന്ന് അവൻ പറഞ്ഞുകേട്ട്, അവൻ വളരെ പരിഭ്രമത്തോടെ വൈശ്യാനോടു പറഞ്ഞു. “വളരെ നേരമായി കുട്ടിയെ കണ്ടിട്ടും, ഇവിടെയെല്ലാം തിരിഞ്ഞു കാണാതില്ല.” ഇതുകേട്ട് വൈശ്യാൻ ഭാസിയോടു ഗ്രാമത്തിൽപോയി നോക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ഭാസി ഗ്രാമത്തിൽപോയി എല്ലാവരോടും ചോദിച്ചു. ആരും കുട്ടിയെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്ന് പറഞ്ഞു. ഭാസി മടങ്ങിവരുമ്പോൾ, വഴിയിൽ ഒരു സന്താനിയെ കണ്ടു, അവളോടും ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ സന്താനി പറഞ്ഞു: “നിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഒരു ഭക്തൻ

[illegible]

ഇതിനൊരുകാരും കൈയൊന്നു പൊങ്ങുന്നതും കേരള സർക്കാരിൽ ഉള്ള വളരെ വലിയ വേലയോടുകൂടിയ കേരള പുരസ്കാരം വേലയായ, “ഇനി ഞാൻ ഇരിക്കുന്നതല്ല, നല്ലത് മരിക്കുകയാണ്” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു, മരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ആ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ കേരളൻ കേരളൻ ഇതിനാലാണ്? വേല: ഹരിച്ചു. അവൻ കൈപ്പു നായിക്കൊണ്ടു വെള്ളപ്പുഴയ്ക്കു. അപ്പോൾ ഇരുവരുന്നതുകൊണ്ട് കേരളൻ വളരെ ലഭിച്ചു, അന്നുവെള്ളപ്പുഴയ്ക്കു ഇരു അറയ്ക്കൊരു പുതു പാലമോ എന്നു വിചാരിച്ചു, കയറുപ്പുറകൊണ്ടു ഗുരുവിനെ നമസ്കരിച്ചുനിന്നു. അപ്പോൾ കൈയൊന്നു ഇരുപത്തെ നമസ്കരിച്ചു കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടും പൊങ്ങുന്നതും ഇരു പാലം: “ഹെ വെള്ള! നീ തുടങ്ങിയിട്ടു സമാധാനം. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ യാത്രാസമയത്തിൽ കനം

ദാനം ചെയ്തെന്നാണ്. നിങ്ങളുടെ അഭിഷേക ശ്രീഹരി സാധിപ്പിക്കും.”

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വൈശ്യൻ പുരോഹിതനെ വരുത്തി പുത്രിയെ വിധിപ്രകാരം കേരണം കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ലാജഹാരത്തിന്നു സമ്മതമാവാതെ, ഗുരു പറഞ്ഞു, “ലാജഹാരം ചെയ്തെങ്കിൽ ഇവരുടെ സ്വാമരണമാണ് ഇങ്ങിനെയാണ് ശാസ്ത്രവിധി ഇവൾക്ക് സ്വാമരണമാണ്.” ഇതുകേട്ട് വൈശ്യന്റെ അന്ധ കുമാരനും കരയുവാൻ തുടങ്ങി. വൈശ്യൻ അവനെ വിരോധിച്ചു അപ്പോൾ ഗുരു പറഞ്ഞു: “ഇവൾക്ക് സ്വാമരണം ഉണ്ട്, അവൻ ഇപ്പോൾ വരും”—ഇതുകേട്ട് ഏല്പാവരം അന്യോന്യം നോക്കിക്കൊണ്ടു വന്നു ചുറ്റി നിൽക്കുമ്പോൾ, കുട്ടി മരിച്ചുകൊണ്ടു കാട്ടിൽ ആ ഗ്രാമവാസിയായ ഒരാൾ പൂട്ടത്തിന്നുപോയി അപ്പോൾ വൈശ്യന്റെ കുട്ടി നിൽക്കുന്നതുകണ്ടു. ‘ഇതു വൈശ്യന്റെ പുത്രനാണല്ലോ, എങ്ങിനെയാണു തന്നെ ഇവടെ വന്നത്’, എന്നു വചനം ചുട്ട കുട്ടിയെ എടുത്തു വേഗം വൈശ്യന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടു വന്നുകൊടുത്തു. ഇതു കണ്ടിട്ട് സകലജനങ്ങളും നല്ലതാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഗുരുവനെ പ്രശംസിച്ചു. അപ്പോൾ ഗുരു താൻ തന്നെ കുട്ടിയുടെ കൈകളെ ലാജഹാരം ചെയ്തുകൊടുത്തു. പിന്നെ വിവാഹകരണമല്ലെന്നു കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ വൈശ്യൻ ചോർത്തുകൊണ്ടു കണ്ടു, “ഇതു എന്താണ്? സാക്ഷാത്ത് ചിത്തമുമാര! അതൊന്നല്ല, സാധുസമ്പന്നന്റെ ഹലം തന്നെയാണ്” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

അന്നുതന്നെ ഗുരു പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ വൈശ്യനും കേരളം കൂടി പൂരിച്ചു അയ്യപ്പക്കയം ചെയ്തു. പിന്നെ വൈശ്യൻ അതൊരു കേടമില്ലാത്ത കുട്ടിയെക്കണ്ടു. സത്യം ചിത്തമുമാര! സാധുസമ്പന്നൻ തല്പരനായിരുന്നു. കേരളം കുട്ടിയുടെ ആഭരണങ്ങളെല്ലാം എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. കുട്ടിയെ കെട്ടി താൻ ചെയ്ത പൂരകരണം

എല്ലാം പറ്റിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതെല്ലാം കേട്ടിട്ട് ഒട്ടും വ്യസനമോ
വം നട്ടിടാതെ, സന്തോഷത്തോടുകൂടി, “അവൻ ഇതുതന്നെയാ
തൊരു ദോഷവും ഇല്ല. എല്ലാം ഭഗവാന്റെ മേൽപ്പറമ്പാണ്”
എന്നുപറഞ്ഞ് അവർ എല്ലാവരും ഭഗവൽക്കേന്ദ്രത്തോടുകൂടി ഭഗ
വൽപൂജയും ഭക്തസേവയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭക്ത
വത്സലനായ ഭഗവാൻ നിശ്ചിതവൃദ്ധിയായ വൈശ്വനാഥൻ കേന്ദ്ര
ത്തൽ യന്ത്രിതനായിട്ട് താനെന്ന വന്ദന ബാലനെ ജീവിപ്പിച്ച്
അവനെ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ കലികാലത്തിലും നിശ്ചിതമനുഷ്ഠാനത്തോടുകൂടി ഭഗവാ
നെ ജ്ഞാതാൽ ഭഗവാൻ നിശ്ചയമായും സമീപത്തിൽത്തന്നെയി
രുന്ന് രക്ഷിക്കും, സംശയമില്ല. ഭഗവാൻ ഭൂതന്മാരും ഇരിക്കുന്നത്
എന്ന് ഒരിക്കലും വിചാരിക്കാണ്ടാ.

അനുപമത്തട്ടാസഗ്ഗം

ഭവനസിംഹചരിതം.

ഗൗരവമുള്ളതും എന്നു പേരായ രാജ്യത്തിൽ വിജ്ഞാതനായി
ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ നല്ല
കൈകൊള്ളാത്ത ഒരു വിജ്ഞാതനെയെ വെച്ചു പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരു
ന്നു. ആ രാജാവിന്നു ഒരു സേനാപതി ഉണ്ട്. അവൻ രാജാവിന്നു
വളരെ വിശ്വസ്തനും രാജഗൃഹത്തിൽ മാത്രമുള്ള ജനങ്ങളെക്കാൾ
അധികാരസ്ഥനാണു്. അവൻ ശമ്പളവും മാത്രമല്ല വാക്കുകൾ
അധികമാണു്. അവനുപേർ ഭവനസിംഹൻ എന്നാണു്. ഇങ്ങി
നെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരുദിവസം രാജാവും ഭവനസിംഹനുംകൂടെ
നായാട്ടിനായി കാട്ടിലെക്കുറുപ്പായി. വളരെ ദൂരംഗോളങ്ങളെക്കൊ
ന്നു ഗൃഹത്തിലെക്ക് ഉടഞ്ഞൊരു ഭാവികുമ്പോൾ, ഒരു മാൻപെട്ട

രാജാവിന്റെ സമീപത്തിൽക്കൂടി മാട്ടുപ്പോയി. അതുകണ്ടപ്പോൾ രാജാവു മാറുള്ള വെസന്ത്രത്തെയും അവിടെയെന്ന നെയ്യും ഭൂവസിംഹനെന്നോരും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ജന്മഭവനമായി മാറിന്റെ പരിണാലം മാർ കണ്ടു പൂരം ചെയ്തപ്പോൾ, ഒരു കളത്തിൽ കരയ്ക്കു എത്തി. അപ്പോൾ മാറിന്നു ഭയം കൊണ്ടു മാർവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തായി. രാജാവു, “അതിനെ വേഗം കൊടു ക്” എന്നു ഭൂവസിംഹനോടു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ വാൾ കൊണ്ടു മാറിനെ വെട്ടി. മാറിന്റെ വയറിലാണ് കൊണ്ടു് അപ്പോൾ അതിന്നു പ്രസവകാലം അടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ടു വയറിൽനിന്നു ഒരു കുട്ടികൾ കൂടിയിൽ ചീങ്ങ. അതു കണ്ടപ്പോൾ ഭൂവസിന്നു അത്ഭുതം ഭയവും പശ്ചാത്താപവും ഉണ്ടായി. ഇനി യാതൊരുഹിംസയും ചെയ്തില്ലെന്നു അവൻ മനസ്സുകൊണ്ടു തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

അന്നുതന്നെ, ധൃമത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്നു. ഭൂവസിംഹൻ തന്റെ വാൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞ് തന്റെ കൈയിൽ വാളുണ്ടെന്ന് രാജാവിന്നു തോന്നുവാൻ വേണ്ടി മരംകൊണ്ടു് ഒരു വാൾ ഉണ്ടാക്കി ഉറയിൽ ഇടുവെക്കുകയും ഇങ്ങിനെ ജനങ്ങളോടും, ഭക്തദിവസം ഭൂവസിന്റെ വിരോധികൾ രാജാവിനോടു ചെന്നു് ഭൂവസിന്റെ വൃത്താന്തമെല്ലാം പറഞ്ഞു ബോധിപ്പിച്ചു “ഈ രാജൻ! ഭയാനകൻ സേവകനായ ഭൂവസിംഹൻ കപടവേഷത്താലാണു ഭയാനക സേവിക്കുന്നത്, അവൻ വാളിനെ കളഞ്ഞു് ഇളസിമാലയും മാറമാണു ചിമ്ബിരിക്കുന്നത്. മരംകൊണ്ടു് ഒരു വാളുണ്ടാക്കി അതു ഉറയിൽ ഇട്ടു് അതാണ് അറയിൽ തൂക്കിക്കൊണ്ടു നട്ടതെന്നു് ജവാൻ ആ ധൃമനെ വളരെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ” ഇങ്ങിനെ ആ വഞ്ചനയാൽ ഒരു വാക്കു കേട്ടു്, “ഞാൻ ഇതു പരീക്ഷിച്ചറിയാം”, എന്നു രാജാവു പറഞ്ഞു്, അവനെ വിട്ടു കരെ ദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം, രാജാവു ഉദ്ദേശം കാണുവാനായി കരെ കടന്നു നില്ക്കേയും ഭൂവ

പുറം കൂടി ഉദ്യനത്തിൽ ചെന്നു. അവിടെ കളിപ്രകാരം
 തുടർച്ചയായി വാഴകൾക്കു മുകളിൽ പഴയതും വിളങ്ങുന്നതും കണ്ടു. അ
 രുപം രാജാവു അതിൽ ഒരു പഴയ വാഴകൾ കയറുവാൻ ഭവ
 നാനാട്ടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവിനോടു ഏകദേശം പറഞ്ഞ
 വർ വേഗം വാഴകൾക്കു കയറി രാജാവിന്റെ അടുത്തു വെച്ചു.
 ഭവനൻ ചിന്താകരനായിട്ട്, വളരെ ശങ്കിച്ചുകൊണ്ട്, തന്റെ
 ചതുർമുഖിയായ പ്രാണിയു മനസ്സുകൊണ്ട് ആ മൃതദീപാട്ടു
 ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഐ സർവ്വകാലം! ഓരോ ഭൂതവും രക്ഷി
 ക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നവനായ ഭവനനോടു ഭാസന രക്ഷി
 ക്കണമെന്ന പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്റെ ജീവനും യശ
 സ്സും ചോരന്റെ അധീനതയിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. അതുവകാശ്
 എന്റെ കൈകൾക്കു ശിക്ഷിക്കുകയാ, രാജന്റെ ഇഷ്ടപ്രേ
 മം, കൈയ്ക്ക് എന്ന് പറഞ്ഞ് ഇടത്തു കൈകൾക്കു മറു ഏക
 ന്നു വലത്തു കൈകൾക്കു വാൾ ഉൾമീ വേഗം വാഴകൾ കയ
 ളി ഭവനൻ വാൾ ഉറപ്പിൽനിന്ന് ഉൾമീ ഏകദേശം, അവി
 ടെ നില്ക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കും രാജാവിനും ഇടിമെന്നതുപോലെ
 തോന്നി, തയ്യാറായി എല്ലാവരും കണ്ണുടച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. പ
 രന്ന രാജാവു കണ്ണു തുറന്ന ഭവനനോടു ചോദിച്ചു: “നിന്റെ
 വാൾ എവിടെനിന്നാണ് വന്നത്? അതു ഓൻ നോക്കൂ. ഇ
 തോട്ടം!” - ഇതുകേട്ട്, ഭവനൻ വലത്തു രാജാവിന്റെ കൈ
 യിൽ കൊടുത്തു. രാജാവ് ആ അതിഭവ്യമായ വാൾ കണ്ടിട്ട്
 ദൈവത്തോടെ ഏകദേശം കൈയ്ക്കു കൊണ്ടു നോക്കി. അ
 പ്പോൾ അവർ രാജാവിനെ നമസ്കരിച്ചു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:
 “ഐ രാജൻ! ഈ വാൾ മരിക്കുകയാണുണ്ടായതാണ്. സത്യം
 തന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ ഭവനനോടു ചോദിക്കുക”. ഇതുകേട്ടു രാ
 ജാവ് ആ വാൾ ഭവനന് കൊടുത്ത് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.
 “ഐ ഭവന! ഇതുകൊണ്ട് ഇവർ ഇത്ര ഉറപ്പു കൂടി ഉറപ്പാക്കു

ന്ന് പറയുന്നത്? ഇപ്പോൾ കാണുമ്പോൾ അങ്ങനെ തോന്നില്ലല്ലോ. ഇവർ ഇങ്ങനെ പറയുവാനുള്ള കാരണം എന്താണ്? നാണിരത്തിൽ വല്ല കലഹവും ഉണ്ടാ? ഇതുകേട്ട് ദേവനൻ പറഞ്ഞു “ഓഹ രാജൻ, അവർ പറയുന്നത് സത്യം തന്നെയാണ്. അവർ കളവു പറയുന്നവരില്ല. എന്റെ വൃത്താന്തം യഥാർത്ഥമായി പറയാം, കേൾക്കുക. കുറെ ദിവസം മുമ്പു നാവാട്ടിന് പോയപ്പോൾ ഒരു ഗർഭിണിയായ മാനുപേട്ടയെ വോണാ കല്ലമ്പ്രകാരം ഞാൻ വെട്ടിയ സമയം അതിന്റെ വയറിനുള്ളിൽ രണ്ടു മാൻ കുട്ടികൾ വീണു. അതു കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അതായതായ ഭയവും വൈരാഗ്യവും ഉണ്ടായി. ഞാനാണപ്പോൾ ചതുരഭൂമിയിലെ സ്കൂൾക്ക് ഹിംസയേ തൃപ്തിച്ചു. ഹിംസയുടെ ബീജമെങ്കിലും വെട്ടി കലശലായി വോണാ സേവയ്ക്കുവാൻ താണ്. ഈ വാർദ്ധക്യകാലം ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്, ഇതിനെ ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ദേവന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ, വേറെ ഒരു വാർദ്ധക്യം, അത് എവിടെനിന്നു വന്നതും എന്താണിതിന്റെ കാരണം എന്തിനാണിത്? ഈ മോശാർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചും വിശദമായ വാർദ്ധക്യം എന്തായാൽ ഹൃദയത്തിൽ ആകർഷണം ഉണ്ടാകും എന്താണിത് പഴയവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഞാൻ ശക്തിയുണ്ടാക്കി ചതുരഭൂമിയിലെ മനസ്സിൽ സൂക്ഷ്മമായി ഉണ്ടാകും എന്ന് വാർദ്ധക്യം. അപ്പോൾ ആ അത്യന്തമായ കഷ്ടതയുണ്ടായത്” ഇങ്ങനെ ഭവനൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട്, രാജാവ്, “ഇനി ഒരിക്കലും ഇതിൽ വാർദ്ധക്യം ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്ന് എന്താണ്?” എന്ന് പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഭവനൻ ഉത്തരം പറിച്ച് “വാർദ്ധക്യം ഇതു രാജാവിന്നു കാണിച്ചു. രാജാവ് അതിനെ ശരിയായി കണ്ടുപിടിച്ചു. ഭവനന്റെ ഭവനത്തെ വളരെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു ഭവനാനന്ദം പറഞ്ഞു. ‘ഓഹ ദേവ! നന്മക്ക് ചതുരഭൂമിയിൽ അത്ഭുതം ഉണ്ടാകും, സംഭവമില്ല. നിങ്ങൾ കണ്ടു

കൊണ്ടു പ്രീതനായ ആ പതുഭൂമിമൃത്തികളെന്നയാണു ഇന്ത്യയ്ക്കും കലയ്ക്കും. നിളനിങ്കൽ ഗൃഹത്തിൽ സന്ധ്യനായിരുന്ന് ആ മൃത്തയെ ഭജിക്കുക. ഇപ്പോൾ തന്നെ ശവചരത്തിൽ ഇരട്ടി ഞാൻ നിനക്ക് തരാം. ഏറുന്ന ദിവസം ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രം വന്നു കണ്ടാൽ മതി" ഇതു കട്ട, ഭൂപന്തൻ, "വോന്റെ കല്പന പ്രകാരം ചെയ്യാം" എന്നുപറഞ്ഞു, രാജാവിനെ നമ്മുരിച്ചു. രാജാവും മാരജുവരും ഈ ആശുപത്രിയെ കണ്ടിട്ട് ഭൂപന്തനും കേതിയേയും പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു ഗൃഹത്തിലേക്ക് പോയി. ഭൂവനനാവാട്ടു, ജീവകാലം മുഴുവനും, ഇങ്ങിനെ പതുഭൂമിനെ ഉപാസിച്ചിട്ട്, അന്ത്യത്തിൽ പരമപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഭൂപന്തന്മാരെ കേതിമാഹാത്മ്യം കേൾക്കുന്നവരും വസ്തുഭക്തി കാണുന്നതാണ്.

അറുപതാം വയസാം സത്യം.

ദേവാജിചരിതം.

ഇന്നിടം ആ രാജാവിന്റെ ചന്ദനത്തെ പറയുന്നു. ആ രാജാവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽവെച്ചു പൂജിക്കുന്ന പതുഭൂമിമൃത്തിയെ ദിനന്തരം പൂജിക്കുവാൻ, രാജാവും, ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണന് ദേവാജി എന്നായിരുന്നു പേര്. അദ്ദേഹം മഹാ വിഷ്ണുഭക്തനാണ്. രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം മൂന്നു കാലവും അദ്ദേഹം കേതിയോടെ പൂജിച്ചുവന്നു. രാജാവും ദിനന്തരം പ്രാതഃകാലത്തിൽ സ്നാനം തേലായതു എണ്ണയും കഴിച്ച്, പതുഭൂമിമൃത്തിയെ ഏകാഗ്രഹത്തോടുകൂടി സേവിച്ച്, പ്രസാദവും വാങ്ങി, രാജകുടുംബം അവിടുന്ന്

െറാപ്പുപുറം ചെമ്പും. ഇങ്ങിനെയാണ് രാജാവിന്റെ നിരന്തര
 മലയ്ക്കു രാവിന്റെ ചതുർജ്ജ്ഞാനിയ സേവിക്കുവാൻ വരുന്നതും,
 ചതുർജ്ജ്ഞാനിയുടെ കഴിയിൽ രാത്രി ചാത്തിട്ടുള്ളതായ മാലയെ
 ദേവാജി എടുത്തു രാജാവിന് കൊടുക്കും. രാജാവ് കേൾക്കുവാൻ
 കൂടി ആ മാലയെ വാങ്ങി തന്റെ ശിരസ്സിൽ ധരിക്കും. ഇങ്ങി
 നെ നന്നുവരുന്ന കാലത്തു്, ആ ദേവാജി ഏകാദശി ഉപവസി
 ച്ച് പ്രാദേശിദിവസം നഗ്നതാലത്തിൽ ചതുർജ്ജ്ഞാനിയ കേസി
 യോടുകൂടി വൃദ്ധിച്ച് രാജാവിന് കൊടുപ്പാനുള്ള മാലയെ തന്റെ
 കഴിയിൽ ഇട്ടുകൊണ്ട് രാജാവു വരുന്നതും കാത്തിരുന്നു. കറച്ചു
 റേരും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, രാജാവു വരുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ ദേ
 വാജി ചെല്ലെപ്പട്ട് മാലയെ തന്റെ കഴിയിൽനിന്ന് എടുത്തു രാ
 ജാവിന് കൊടുപ്പാനുള്ള പാത്രത്തിൽ വെച്ചു. ഉടനെ രാജാവു്
 മുത്തിയെ നമസ്സരിച്ചു. അപ്പോൾ ദേവാജി മാലയെ രാജാവിന്
 കൊടുത്തു. രാജാവു മാലയെ കഴിയിൽ ഇട്ടു മാൻ രാവിച്ചുപ്പോൾ,
 ആതിൽ നരമുതായ രോമങ്ങൾ കണ്ടു. രാജാവു വളരെ ക്രുദ്ധനാ
 യി, “ഈ മാലയെ ഈ വൃദ്ധൻ കഴിയിൽ ഇട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കു
 ണം, അതാണ് നരമുതാ രോമം കാണുന്നത്” എന്നു വിചാരിച്ച്,
 ബ്രാഹ്മണനാട്ടു ചോദിച്ചു. “ഐ ബ്രാഹ്മണാസ്തസ്യഃ ഈ ചതുർ
 ജ്ജ്ഞാനി വൃദ്ധനാകുന്നുവോ? ഈ മുത്തിയുടെ കലശലാലം നരമുട്ടി
 ണോ?” ഇതുകേട്ടു്, ദേവാജി ധൈര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു. “ഐ രാ
 ജൻ! ചതുർജ്ജ്ഞൻ വൃദ്ധൻതന്നെ, സംശയമുണ്ടൊ. ഇദ്ദേഹമാണ്
 ബ്രാഹ്മണനെ കൂടി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത്. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ, ചതു
 ർജ്ജ്ഞൻ വൃദ്ധനാകാതെരിക്കുമോ? അദ്ദേഹത്തിന്നു കലശലാലം വെട്ടു
 ത്തിരിക്കുന്നതും കരുതിരിക്കുന്നതും രോമംതന്നെ ഇല്ലാതിരിക്കു
 നതും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇച്ഛയാണ്. ഇതുകൽ ദേവാൻ
 ഒറ്റം സംശയിക്കണ്ട” ഇതുകേട്ടു് രാജാവു പറഞ്ഞു. “ആക
 രട്ട നരമുതാ ഇതു പറിക്കുകയും. ഇന്ന് പ്രാദേശി കറച്ചുമാത്രമായതു

കൊണ്ട് പാർത്തു സഭയായി" എന്ന പറഞ്ഞു കാണുവോ
വകയും വെച്ചു.

ദേവാലിയാകട്ടെ, രാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ, വളരെ ചിന്താ
ശ്രാന്തമായി, കേൾക്കും ഒന്നും കഴിക്കാതെ ബാധിക്കപ്പെട്ടെന്നു ഇതന്നെ
വിചാരിച്ചുതുടങ്ങി: "ഞാൻ മാത്രമേ എന്റെ കഴുത്തിൽ ഇട്ടിട്ടു
കൊടുത്തതാണെന്നു രാജാവ് അറിഞ്ഞു ക്രോധത്തോടുകൂടിപ്പോയ
എന്നാൽ പോയിച്ചുത് ഞാൻ ഒന്നും ആലോചിക്കാതെ മറുപ
ടി പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇനി ഏതെല്ലാം സംഭവിക്കുമോ? കൈവെട്ടി
ഞാൻ എവിടെക്കൊണ്ടു കിടന്നുവേണ്ടത്? ഇനിക്ക് വെറും
ബാധിക്കുകയല്ല ഞാൻ വിചാരിച്ചിട്ട് ഒന്നും നിവൃത്തിയില്ല
എന്റെ ചതുർമൂർത്തിയെന്നു എനിക്കുശരണമുള്ളു. അല്ലാത്തതും
ഇല്ല" — ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു, ആ മൂർത്തിയുടെ മുമ്പിൽ താ
തൊരാധാരവും കഴിക്കാതെ കിടന്നു, പക്ഷെ മുഴുവനും കഴിഞ്ഞു.
രാത്രിയായപ്പോൾ ക്ഷീണംകൊണ്ടും വിശപ്പുകൊണ്ടും തളന്ന്, ദേ
വാലി ഉണി. അപ്പോൾ ചതുർമൂർത്തി, സമീപത്തിൽ, ദേവാലിയോ
ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "ഹൈ ബ്രാഹ്മണ! ഭവാൻ എഴുന്നീറ്റു വേ
ഗം കേൾക്കും കഴിക്കുക. ഒട്ടും വ്യസനിക്കേണ്ട. ദേവന്റെ വാക്കു
ഒരിക്കലും തിഥ്യയായി വരില്ല. എന്റെ ശിരസ്സിപ്പോൾ മാറിക്കൊണ്ടും
വെളുത്തതോടെയും നോക്കുക. രാജാവു വന്നുവന്നാൽ ഇതു കണ്ടി
ട്ട് വൃദ്ധനായ നിന്നെ ഭക്താത്മനെന്നെന്നെന്നു സമ്മതിക്കും. ഇ
നി വേഗം എഴുന്നീറ്റു കേൾക്കുക"

ഇങ്ങനെ ഗോവാനെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടിട്ട് ദേവാലി വള
രെ സന്തോഷിച്ചു എഴുന്നീറ്റു ദേവന്റെ ശിരസ്സിൽ നോക്കു
മ്പോൾ, വളരെ വെളുത്ത തോരങ്ങൾ കണ്ടു. ഗോവാനെ വളരെ
വൃദ്ധനെ പോലെയാകുകയും ചെയ്തു. ബ്രഹ്മസംഗ്രഹമായ ഗോവാനെ ഇ
ങ്ങനെ കണ്ടു, ദേവാലി പരമാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിയവനായ

ട്ട് അല്പം ഫലമുലങ്ങളെ കേിച്ച്, സ ള്സവൃത്താന്തങ്ങളെ ആലോചിച്ചുകാണിരുന്നു.

അനന്തരം, പ്രഭാതത്തിൽ, രാജാവു നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ദേവഗൃഹത്തുലേക്കു വന്നു, ചതുർജസാധിയെ നാസ്തരിച്ചുനിന്നു. അപ്പോൾ ദേവാജി രാജാവിനോടു് അല്പം ഹാസ്യരസത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു: “ഹേ രാജൻ! ചതുർജസാധി വൃദ്ധനോ, അതൊ യൌവനമുക്തനോ, നോക്കുക.” ഇതു കട്ട് രാജാവു് അല്പം കോപാത്താടെ ചതുർജസാധിയുടെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, ആ മൂത്തിയുടെ ശിരസ്സിലും മാറിടത്തിലും വെളുത്ത മോമങ്ങൾ കണ്ടു. അപ്പോൾ രാജാവിന്നു് അത്രാശ്ചര്യമുണ്ടായി. അവിടെ നിൽക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണക്കു എല്ലാവരും കാണിച്ചുകാട്ടത്തക്ക അവർ എല്ലാവരും ദേവന്റെ വലരെ അടുക്കെ ചെന്നു നോക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ദേവാജി ദേവന്റെ മേലേക്കു വന്നുയും ശിരസ്സിലുള്ള കിരീടവും എടുത്തു്, നല്ല പൂക്കും നോക്കുവിൻ, എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവു് നല്ല പൂക്കും സോക്കീട്ട് അല്പം സന്ദഹം തോന്നുകയാൽ, ശിരസ്സിൽനിന്നു രണ്ടു മോമം പിടിച്ച് വലിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ ആ മോമവും അതിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്നു് മകരവും വന്നു. അതുകൂട് രാജാവു് വളരെ ഭയപ്പെട്ട് ദേവാജിയുടെ കാക്കൽ വീണു. “ഹേ ബ്രാഹ്മണമന്ത്രേ! ഏതൻ ദോഷമെന്നു കേിച്ച് എന്തൊ മക്കിക്കുന്നം എനിക്കു ദോഷൻറെ മേൽ ശങ്കമുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം തന്നെ. മോമം വലിച്ചപ്പോൾ അതൊ മകരം പറയായി വന്നു. ദേവനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു് അതു നിന്തുക” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതുകട്ട്, ദേവാജി ദേവന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കായി, “ഹേ ഗവീശ! കൃപാശിരസാ! സവ്വജ്ഞാ! ഈ മൂടന്റെ അപരാധത്തെ ക്ഷമിക്കണമക” എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അപ്പോൾ ദേവന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു മകരം വരുന്നതുനിന്നു. രാജാവു വളരെ ഭയ

തോടെ തൊഴുതുനകാണ്ടു നിന്നു. അപ്പോൾ ദേവാജി ദേവനെ വൃജിച്ചു് പുറത്തുവന്നു് രാജാവിനേക്കു പറഞ്ഞു: “ഹേ രാജന! ഇനി വ്യസനിക്കണ്ടു. പോന്നു വലുത്തു അനന്തമുണ്ടാവും. പക്ഷെ, കൃപാസിന്ധവായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ഇതെല്ലാം ക്ഷമിച്ചു ഇനി സുഖമായി ഭവനത്തിലേക്കു പോവുക.”

ഇതുകേട്ടു് രാജാവു നല്ലതൃപ്തിവരാതെ, തന്റെ ഭവനത്തിൽ പോയി ആഹാരം ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെ ചിന്താപാവശനായി ഇരുന്നു. രാത്രി ഉറങ്ങിയപ്പോൾ, ഒരു വൃദ്ധശ്യാവർണനെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. ആ ശ്യാവർണൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “നീ ഏന്തിനാണു് വ്യസനിക്കുന്നതു്? നിന്റെ ദേവനായ ചതുർത്ഥസ. രാജി ഇവിടെനിന്നു പോവും. നിന്റെ രാജ്യമെല്ലാം മൈഥിലർ വന്നു പിടിച്ചുകൊള്ളും.”

ഇങ്ങിനെ സ്വപ്നം കണ്ടു്, രാജാവു് വളരെ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ഏഴനീന്റു് മന്ത്രിമാരെ ഏല്പാൻ വരുത്തി ആലോചിച്ചു. തൽക്കാലം അവർ ചില സമാഹരണങ്ങളെല്ലാം പുറത്തുവെങ്കിലും, കുറച്ചുകാലത്തിനുള്ളിൽ ഡൽഹിരാജാവു് വന്നു് ആ രാജാവിന്റെ രാജ്യമെല്ലാം പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചൊയ്ക്കും. ആപ്പോൾ ചതുർത്ഥസ. രാജിയുടെ പുകകന്മാർ ആ മൂത്തിയെ ഏഴത്തുനകാണ്ടു് ഓടി, ഗോകുലത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. ഇപ്പോഴും ആ മൂത്തിയെ ഗോകുലത്തിൽവെച്ചു വൃജിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്

—o—

ഏഴുപതാസത്ത്.

—

കാമരൂപചരിതം

—

പണ്ടു്, ഉദയപുരത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാജാവിന്നു് കൂട്ടിയനായ ഒരു ഭൃത്യനും ഉണ്ടായിരുന്നു.

രാജാവിന്റെ അതിപ്രിയനും വിശ്വസ്തനും ആയ ആ ഭക്തനോടു കൂടി, രാജാവ്, കിടപ്പിൽ ശത്രുക്കളോടു യുദ്ധത്തിന്നുപോയി. ശത്രുക്കൾ രാജാവിന്റെ ഭിത്തിയെ വെട്ടി ആ ഭക്തനെ കൊന്നുകളഞ്ഞു. യുദ്ധം അവസാനിച്ചതിന്റെശേഷം രാജാവ്, വളരെ വ്യസനത്തോടെ, ആ ഭക്തന്റെ നാലു പുത്രന്മാരെയും വിളിച്ചു സഭാധാനമെടുത്തു, അൽക്കരണ മെച്ചിച്ചുവന്നു. അവരിൽ നാലാമ അവനായ കാമരൂപൻ എന്നവത്രും, ശ്രീരാമഭക്തനായി ജനിച്ചു, രാജസഭയിലൊട്ടും ആഗ്രഹമില്ലാത്തവനായിത്തീർന്നു. രാജാവിന്റെ മൂന്നുപേരും രാജാവിനെ സേവിക്കുകയായിരുന്നു. കാമരൂപൻ രാജാവിനെ ഏഴുനീറം കാട്ടിപ്പോയി രാജാക്കന്മാർ ഇവിടെ കൊണ്ടിരിക്കും, ഉച്ചയാകുമ്പോൾ ഗൃഹത്തിൽവന്ന് ഭക്ഷണം കഴിച്ച് പിന്നെ മറ്റും കാട്ടിയ്പോയി മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരുന്ന് രാജനും ഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ദിനമോരും അവൻ ഇങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകണ്ട്, രാജന്റെ സഭോദ്യോഗങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നവരും രാജാക്കന്മാരും വളരെ ക്രോധിച്ച് അവനോടു മറ്റും യെയില്ലാതെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഏതാ മൂലം നീ ദിവസവും രാജാവിനെ ഏഴുനീറം ഗൃഹവിട്ടു പോകുന്നുവല്ലോ. ഉച്ചയ്ക്കു ഭക്ഷണത്തിന്നു വരുന്ന, ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മറ്റും അപ്പോൾത്തന്നെ പോകുന്നു, ഗൃഹത്തിൽ വേണ്ടുന്ന യാതൊരുവസ്തുക്കളും നീ മെച്ചത്തില്ലാ നിന്റെ മേൽക്കി എന്തു കൊണ്ടാണു് ഇങ്ങിനെ ആയതു്? ഇങ്ങിനെ ചെയ്ത മേൽക്കി നിനക്കു ആർ ഉപദേശിച്ചതാണു് തമ്മർക്കു ജീവനാക്കിത്തന്നല്ലോ രാജസഭയെല്ലെ് അങ്ങൾ മൂന്നുപേരും അകന്നു പോകുന്നതു നീ കാണുന്നില്ലെ് നീ ദിവസവും രാജാവിനെ ഏഴുനീറം കാട്ടിയെക്കു പോകുന്നതു് മൂലത്തല്ലെ് രാജാവ് ഇതെപ്പം അറിഞ്ഞാൽ ഏതെല്ലാം ചെയ്യുമൊ? ധർമ്മധാരയെ നശിക്കുന്നതല്ലെ ആയുരനുമുള്ള വാസം വീക്ഷിച്ചിട്ടാണു് ഒരു യുദ്ധം ശമ്പളംതന്നെതു് അതുകൊണ്ടു് ഇനിമെങ്കിലും

നിങ്ങളുടെ ഒരുമിച്ചു രാജ്യം വർദ്ധിക്കുവാനുമാകട്ടെ; അപ്പോൾ രാജാവു ജനനങ്ങൾക്കും ശവർക്കു കയ്യു. ഇങ്ങനെ സ്വർഗ്ഗാഭിമാനം പാഞ്ഞുകൊടുത്തു, കാര്യം മഹാപാപം കൊണ്ടുപറഞ്ഞു. “എല്ലാവരും സർവ്വം വേർതിരിച്ചു വെക്കുന്നതല്ല സത്യമെന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ വെറും ഒരു രാജാവ്. ഭക്തന്മാരുടെ സമീപം ചിരിക്കണം. ആ രാജന്മാരുടെയും പ്രഭുവിനെ പറ്റി മനോഹരമായ സംഭവങ്ങൾ ഞാൻ വെല്ലു. ഞാൻ ഈ പറയുന്നതു സത്യമാണ്. അപ്പോൾ മുമ്പാകെ വന്നു സേവിച്ചിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ നങ്ങളും സേവിച്ചിരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ രാജാവ്. പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കു, എന്തൊരു ഉള്ളു കൊണ്ടുവന്നു ഹൃദയം എന്താണ്? ചെന്നു എവിടെ ശവരം തന്നെ നേർന്നിരിക്കുക. രാജാവ്—ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. കാര്യം മഹാപാപം മിക്കവാറും നിന്നു. അപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗാഭിമാനം അവന്നു വന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചു, പിന്നെയും വളരെ ദയയോടെ അവനാട്ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ നി ഹൃദയത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കു. കാട്ടിലേക്കു പോകണം. കാട്ടിൽ സിംഹം മേലായ ദൈവങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് വളരെ ദയയുമാണ്. ദൈവങ്ങൾക്കു നി മരിച്ചുപോയാൽ, നിന്റെ ശവസംസ്കാരം കൂടി മെല്ലാൻ തരണമെന്നല്ല. ഇപ്പോൾ കേൾച്ചുകേൾക്കും. അതുകൊണ്ട് ഇനി കാട്ടിലേക്കു പോവരുത്.”

ഇങ്ങനെ രാജാവ് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു, കാര്യം മഹാപാപം വളരെ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം ധർമ്മമാണ്. എങ്കിലും ഞാൻ എത്രപ്രഭുവിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവോ, ആ പ്രഭുക്കനെ, ഞാൻ മരിച്ചാൽ ശവസംസ്കാരം ചെയ്യും. ആ പ്രഭുവിനെ ഭക്തനായ എന്ന രാജാസഭാൽ കൂടി ഉപദേശിപ്പാൻ കഴിയല്ല. അങ്ങനെയൊരിക്കലും വ്യർത്ഥമൊന്നും ദൈവങ്ങൾ പരമമനുഷ്ഠിക്കും. ദൈവങ്ങൾ ആ പ്രഭുവിനെ ഭക്ത

മരുന്നുകൊണ്ട് കാമരൂപത്തിന്റെ സമയാഭാവവും മറയ്ക്കുവാനും വളരെ വിഷ്ണുവിട്ടുകൊണ്ട് ശൃംഗത്തിലേക്കു പോയി; അവന്നു ചിത്രകൃത്യമെല്ലാം ചെയ്ത്, അന്നഭോജനം മുതലായ ഭോജനങ്ങളും ചെയ്ത്, അത്യാശ്ചര്യത്തോടെ കാമരൂപത്തിനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ കാമരൂപത്തിന്റെ ഭക്തികൊണ്ടു നഷ്ടീകൃതനായ ഭഗവാൻ അവന്നു വിജ്ഞാപവും കൊടുത്തു്, അവന്റെ സമ്പന്ന ഭവനങ്ങളെയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണു് ശ്രീഹരികൾ ഭക്തന്മാരിലുള്ള വാത്സല്യം. ഇതു കേൾക്കുന്നവർ ഭക്തി നശിച്ചു്, ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കുകയും ചെയ്യും.

എഴുപത്തിനൊന്നാം സർഗ്ഗം

ജയമല്ലാഹിതം.

മനുഭവത്തിൽ ജയമല്ലാഹിതം എന്നുപേരായി ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ചതുർബാഹുവായിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണമുന്തിയെ തന്റെ ഭവനത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു, ഭക്തിയോടെ പൂജിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ രാജ്യത്തിലാവട്ടെ, ശൃംഗത്തിലാവട്ടെ, വിദേശമായ സ്ഥലത്താലും എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടായാൽ, അതെല്ലാം കൃഷ്ണത്തിങ്കൽ സമർപ്പണംചെയ്യും. എന്നു മാത്രമല്ല, തന്റെ രാജ്യത്തെയും ഗണത്തെയും തന്നെയും ആ കൃഷ്ണമുന്തിയുടെ സമർപ്പണം ചെയ്ത്, താൻ കൃതകൃത്യനായി എന്നു വിചാരിച്ചു്, ഭക്തിയോടുകൂടി സേവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രാവിലെ എഴുന്നീറ്റാൽ സ്നാനംചെയ്തു കൃഷ്ണമുന്തിയെ പൂജിച്ചുല്ലാക്കി, മഹാരാജാവിന്റെ കാണുകയാവട്ടെ, ആരാളെങ്കിലും സംസാരിക്കുകയാവട്ടെ, കാഴ്ചയ്ക്കു വല്ലതും നോക്കുക

യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെ തിരുന്ന രാജാവിന്റെ പ്രതിമ ഇങ്ങനെ നടന്നുപോകുന്ന കാലത്തു്, ആ രാജാവിന്റെ ശത്രുക്കൾ രാജ്യത്തെ ബാധിച്ചു കഴിവാൻ തുടങ്ങിയതായുള്ളതിന്നു് തുടങ്ങി. “ജയമല്ലൻരാവിനെ ഒരു യാത്ര കഴിഞ്ഞു ചെന്നു ചൂണാട്ടുപുരയിൽ നിന്നുവേറെ എവിടെക്കു പോയില്ല. ആ സമയത്തു് അവിടെക്കു് അവന്റെ ഭാര്യ, തിരികെ കടന്നു വന്നുവെന്നു് അറിയുകയും ചെയ്തു.”—എന്നു് ബിരുദ നിശ്ചയിച്ചു്, ശത്രുക്കൾ, തെറ്റിയവരെ രാജാവിനെ യുദ്ധസന്നാഹം അയയ്ക്കുകയും ജയമല്ലൻരാജാവിന്റെ രാജ്യം നാശിച്ചുപോയും ചെയ്തതായുള്ളതു് മന്ത്രികൾ കാട്ടിക്കൊടുത്തു് പൂജാപ്പുറത്തിങ്കൽ ഉത്തരവാൻ ഈ വർത്തമാനം രാജാവിന്നു് അറിയാത്തതായതും.

രാജാവു് പൂജയ്ക്കുള്ള നിഷ്ഠയോടെ യാതൊരു സമാധാനവും പറഞ്ഞില്ല. “ഇനി നിന്നിട്ടു ഫലമില്ല. യഥാ ദൈവനന്ദങ്ങളെ കൂട്ടി യുദ്ധത്തന്നെ പോവുക” എന്നുപറഞ്ഞു്, മന്ത്രികൾ ദൈവനന്ദങ്ങളെയും കൂട്ടി യുദ്ധത്തന്നെ പുറപ്പെട്ടു. പിന്നെയും രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ പോയി ചോദിച്ചു. അപ്പോഴും രാജാവു കേൾക്കേണ്ട പാഞ്ഞല്ല. “എല്ലാം കൃഷ്ണമുനിയുടെതാണു്”, ആ കൃഷ്ണസാമിതന്നെ രാജ്യം കൊള്ളുകയും ചെയ്തു.”—എന്നു് നിശ്ചയിച്ചു ചൂണാട്ടുപുരയിൽനിന്നു. ഈ നിശ്ചയത്തെയും ദ്രവ്യകേരളത്തെയും അറിഞ്ഞ ഭക്തവർണ്ണനായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ചാടി കടന്ന ഒരു മനുഷ്യരൂപം ഉണ്ടായിട്ടു് ആയുധപാണിയാൽ ഒരു കതിരപ്പുറത്തു കയറി, ശത്രു ദൈവനന്ദങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ചെന്നു് ദൈവനന്ദങ്ങളെ കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങി. അവർ എന്തായാലും പ്രയാഗിച്ഛാലും, ആ മനുഷ്യന്റെ ദേഹത്തിൽ തട്ടുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെത്തന്നെ ആയുധവും ദൈവനന്ദൻ വളരെ നശിക്കുന്നതും കണ്ടിട്ടു്, ബാക്കിയുള്ള ശത്രുക്കൾ, അവരവരുടെ പ്രണവങ്ങളെ വേണ്ടി നാലു കിലും കാട്ടിക്കൊടുത്തു. കൊല്ലാൻ തുടങ്ങുന്ന ഭക്തന്റെ അനന്യതയും ദൈവനന്ദൻ കിടന്നു വെട്ടിയിട്ടു കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു യാത്ര കഴിഞ്ഞു

പ്രൊഫ. ജയചന്ദ്രരാജു പുഴുക്കുടിയന്ത പുറത്തുവന്ന് തന്റെ കുതി
 രുപ്പിച്ചതു കയറി ഭരതമേശോടും തന്റെ ഭരണനൃത്തലോടുംകൂടി യു
 ഖനത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടു. മോദത്തു പുറത്തുവന്നു നോക്കുമ്പോൾ, നെ
 നമ്പഡി ഭരണനൃത്തമിറക്കിപ്പകർന്നതായും, വലുതെല്ലാമൊന്നും നെ
 വയവങ്ങൾ മുറിക്കുത് മരിക്കാതെ കിടന്നു നിലവിലിടുന്നതായും ക
 ണ്ടു. അപ്പോൾ രാജാപ്പു മന്ത്രമായോടടു ചേർന്നിട്ടു, “ഇത്ര മേൽ
 രമായ യുദ്ധം ആകാണം മെ. യുത്? ഇപ്പോൾ കളിം കണ്ടാൽ തന്നെ
 മേന്മ നട്ടങ്ങുന്നവല്ലാ.”

[illegible]

മയ്യുൾപ്പു “ഹെ ധന്യന്മാരെ! നിങ്ങൾ ഭൂഖരക്കുണ്ട. നിങ്ങളെ ഞാൻ ഏതൻ ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വേദനകളെല്ലാം മാറിത്തരാം” — എന്ന് പറഞ്ഞു, മരിക്കാതെ കിടക്കുന്നവരെല്ലാം വാഹനങ്ങളിൽ എടുപ്പിച്ച് ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി, ഔഷധങ്ങളും മേഘം കൊടുത്തു സംരക്ഷണമൊഴിച്ചു, സുഖമുണ്ടാക്കി, അവർക്ക് വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങളും കൊടുത്തുയച്ച യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചവരെ അവരുടെ ജാതിക്രമപോലെയുള്ള സംസ്കാരങ്ങളെയും ചെയ്യിച്ചു.

ജനതലാം കണ്ട്, രാജാവിടുനാടു മന്ത്രികൾ ചോദിച്ചു “അല്ലയോ മഹാരാജാവ! ശത്രുപക്ഷത്തിൽ മരിച്ചവരും മരിക്കാത്തവരും ഇങ്ങിനെയുള്ള ഔദാര്യങ്ങൾ ഭവാൻ ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള കാരണം എന്താണു്? ഇതു അസാധാരണമല്ലെ?” — അതുകൂട്, രാജാവു പറഞ്ഞു. “ഏതൻ രക്ഷാകരനായവായ ശ്രീകൃഷ്ണമുന്തിയാണു് ശത്രുക്കളെ എല്ലാം തോല്പിച്ചതു്. ആ ജഗദ്ഗതിയുടെ ദിവ്യവിഗ്രഹത്തെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതുകൊണ്ടു് അവരെല്ലാം മഹാധന്യന്മാർ തന്നെ; സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് അവരെ ഇത്രയെല്ലാം സൽക്കരിക്കുവാനു് ഞാൻ ചെയ്യതു്” — ഇതുകൂട് ആ രാജാവു സിംഹം എല്ലാം രാജാവിന്റെ ഭക്തിയെയും കൃഷ്ണമുന്തിയുടെ ആ ശ്രീതത്വബലമത്തെയും പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. രാജാവു് പിന്നേയും അതിഭക്തിയോടുകൂടെ ഗോധാനെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടു് അന്ത്യകാലത്തിൽ വിജ്ഞപദത്തെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു. ഈ ഉത്തമമായ ജന്മമല്ലാത്തതും കേൾക്കുന്നവരും ശ്രീഹരിഭക്തി ലഭിക്കുന്നതാണു്.

എഴുപതിനൊന്നാം ശതകം

ശാലാലാലാ

ഒരുമല്ലാത്തവർ ഒരു രാജ്യത്തു ഒരു ഇടയൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ അവന്റെ അമ്മയും, അമ്മയുടെ എരുമയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു എരുമയുടെ പാലുതലായവയെക്കൊണ്ട് അവർ രണ്ടുപേരും ജീവനം കഴിച്ചുവന്നു. പക്ഷെ ആ ഇടയൻ എരുമയെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി മേച്ചു, കച്ചിയിൽ പ്രവേശിച്ച് കൊണ്ടുവന്ന് കുറന്ന് പാൽ അമ്മയ്ക്കും കൊടുത്തു, അന്നും ഭക്ഷിച്ചു, സുഖമായി കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ നടന്നുകാലത്തു, ആ ഇടയൻ സാധുസേവയിൽ ഏതെങ്കിലും കാര്യം ചെയ്തതായി കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ കാട്ടിൽപോയി, പക്ഷെ അമ്മയും സാധുക്കൾക്കു വിരമിക്കാതെ കൊടുത്തും, പാലും കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തും, ഇലകളും പച്ചക്കറുവും അടുത്തുകൊടുത്തും, പരിചരിച്ചുവന്നു. അതിൽ ചിലർ അവനെ ഹരിനാമത്തെ ഉപദേശിച്ചു.

അന്നേരം, അവൻ ആ നാമത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ഭക്തിയോടുകൂടി സാധുസേവയെക്കുറിച്ച്, എരുമയെയും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരുദിവസം അവൻ ചില മഹാത്മാക്കൾ പരിചരിച്ചിരിക്കുകയാൽ, എരുമയെ നോക്കുവാൻ മറന്നുപോയി. അപ്പോൾ, ഒരു കള്ളൻ, എരുമ കാട്ടിൽനിന്നു നീക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അതിനെ ആട്ടിക്കൊണ്ട് യമുനാനദിയുടെ തീരത്തേക്കു കടന്നുപോയി നേരം സന്ധ്യയായപ്പോൾ, അവൻ എരുമയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. കുറെ നേരം അങ്ങിങ്ങും തിരഞ്ഞിട്ടും എരുമയെ കണ്ടില്ല. വീട്ടിലേക്കു യാൽ അമ്മ എന്തു പറയും, എന്നു മോശപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, അവൻ പതുക്കെ വീട്ടിലേക്കുപോയി അമ്മ അവനെ കണ്ടു ഉടനെ, എരുമെ എവിടെയെന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ അമ്മയെ

അരിപ്പട്ട് ഒരു വൃക്ക പൊന്നു: “അമ്മ! ഞാൻ ഏതുമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനാ? ദൈവത്ത് എപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനെ മൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ അതു ചാർ ഉണ്ടാവുന്ന കുട്ടികളോടുകൂടെ മടങ്ങിയതും. അതിന്റെ നെയ്യും നായർക്കതും. മോതിരകാണ്, ആ ബ്രാഹ്മണൻ ചെയ്ത പുകഴിക്കും. അതു വലയ്ക്ക ഒരു ഉപകാരമാണ് അതുപകാരമാണ് ഞാൻ അതിനെ ചെയ്തത്.” ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കു രസമുണ്ടായ, മൂന്നും മിണ്ടാത്തതായതും, പന്നെ അമ്പനും, അമ്മയും കൈനുംകഴിച്ച് ഉറങ്ങി. പാറോടേവസം അമ്പൻ പത്മപുഷ്പാല കാട്ടിലേക്കുപോയി. പക്ഷേമുഴുവനും സാധുക്കളെ ഉപചരിച്ച് ഫലപൂലങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന് അമ്മയ്ക്കും കൊടുത്ത്, തന്നും കൈച്ചു കിടന്നാണി. ഇങ്ങനെ മഹാപത്മകയോടുകൂടെ മൂന്നുകൾ കഴിച്ചു അപ്പോൾ അവന്റെ നിശ്ചുപമായ ദൈവകണ്ഠം ഗോപാൻ പ്രസാദിച്ചു. അപ്പൻ ഏതുമായ അവന്നു കൊടുപ്പിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു. ഏതുമായ കൊണ്ടുപോയ കണ്ഠൻ അതിനെ നല്ല പണ്ണും കൊടുത്തു. അതിന്നു മൂന്നു കുട്ടികളും ഉണ്ടായതും. ആ കണ്ഠൻ ഏതുമായ കാന്ന് ഡാലും മറ്റും ചാറ് അതുവകാശങ്ങളാൽ ഉപകാരകണ്ഠം ആ ഏതുമയ്ക്കു കുട്ടികൾക്കും വല ആദരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി, കഴുത്തു കെട്ടി വളരെ ദയ്യവശത്തോടുകൂടെ കൊണ്ടുവന്നു കാലത്തു, ഒരു ദിവസം ആ ഏതുമായയും, അതിന്നു അമ്പൻ കൊണ്ടുവന്നു നാൾ ഉള്ളതായ ഒരു കുട്ടിയെയും, പന്നെ ഉണ്ടായതായ മൂന്നു കുട്ടികളെയും കൂട്ടി, മ. മ. നാഗദാമൻ കഴുകുവാൻ കൊണ്ടുവന്നു, ചെങ്കുറമ്പൻ ഇറക്കിയപ്പോൾ, കുട്ടികളും തമ്മിലും അമ്മയ്ക്കു നീന്തിത്തുടങ്ങി. കണ്ഠൻ വലരെ തടുത്തും ഏതുമകൾ നിന്നല്ല മലഞ്ഞു കണ്ടെത്തുവാൻ കണ്ഠൻ വെള്ളത്തിൽനിന്നു കയറിക്കൂട്ടത്തു, ഏതുമകൾ ഉൾക്കൊണ്ടു നോക്കി ജ്വലനന്റെ വീട്ടിലേക്കു വന്നു. അപ്പൻ ആ ഗോപൻ കണ്ഠം, അതിൻ ഏതുമയും കുട്ടികളോ

ണെന്നറിഞ്ഞു, തന്റെ വിദ്വേഷം കൊണ്ടുപോയി അമ്മയോടു പറഞ്ഞു: “അമ്മേ! ഞാൻ ബ്രാഹ്മണന്റെ വശം കൊടുത്തിരുന്നതായ് ഏതെങ്കിലും കെട്ടുകളും ഇതാ, മനസ്സ് വിററ ഭവ്യം കൊണ്ട് ആകാശനാഥൻ ഉണ്ടാകും ഇതാ ഇവയുടെ കഴുത്തിൽ ഇട്ടിരിക്കുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ സത്യം കണ്ടുവോ?” — ഇതുകേട്ട് അമ്മ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ ആ ഏതമകന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത സ്ഥാനത്തു കൊണ്ടുപോയി കെട്ടി, കഴുത്തുൽ ഉള്ള ആമണങ്ങൾ വളരെ വിചയമുള്ളതാണെന്നു റിഞ്ഞിട്ട്, അതെല്ലാം അഴിച്ചു് അകത്തുകൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. പിന്നെ ആ ഗോപി ആ ഏതമകന്റെയെല്ലാം കറന്നുവിറന്ന്, കറച്ചുകാലംകൊണ്ട്, വളരെ ധനവതിയായി, പുത്രനെ വളരെ ശോഭാശ്ശത്തോടെ വിവാഹവും കഴിപ്പിച്ചു. ഗോപൻ സാധാരണവയിൽത്തന്നെ ജാഗ്രതയോടെ, ഹരിനാമത്തെ ഒരിക്കലും മറന്നുകൂടയാതെ, പുത്രപൗത്രന്മാരെ ടംകൂടി സുഖമായിരുന്നു. അന്ത്യത്തിൽ വിജ്ഞാപനത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ കലിയുഗത്തിലും ഭക്തിയുടെ പരമ കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ഭക്തിയെത്ത ഉച്ഛിഷണവർ ഭക്തിയോടുകൂടിയിരിക്കണമെന്നു.

ഏഴുപത്തിമൂന്നാം സർഗ്ഗം

കൃഷ്ണഭക്തചരിതം

മധുര രാജ അറിഞ്ഞു സമീപത്തിൽ ധർമ്മികനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ അമ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ വിവാഹം കഴിച്ച് അമ്മയുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഭാ

പോൾ പ്രാചീനന കൊന്ന എന്നു കേട്ടിട്ട്, ഭാര്യ മരുവാൻ
 ഉടങ്ങി. “ഐ കൃഷ്ണൻ” ഓരോന്നു വെട്ടി വെട്ടി കൈനയ
 പ്രാചീനന ഹംസിക്കുന്നതുമായിട്ട് മേൽ കിടക്കുകയാ മെ
 യ്ക്കുന്നത്? ഐ തന്നെ മരിക്കുക! തുടങ്ങിയൊന്നും ഓരോന്നു വി
 ന്നാടിപ്പോയ ഈ ഓരോന്നും ഉടൻ പ്രാചീനൻ ചാർപ്പിട്ട
 ത്? തുടങ്ങിയതൊക്കെ ഓരോന്നു നന്നായെ പറ്റിയല്ലേ? ഐ
 തുടങ്ങിയതൊക്കെ ഉടൻ ഉടൻ ഉടൻ — ഇങ്ങനെ പലപ്രകാ
 രം ജഗവാണെ വെട്ടി കരയുന്നവർ, നാലു കരകൾ കരിയ്ക്കുന്ന
 കരകൾക്കകത്ത് വെട്ടി വെട്ടിക്കൊണ്ടു “നാലു കര, നീക്ക
 ഹ്ന” എന്നു ഉറക്കെ വെട്ടിച്ചൊണ്ടുകൊണ്ടു, കരയുന്ന അതി
 രവഗ്നത്തിൽ കരിയ്ക്കുന്ന, ഓരോന്നും വെട്ടിക്കൊണ്ടു വെട്ടി
 കൊണ്ട്, പലകൊണ്ടു തെളിച്ച് നോക്കിയിട്ട് കടങ്ങി. പ്രാ
 ചീനന്റെ ഭാര്യയാട്ട് “നീ കൃഷ്ണൻ, കൈകൾ, നിന്നെ
 നോക്കി നോക്കൽ കൊണ്ടുപോയ” എന്നു പറഞ്ഞു, അവ
 രെ പ്രാചീനന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയ. അടുക്കൽ മരിച്ചുകി
 ടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട്, അവർ കരയുന്നതുമായി. അപ്പോൾ അവർക്ക്
 ഓരോ കരിയ്ക്കുന്നവർ ഇങ്ങനെ, പ്രാചീനൻ അറയെ സമ
 ധാനിപ്പിച്ചു, പ്രാചീനന്റെ തലയും ഉടലും ചെത്തുവെച്ചു മേ
 വസ്ത്രംകൊണ്ടു ചെത്തിച്ചു; അവർ നാലുപേരും മരണമടഞ്ഞു.
 ഉടനെ ആ പ്രാചീനൻ ഉറങ്ങി ഉണങ്ങുന്നപോലെ ഏഴുനിറവി
 തന്നെ. അപ്പോൾ ഭാര്യയും പലകൊണ്ടു നന്നെ ഹിംസ, ഉണ്ടാ
 യ വൃത്താന്തമല്ലാം പ്രാചീനനോടു പറഞ്ഞു. അവളും കേ
 ട്, പ്രാചീനൻ അത്ഭുതം വെട്ടിച്ചു; ഭാര്യ കൃഷ്ണൻ ഭാര്യ
 കൊണ്ടു കൈയെ ഉറപ്പിച്ചു തന്നെ കൈയെ ചൊരി
 യൊക്കെപോയി. അങ്ങനെ നാലു മൃതന്മാരെ പൊതു
 അടക്കല്ലാ കേട്ട് അമ്മ വെട്ടിക്കൊണ്ടു. ഭാര്യ കൃഷ്ണൻ മരണ
 യാണു കേട്ടാണു വിവരിച്ചത് എന്നു വിചാരിച്ചു കരയുന്നതു

കൂടി ഇരുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രീകൃഷ്ണഭക്തിയോടുകൂടി തന്നെ രണ്ടുപട്ടാണു ഇരുന്നു. അന്ത്യത്തിൽ കൃഷ്ണസാമൂഹ്യത്തെയും പരമച്ച ഭക്തവത്സനായ ഭഗവാൻ ഇപ്പോഴും ഇങ്ങിനെതന്നെ തന്നെ ഭക്തന്മാരെ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു.

എഴുപത്തിനാലാം അദ്ധ്യായം.

ഹരിപാലചരിതം.

മതഭരതത്തിൽ ഹരിപാലൻ എന്നുപേരായി ധനവാനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്ന്, വാല്യപ്രകാരം വസതുവരെക്കും, പുത്രന്മാരായിരുന്നില്ല. പിന്നെ അനവധി, ദിവ്യ ചെലവുചെയ്തു പുത്രകാമേച്ഛിയാശ്ചെയ്ത് ഒരു പുത്രനെ ലഭിച്ചു. അന്മാശ്ചിതം ലഭിച്ച പുത്രനാകയാൽ, വാത്സല്യം കൊണ്ട് അച്ഛൻ അധികംകൂറും പഠിപ്പിച്ചില്ല. എങ്കിലും ആ പുത്രൻ ജനനാ മുതൽക്കുതന്നെ ദൈവഭക്തി ഉള്ളവനായിത്തീർന്നു. ഭക്തന്മാരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നതും കൊടുംകൊടുമുടി. പുത്രന്റെ ബുദ്ധി സത്ത്വമുദിതം; നല്ലകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നത് എന്ന് വിചാരിച്ചു. അച്ഛൻ തന്റെനാനും വിരോധം പറഞ്ഞിട്ടും പുത്രനെ വിധിപ്രകാരം ഉപനയനം കഴിച്ചു, വിവാഹവും ചെയ്തിച്ചു, കൗടുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഹരിപാലൻ ഭാഗ്യകൊണ്ടു മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ഭർത്താവിനോടുകൂടെ മരിച്ചുകൊണ്ടു. പുത്രൻ ഭാര്യയോടുകൂടി ഗൃഹത്തിൽ വന്നിട്ടു. തന്റെ ധനംകൊണ്ട് സാധാരണ ഇഷ്ടപാത്രം പൂരിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങിനെ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അവന്റെ ധനമെല്ലാം അവസാനിച്ചു. എന്നിട്ടും സാധുസൽക്കാരത്തെ തൃപ്തിപ്പെട്ടു. ഗൃഹത്തിൽ ഉള്ള പാത്രങ്ങളെയും, ഭാര്യയുടെ ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും ഇവയെല്ലാം

യും വിനീതും, സാധുക്കളെ ആദരിച്ചുവന്നു. സകല സാധുവരും കഴിഞ്ഞൊപ്പാൾ, അവൻ കടംവാങ്ങി സാധുചെയ്തൊരു പീണന കടം കിട്ടാതായപ്പോൾ, ഗ്രാമങ്ങളിൽ കടക്കുമ്പോൾ, തന്റെ ദൈവത്തെ സാധുക്കളെ പൂജിച്ചു. അപ്പോൾ അവന്റെ സാധുക്കളും ഗ്രാമവാസികളായ മറ്റുള്ളവരും അവനെ പരിഹസിക്കുകയും അപമാനിക്കുകയും തുടങ്ങി. അവൻ കേൾക്കുകയോതാത്തതുകൊണ്ട്, ഒന്നും ചെല്ലാതെ, ധാരാളം യാത്രകൾ തുടർച്ചയായി ഇല്ലാതായതുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും പരിയാസത്തോടുകൂടി, "പാശ്ചാത്യനാൻ, ദരിദ്രൻ" എന്നു പേർ വിളിച്ചുതുടങ്ങി. പക്ഷെ അവനും കടവും നല്ലപണ്ണിയും കിട്ടാതായി. അപ്പോൾ വിജ്ഞാനൻ സാധുക്കൾക്കു ഭക്ഷണവും മറ്റും കൊടുപ്പാനു കഴിയാതെ ദുഃഖിതനായി. പിന്നെ അവൻ മെരുക്കത്തോടുകൂടി മോഷണത്തുടങ്ങി. കളവുചെയ്തു കിട്ടുന്ന ദ്രവ്യത്തെ ഭുജനം സാധുക്കൾക്കു കൊടുക്കും. താനും കാര്യവും അത് അല്പംപോലും അനുഭവിക്കുകയല്ലെന്നു മനോജ്ഞി അതിനെ വിചാരിച്ചപ്പോൾ വിചാരിച്ചവരികയും ചെയ്തു. അതും കട്ട താങ്ങാപ്പാൾ, കാട്ടിൽപാൽ, പട്ടിച്ചുവരിക്കുവന്നു തുടങ്ങി. ദിവസവും മറ്റുപലാണ് അവിടെ കാട്ടിൽപാൽ വിട്ടുപിടിച്ചു കിട്ടുന്ന പണയക്കാൾ, സാധുക്കൾക്കു വന്നു തുടങ്ങി. എന്നാലും അവൻ ജനങ്ങളെ ഭയപ്പെട്ടു അധനം അപഹരിക്കുന്നതല്ലാതെ, യിഹം മോഷണത്തെ വെച്ചിട്ട് തുടരുകയും ഒന്നും ചെയ്യാറില്ല. ചിലപ്പോൾ, വെള്ളമോ മറ്റോ കൈമാൽ, അവരോടു പണം അപഹരിക്കുകയില്ലെന്നല്ല.

ഇങ്ങിനെ കാരാകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം ആ പ്രവൃത്തിക്കൊണ്ടും ഒന്നും കിട്ടാതെ വന്നു. ഒന്നും സമ്പന്നനായപ്പോൾ, ഗൃഹത്തിലേക്കു വന്ന് കാര്യമായ ധൂഷണമൊന്നും വ്യസനത്തോടെ കിട്ടാതെങ്ങി. പിറ്റേദിവസം താൻ ചെയ്ത ഏതൊരു കാര്യം ചെയ്താലും, ഇല്ലാത്തതും ഒന്നും കിട്ടിയില്ല. ഉള്ളതും

അതിദിവ്യങ്ങളായ വസ്ത്രഭരണങ്ങൾ കൊണ്ട് അലങ്കരിച്ചവരായ ഭവതകളെ കണ്ട്, അതിസന്തുഷ്ടനായിട്ട് പറഞ്ഞു. “നിങ്ങളെയെന്നു ഞാനാണു്. ഏതൊ കൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു ഏന്താക്കുവേണ്ടതു്? അതു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ ഉള്ളു”

ഇതുകേട്ട് ദൈവശക്തി പറഞ്ഞു. “ഞങ്ങൾക്കു് ഈ കാട്ടിൽ കൂടി ദുർഗ്ഗിതവേഷഭൂഷണങ്ങൾ. ഈ കാട്ടിൽ വഴിപാടുകൾക്കു് വിട്ടുപോകുന്നവർ ഉണ്ടെന്നു കേൾവിയിട്ടുണ്ടു്. ഞങ്ങളുടെ വകൽ വളരെ ആഭരണങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് തന്നെ സേവകന്മാർ ദൈവശക്തി. ഡോൻ ഭയ ചെയ്തു് ഞങ്ങളെ സുഖമായി ഈ കാട്ടു കടത്തിയതിക. ഞങ്ങൾ അതന്നു കടന്നു പോയും ചെയ്താൽ. ഈ ഉപകാരം ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്യുക” — ഇങ്ങിനെ ലീലാത്രിപയാരിയായ ദൈവശക്തി പറഞ്ഞതു കേട്ടു്, നിങ്ങളെന്നു അടക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു സുന്ദരനാണു് അടുത്തു വരുമെന്നു്, “നിങ്ങൾ ഒട്ടും ഭയപ്പെടണ്ട, ഏതൊ കൂടെ വന്നു കൊൾവിൻ. ഞാൻ ഉള്ളപ്പോൾ ആരും ഭയം ചെയ്യില്ല” എന്നു പറഞ്ഞു്, “ഞാൻ വേഗം വരാം” എന്നു് ചാതുര്യത്തോടും പറഞ്ഞു്, അന്ധനും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു കാട്ടിലേക്കു് നടന്നു. നടുക്കാട്ടിൽ എത്തിയാപ്പോൾ നിങ്ങളെന്നു് ദൈവശക്തി ഭയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “ദൈവശക്തി നമുനും ചാതുര്യത്തോടും സമ്പാദിക്കേണ്ടതും സകല ധനങ്ങളും വേഗം ഇങ്ങാട്ടു തരിക. അപ്പോളിൽ നിങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതും കൊന്നുകളയേണ്ടതും”

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ദൈവശക്തി പറഞ്ഞു. “നാറു ബ്രഹ്മണൻ ഭവൻ ബ്രഹ്മണവശത്തേക്കു് കീഴ്പ്പിട്ടു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പാപം ചെയ്യുന്നതു് എന്താണു്?” അപ്പോൾ ബ്രഹ്മണൻ പറഞ്ഞു. “ഞാനു ഇവിടെക്കു് ഭയപ്പെടുന്നതും വേണ്ടതും, ഈ പാപം ചെയ്യുന്നതു് ഇവിടെക്കു് പാപം. ഭയപ്പെട്ടു് ഒരു പ്രശ്നം. ഏതൊ ഭവത്തിൽ എന്തു വില്ലഭകൾ ഉണ്ടാകുന്നുവോ, അതു് മനോഹരവും ഭവ

ജനനം കഴിച്ച്, പനാമപ്പോ കുഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മുദ്രാമന്ത്രിയായോ
ഒരു പ്രാർത്ഥിച്ചു ധനം വന്നു, അനവധി കൈമാറ്റം ചെയ്തു. ഇ
ങ്ങനെയൊരു ബ്രഹ്മചര്യം നീചപട്ടണം കൈമാറ്റം ആരംഭിച്ചു.
അതായത്, വിശ്വപദാർത്ഥം ലഭിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ നിശ്ചിതമനുസരം പഠിപ്പം മുതലിപ്പറഞ്ഞു. കുറച്ചുത മാഹാരാജ്യത്തെ പാവമാനു മാർത്താണ്ഡ സമരമനുഷം

[illegible]

സമാജികന്മാരുടെയും സഹായം.

ൈ ്യവസ്ഥയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി അത്ഭുതകരം എ
 ന്നപരമായ ഗ്രാമം ഉണ്ട്. ഈ ദേവദത്തന്മാരെയും സാമൂഹ്യത
 ന്മാരെയും ഇരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണമരകക്കാളു നിറഞ്ഞതായിരുന്നു.
 ൈ ഗ്രാമത്തിൽ അതിഥനന്മാരും പത്മിനന്മാരായ ഒരു ബ്രാഹ്മണ
 ന്മാരായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അത്ഭുതകരമായൊരു പ്രാദേശത്തിൽ
 വസിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും, അദ്ദേഹം അതിലൊല്ലം വിരമിക്കുന്ന
 യിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന് തീർത്ഥാടനം ചെയ്യേണ്ടതെ
 ന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹം പൂജനയ്ക്കിറങ്ങി, അന്നു
 പാകുന്നതു് എങ്ങിനെയൊക്കെയാണുള്ള ചിന്തകൾകാണു് പരസ്പരം
 യിട്ടു്, ഇരുകൾക്കും ഒരു ബ്രാഹ്മണനാടു പാങ്ങു. അദ്ദേഹം ൈ
 ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞു: “ഈ ഗ്രാമത്തിൽ കൃഷ്ണകരനായ ഒരു
 ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ട്. അവൻ അച്ഛനമ്മമാരും ഇല്ല, വിവാഹ
 യും ചെയ്തിട്ടില്ല. അവൻ കണ്ടു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതാണു
 നല്ലതു്. സഹായിച്ചിരിക്കുക, ദുരയ്യായ കെടലും ചെയ്യാതെയാ
 ന് എന്താ അഭിപ്രായം”. ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടി

ഞങ്ങളുടെയും, കൃഷ്ണഭക്തനായ ബ്രാഹ്മണനെന്നു കണ്ടു. അപ്പോൾ
 വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: “നീവന്നു നന്നായി. ഞാൻ കീർമ്മയാത്ര
 ചെയ്തപ്പോൾ ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നു. വാൽകൃഷ്ണകാണ്ഡം, തന്നെ
 ഹോമവാനും ഭയം ഉണ്ട് നീ എന്റെ കൂടെ വരുന്നതിൽ, ഞാൻ
 പാർപ്പിക്കും.” ഇതുകേട്ടു, അധർവ്വരസന്യാസന്മാരായ പാണ്ടു:
 “ഞാനും വളരെ ദിവസമായി കീർമ്മയാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ ഞാൻ
 ആലോചിക്കുന്നു ഇനിക്ക് വെണ്മണിയോടൊപ്പം ഹോമത്തിൽ വരുന്ന
 തന്നെ ഇല്ല. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ നശിച്ചതൊക്കെയും വരും, പുറ
 പെട്ടുകൊള്ളാം.” ഇതുകേട്ടു, വൃദ്ധൻ, അപ്പോഴും പുത്രന്മാരോടൊ
 മാരും യാത്ര പറഞ്ഞ് വേഗം പാർപ്പിച്ചു. രണ്ടുപേരും കൂടി വള
 രെ സന്യാസന്മാരായ പേരായി. ആദ്യം ഗംഗയിൽ ചെന്നു
 ശ്രാദ്ധം ചെയ്തപ്പോൾ കഴിച്ച് സന്യാസന്മാരായിട്ട് കാശി
 യിൽ പോയി, ഗംഗാസ്നാനവും മാനം കഴിച്ച്, പ്രയാഗത്ത് പാർപ്പി
 യിൽ ഒരു മാസം താമസിച്ചു. അവിടെ നിന്നു മധുരപുരിയിൽ പാർപ്പി
 യിൽ അപ്പോൾ വൃദ്ധനും രോഗം പിടിപെട്ടു. യുവാവായ ബ്രാ
 ഹ്മണൻ അതിജ്ഞാതയായ ശുശ്രൂഷിച്ചു, രോഗം മാറി. അ
 പ്പോൾ വൃദ്ധൻ സന്യാസന്മാരായ പാണ്ടു: “നീ എന്നെ അ
 ക്ഷണത്തോളം ശുശ്രൂഷിച്ചു. ഇനിക്ക് അതുകൊണ്ട് അരിയായ
 സന്യാസം ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ ഒരു കാഴ്ചം പറയാം.
 അതുകൊണ്ടും. എന്റെ ഹോമത്തിൽ ഒരു കന്യകയുണ്ട്. അ
 വള ഞാൻ നിനക്കായി തന്നിരിക്കുന്നു ഹോമത്തിൽ എത്തി
 യാൽ, അപരിത നിനക്ക് വിധിപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്തതാം.
 ഇതുകേട്ടു യുവാവ് പറഞ്ഞു: “ഹേ ബ്രാഹ്മണ! ഞാൻ ഇങ്ങി
 നെ അയാഗ്രഹായ വരണമെന്നു പറയുകയുണ്ട്.” അപ്പോൾ വൃദ്ധൻ പ
 രഞ്ഞു: “എന്താണ് അയാഗ്രഹം? ഞാൻ ഇരിക്കുമ്പോൾ എ
 ന്നൊ പുത്രിയെ മറ്റൊരാൾ കൊടുക്കുന്നതു? കന്യകയെ നന്നെ
 നല്ല അവകാശം അയ്ക്കുന്നതല്ല എന്നാണ് ശാസ്ത്രവിധി. അതു

കൊണ്ട്, എന്റെ പുത്രിയെ ഞാൻ നിങ്ങളെ കുന്നു; ഇതന്നെ സാക്ഷി ഈ ഗോപാലസ്വാമികളെന്നതാണ്” — എന്താവാൻ, അവർ രണ്ടാളും കൂടി ഗോപാലസ്വാമിയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു് പ്രാർത്ഥിച്ചു: “ഹേ! സ്വാമി! ചോൻ ചാലാമങ്ങളായ പ്രപഞ്ചത്തിനെല്ലാം സാക്ഷിയാണല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള ഈ നിശ്ചയത്തിന്നും ചോൻകുന്ന സാക്ഷിയായിരിക്കണം.” ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ച്, പിന്നെ കൗടീവസം അവർ അവിടെ കാമസിച്ച്, സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങി. വഴിയിൽ, യുവാവായ ബ്രാഹ്മണൻ, വൃദ്ധനെ കണ്ടുവെക്കുകയും കൈയോടെ തുശ്ശുയിച്ചു. അവർ രണ്ടാളും സുഖമായി റൂഫത്തിൽ എത്തി. വൃദ്ധൻ ഭാര്യയോടും പുത്രന്മാരോടും കാരണ ബന്ധുക്കളോടും, താൻ രോഗത്തിൽ പെട്ട ബുദ്ധിമുട്ടിയതും, യുവാവായ ബ്രാഹ്മണൻ തല്പരനും തുശ്ശുയിച്ചതും, താൻ പുത്രിയെക്കൊണ്ടു് പ്രതിജ്ഞാചെയ്തതും, എല്ലാം പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു് പുത്രന്മാർ പറഞ്ഞു: “അച്ഛൻ എന്നോ ഈ ഇങ്ങിനെ എല്ലാം പറയുന്നതു്? മുമ്പി ഇങ്ങിനെയാരുതു് എങ്ങിനെയാണു്? കനാമുളുടെ ഡംഗത്തിൽ ഇനിമു കന്യകയെ ഇങ്ങിനെ യുള്ള ബ്രാഹ്മണനു് കൊടുപ്പാൻ ഹദില്ല ഇവന്നു കന്യകയെക്കൊടുത്താൽ, ജാതിയിൽ നിന്നു പുറത്തു ചാകേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു് അച്ഛൻ മിണ്ടാതിരിക്കണം. ഞങ്ങൾ ഇതിന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞുകൊള്ളാം.” ഇതുകേട്ടു്, അച്ഛൻ നന്നം മിണ്ടാതിരുന്നു; കൗടീവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, യുവാവായ ബ്രാഹ്മണൻ വൃദ്ധൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത കന്യകയെ ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ വൃദ്ധന്റെ പുത്രന്മാർ ആ ബ്രാഹ്മണനെ ചിരിച്ചു കൂടി തല്ലിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ആ യുവാവായ ബ്രാഹ്മണൻ, ബ്രാഹ്മണനായ, രാജാവിന്റെ ശരട്ടക്കുറുപ്പായി സങ്കടം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവു്, പ്രത്യാദികളെയും ആ രാജ്യത്തിലുള്ള വിദഗ്ദ്ധന്മാരെയും വരുത്തി അറക്കോട്ടു പറഞ്ഞു: “കന്യാ

നിമിത്തമായി ഇവർ തമ്മിൽ ബന്ധമായ വാദമുണ്ട്. അതു നിങ്ങൾ ന്യായപരമായ തീർച്ചപ്പെടുത്തലിൽ” ഇതുകേട്ട് വിദ്വാന്മാർ എല്ലാവരുംകൂടി ഒരു സമരം തുടങ്ങി. തുടർച്ചയായും വാദമുണ്ടായി. ജാതിപ്രശ്നങ്ങൾ കന്യാകുമാരി കൊടുക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് ആ ഭരണമന്ത്രിയുടെ. ഏകിലും കന്യാകുമാരിയിൽനിന്നു വാദം തന്നെ ചെയ്യുകയാൽ, കന്യാകുമാരി കൊടുക്കുവാൻ തീർപ്പാക്കണം തീർപ്പില്ല. ന്യായം ഇങ്ങിനെ കണ്ടപ്പോൾ, വിദ്വാന്മാർ എല്ലാവരും ധർമ്മപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ, കലശത്തുതന്നെയും വ്യഭാചാരികളായിത്തീർന്നു കളഞ്ഞു. ന്യായംകൊണ്ട് യുവാവിനെ തോല്പിക്കുവാൻ തീർന്നില്ലെന്നു കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. “നീ പറയുന്നത് ന്യായമാണെന്നിരിക്കിലും, നിനക്ക് വ്യഭാചാരിയായ വാദം ചെയ്യുകയായി വല്ല ലക്ഷ്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ വ്യഭാചാരിയായവർക്കുവേണ്ടി സാക്ഷികൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു തെളിയിച്ചതാണെന്ന് കന്യാകുമാരി നിനക്കു തോന്നുന്നതാണ്.” ഇങ്ങിനെ വിദ്വാന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ട്, ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞു: “വ്യഭാചാരി ലക്ഷ്യം ഒന്നും ഇല്ല. അതിന്നു സാക്ഷിയും മോശമായിത്തീർന്നു. ഇല്ല. മധുരപുരിയിൽ ഉള്ള കേരളനാഥനായ ശ്രീഹരി പാലസാധിതനായ ഇതിന്നു സാക്ഷിയല്ല.” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വിദ്വാന്മാർ പറഞ്ഞു: “എന്നാൽ ആ ഗോപാലസാധിതനായ സമരത്തിൽ വന്നു സാക്ഷി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കന്യാകുമാരി നിനക്കു തോന്നാത്തതന്നെ പറഞ്ഞു.” ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണൻ, വളരെ ദുഃഖിതനായിട്ട് വിചാരിച്ചു. “ഞാൻ ഇതിന്നു സാക്ഷി ചെയ്യുകയല്ലേ? ആ ഗോപാലസാധിതനായ തന്നെ പ്രാപിക്കുക, അപ്പോഴെ വേറെ ഒരു ഗതിയും ഇല്ല. ആ സാക്ഷി എന്തു ചെയ്യുന്നതാണ്? അതുപോലെ അനുഭവിക്കാം.” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു വിദ്വാന്മാരോടു പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ ഞാൻ ഒരു പറയുന്നു. അതു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ട്, എടുക്കേണ്ടതാ

നന്നകിൽ എടുക്കവെ ന്, അല്ലെങ്കിൽ തള്ളുവിൻ. ഇവിടെനിന്നു്
 മധുരശ്ലേഷപാൽ വരുന്നതെങ്കിൽ, നാലുമാസം വേണം. അതുവരെ
 ഈ കവ്വകയെ മാനാക്കും കൊടുക്ക. വെണ്ണയും കൊടുത്താൽ സിംഹ
 ലിക്കുന്നവൻ ബ്രാഹ്മണനാക, ചെങ്കു ചന്ദ്രോദയം നിന്ദ നാശമെ
 ന്ന, പശുക്കളായ നീക്കം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുവിൻ. എന്നാൽ
 ഞാൻ ദപാതി ഗോപാലനാഥൻ തുട്ടിക്കൊണ്ടുവരാം. ” ഇതു ക
 ള്ളപ്പാൾ, വിദഗ്ദ്ധൻ പറഞ്ഞു “നിപാങ്ങ പ്രകാരം ഞങ്ങൾ
 സത്യം ചെയ്യാം. എന്നാൽ ഇന്നുതന്നെ നാലുമാസം കഴിഞ്ഞാൽ,
 അഞ്ചാം മാസത്തിന്റെ മുട്ടുദയം ദിവസത്തിൽ കവ്വകയെ
 കൊടുക്കും. നിശ്ചയം തന്നെ ” ഇങ്ങനെ വിദഗ്ദ്ധൻ പറഞ്ഞതു
 കേട്ട്, അങ്ങിനെതന്നെ എന്തപാഞ്ഞു്, അപ്പാൾതന്നെ ആ ബ്രാ
 ഹ്മണൻ മധുരശ്ലേഷ വാച്ചു. വൃശസംകാണ്ടും അപമാനംകൊ
 ണ്ടും, പരവശനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ, ശ്രീഹരിയെത്തന്നെ
 എങ്കലാചിത്തമായി പ്രാണിച്ചുകൊണ്ടു്, ഒരു മാസംകൊണ്ടു മ
 ധുരയിൽ എത്തി. ഗോപാലാക്ഷത്രത്തിന്റെ ഉജ്വാളമെണ്ണി
 തന്നു് തന്റെ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം സമാധാനമാകുവാൻ പറഞ്ഞു: “എ
 ന്ന ഈ ആപത്തിൽനിന്നു വേഗം രക്ഷിച്ചുതന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ,
 ഞാൻ ഇവിടെ തന്നെ ജീവനെ ത്യജിക്കും ” — എന്നിങ്ങിനെ പ
 രഞ്ഞുകൊണ്ടു്, വിശപ്പുകൊണ്ടും ക്ഷീണംകൊണ്ടും പരവശനായി,
 അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. അപ്രകാരം ദുഃഖിതനായ ഭക്ത
 നെ കണ്ടു്, ഭക്തരക്ഷകനായ ഗോവർദ്ധൻ, സപ്തത്തിൽ, അവ
 ന്നാടു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഹേ ബ്രാഹ്മണ! ദുഃഖിക്കണ്ട.
 ഞാൻ നിന്നൊടു കൂടി വരാം. നിന്റെ ഇഷ്ടമിന്നുവേണ്ടി ഞാൻ
 അവിടെവന്നു സത്യം പറയാം. നീ മാവ്വിലെ എഴുന്നീടു സ്നാനം
 ചെയ്തു ഭക്ഷണം കഴിക്കുക. നാളെ അശ്വരാത്രിയിൽ ഞാൻ ചു
 രപ്പെടാം. നിമിഷത്തിൽ നടന്നുകൊൾക. പിന്നാലെ ഞാനും വ
 രാം. എന്റെ കാൽമീലയിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടുകൊണ്ടു നീ നട

കൈ. പിന്നോക്കം നിമിഷവും തിരിഞ്ഞുനോക്കരുത് നോക്കിയാൽ ഞാൻ അവിടെ നിന്നുകളയും. പിന്നെ നടക്കയില്ല. ഈ സംഗതിയെ നല്ലവണ്ണം ഓർമ്മവെച്ചുകൊണ്ട് നിപോയ്ക്കാളുക". ഇങ്ങിനെ സ്വപ്നം കണ്ട്, ബ്രാഹ്മണൻ സന്തുഷ്ടനായിട്ട്, രാവിലെ എഴുന്നീറ്റ് സ്നാനം ചെയ്ത്, ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ഭക്തത്തിൽക്കൊന്നു, ശ്രീമതി ഏല്പാഴാണ് പുറപ്പെട്ടുനാൽ എന്നു കാത്തുകൊണ്ടിരുന്നു അദ്ധരാത്രിയായപ്പോൾ ഭക്തനുകമ്പയായ ഭഗവാൻ ഭക്തത്തിൽനിന്നു പുറത്തുകൊണ്ടു വന്നു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ നൂപുരശബ്ദം കേട്ടുമ്പോൾ നടന്നുതുടങ്ങി.

—❧—

എഴുപത്തൊന്നാം സർഗ്ഗം.

സാക്ഷിഗോപാലചരിതം. (2)

തീർന്നതും ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ, ഭക്തിയന്ത്രിതനായിട്ട്, ഗൗഡബ്രാഹ്മണന്റെ പിന്നാലെ ഗൗഡഭേരത്തേക്കു പോയി. ആ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഗ്രാമത്തിന്റെ സമീപം ഏത്തിയപ്പോൾ, സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. താൻ ഭഗവാനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ഗ്രാമത്തിൽ എത്തിയല്ലോ എന്നുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ട്, ഭഗവാൻ പറഞ്ഞ പ്രതിജ്ഞയെ മറന്നു പിന്നോക്കം നോക്കി. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ ശിഖാഭൂപിയായി അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ അങ്ങിനെ നിൽക്കുന്ന ഗോപാലസ്വാമിയെക്കണ്ട്, സന്തോഷസമുദൃത്തിൽ മുങ്ങിയവനായിട്ട്, ഭഗവാനെ സ്മരിച്ചും നമസ്കരിച്ചും ധ്യാനിച്ചും ആ രാത്രി അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഗോപാലസ്വാമിയെ തന്നെ ഇരുത്തി ഗ്രാമത്തിലേക്കു പോകുവാൻ മനസ്സു വന്നില്ല. ആ രാത്രിയിൽ ആ ഗ്രാമ

വാസികളായ വിദേശികൾക്കും മറ്റും സർവ്വം കണ്ടു “ഞാൻ
 ബ്രഹ്മണനും ഇതാ വന്നുവരികുന്നു. ഞാൻ ഈ കാഴ്ചയിൽ
 സ്വതഃ പാത്രം. വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ ഇവന്നു കന്യാകാമനും ചെ-
 യ്ക്കൂ സത്യമാണ് ഞാൻ അതിന്നു സാക്ഷിയാണ്”. ഇങ്ങിനെ
 അത്യന്തമായ സർവ്വകണ്ടു, രാജാവും കാനൂവരും വളരെ
 വിസ്മയിച്ചു. പിന്നാദിവസം രാവിലെ, ആ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു് ഒ-
 രാൾ കൂട്ടു പട്ടിക്കൊട്ടു് എന്തെങ്കിലും കാഴ്ചയിന്നുവേണ്ടി പോയ
 ചോറ്റം, അദ്ധ്യക്ഷ അതിഥിമാരുള്ളതായ ഒരു വിശ്വസപ്രതി-
 പേക്ഷയും, അതിനെ വൃദ്ധകാളിയിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണനേയും ക-
 ണ്ടു. അദ്ദേഹത്തെ നമസ്കരിച്ചു, “ഓഹ ബ്രാഹ്മണാ! ഭവാനും
 ഗോപാലസംഗതിയും വന്നുവല്ലോ! ചോൽ അതിഥിസ്തൻ തന്നെ”
 എന്നു പറഞ്ഞു് വേഗം ഗ്രാമത്തിലേക്കു വന്നു, എല്ലാവരോടും
 പറഞ്ഞു. “ബ്രാഹ്മണന്റെ കാഴ്ചയിൽ സാക്ഷി പറയുവാൻ ശ്രീ
 ഗോപാലസംഗതി ഇത്തരത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു”. ഇതുകേട്ടു, അവർ എ-
 ല്ലാവരും അവിടേക്കു പോയി. രാജാവും ഇതുകേട്ടു് സന്തോഷ-
 ത്തോടെ വന്നു. ബ്രാഹ്മണസംഗതിയായ ഗോപീകൾക്കു കണ്ടിട്ടു്,
 രാജാവു് ആനന്ദപരവന്നായി. ഉടനെ ബ്രാഹ്മണന്റെ കാൽ
 വീണു നമസ്കരിച്ചു. വൃദ്ധന്റെ കന്യകയെ വരുത്തി വേഗം ആ
 ബ്രാഹ്മണനെ കൊടുത്തു. രാജാവു് വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി
 അന്നുപിറ്റേനും കൊടുത്തു. പിന്നെ ഗോപാലസംഗതിക്കു ഭക്ഷ-
 നും അതിവിശേഷമായി പണിപ്പെടുത്തിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ സൽക-
 ലഭ്യമായ കന്യകയെ ലഭിക്കുകയായും, ശ്രീഗോപാലസംഗതി-
 തന്നെ സാക്ഷിപറവാൻ വന്നതുകൊണ്ടും, രാജാവു് മുതലായവ-
 രാൽ മാനസമായിട്ടു്, ഗോപാലസംഗതിയെ അതികർഷണത്തോടുകൂടി
 മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മകൊണ്ടും സേവിച്ചുകൊണ്ടി-
 രുന്നു. ബ്രാഹ്മണനെ സാക്ഷിപറവാൻ വന്നതുകൊണ്ടു്, ആ വി-
 ശ്വതയിൽ സാക്ഷിഗോപാലൻ എന്ന പേർ സംഭവിച്ചു. ഇ

രൂപ്പാഴും ആ ഗൊഡുഭാഗത്തിൽ ഗോവൻ സാക്കിഗോപാലൻ
പുറന്ന പേരാട്ടുകൂടി ഇരിക്കുന്നു. ഗോവൻ്റെ ആശ്രിതർക്കുണ
കാലുള്ള നഷ്ടവും ഭരണത്തിലുള്ള വ്യക്തിത്വവും നോക്കേവിൻ'

അനന്തരം, മധുരയിൽ ഗോപാലസ്വാമിയെ കാണാനെ
ക്കുന്നതും വളരെ ചെന്നാകുമ്പോഴായി, എല്ലാവരുംകൂടി ആരോ
ചിച്ചു. "സ്വാമി ഏവിക്കേഴ്ചെയ്തിരിക്കേ? മനസ്സു താങ്ങിക്കൊ
ണ്ട് ആ വിഗ്രഹത്തെ ഇളക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. വല്ല ദേ
വന്മാരോ അസുരന്മാരോ കൊണ്ടുപോയതായിരിക്കും. അതിന്നു
മനുഷ്യന്മാരായ നമ്മളുടെയൊക്കെയു താക്കതെ നിവൃത്തിയും ഇല്ല",
ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ച് എല്ലാവരും വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒ
രു ദിവസം ഗൊഡുഭാഗത്തിൽനിന്ന് ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെ
വന്ന് തീർത്ഥാടനംചെയ്ത്, സ്വാമിഭാഗത്തിന്നായി കേരള
ത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ, എല്ലാവരും ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു
കണ്ടു. ദിവ്യത്തിന്റെ കാരണം അന്വരാട്ടു ചോദിച്ചപ്പോൾ,
അവർ സകല വൃത്താന്തവും പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് ആ ബ്രാഹ്മ
ണൻ പറഞ്ഞു, "നിങ്ങൾ ഇനി ദുഃഖിക്കേണ്ട നിങ്ങളുടെ സ്വാ
മിയുടെ സ്ഥലം ഞാൻ പറഞ്ഞതൊ". ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, അ
വർ എല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു ബ്രാഹ്മണനോട്, "ഹേ ഭാഗവ
താപി! ഞങ്ങളുടെ സ്വാമിയുടെ വൃത്താന്തത്തെ ഞങ്ങൾക്കു പറ
ഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമെന്താണ്? ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇ
വിടെ വന്നത്" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് ആ ബ്രാഹ്മണൻ
പറഞ്ഞു. 'എന്റെ ദേശമായ ഗൊഡുഭാഗത്തിൽ കുറെ പട്ടി
ഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കു എന്ന് പേരായ ഒരു ഗ്രാമമുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ
ഗോപാലസ്വാമി അവിടെ ഉണ്ട്. അവിടെ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ
യമ്മൽ ഒരു കന്യാഭാഗത്തിനെപ്പറ്റി വ്യവഹരിക്കേണ്ടായി. അ
തിന്നു തക്കതായ ലക്ഷ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗോപാലസ്വാമിയു
ടെ മുമ്പിൽവെച്ചാണ് അവരെ നിശ്ചയം ഉണ്ടായത്. അതു

കൊണ്ട് ഗോപാലസാമിതന്നവന്ന് ഈ കാൽക്കൽനിന്നും യഥാ
 യഥം ചാത്തേണ്ടതാണെന്ന് രാജാവും സഭാവാസികളും നിശ്ചയി
 ക്കുകയാൽ, അതിൽ വാദമായ ബ്രാഹ്മണൻ ഇവിടെ വന്ന് ഗോ
 പാലസാമിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അപ്പോൾ രാജാവ് ആ
 ബ്രാഹ്മണനെ ചോദിക്കുകയും, ഗോപാലസാമിക്ക് വിശേഷമായ
 ദൈവം പണയമായിട്ട് ആദരാവാദകളുടെ അവിടെ ഇരുത്തിയിട്ടു
 ണ്ട്. ഇതുകൂടി അവർ എല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു, ആ ബ്രാ
 ഹ്മണനാടുക്കൂടെ അപ്പോൾതന്നെ പുറപ്പെട്ടു ഗോപാലസാമിയിൽ
 എത്തി, ഗോപാലസാമിയെ കണ്ട് എല്ലാവരും ഉറക്കം കര
 കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. “ഓഹ സാമി! എന്താണ് ചാൻ ചെയ്യുന്നത്,”
 എന്ന് പൗത്തുക്കൊണ്ട് പ്രതിരോധം അടക്കം ചെയ്ത് പ്രതി
 മമായ എടുക്കുമ്പോൾ കൂറായി. അവർ എന്തുചെയ്താലും പ്രതിമ
 ഇളകിയതെല്ലാ അപ്പോൾ എല്ലാവരും നിരാശരായതായി
 ട്ട് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ക്ഷീണംകൊണ്ടു തളന്ന് ഉറങ്ങിയ
 പ്പോൾ, ഗോപാലസാമി, അവരോടു സമീപത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന
 പൗത്തു: “നിങ്ങൾ എല്ലാവരും മധുരമായ ഒരു ചോറോളമു
 വിൻ. എന്താണ് ഈ പ്രതിമയെ ഇവിടെനിന്നും കൊണ്ടുപോകു
 വാൻ നിങ്ങളുടെയൊക്കെ സാക്ഷാത്കാരികളായിട്ട് എന്റെ കൈകൾ പര
 വരുന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇവിടെ ഉറച്ചുപോയി. നിങ്ങൾ വേ
 മറ ഒരു പ്രതിമയെ ഉണ്ടാക്കി അവിടെ സ്ഥാപിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.
 എന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അവിടെ ഉണ്ടാവും.”

ഇങ്ങിനെ ഗോപാലസാമി ചാത്തേക്കുകയും, അവർ രാ
 വിചല എഴുന്നീറ്റ് സ്നാനം കഴിച്ച് സാമിയെ നമസ്കരിച്ച് പുറ
 പ്പെട്ടു. അപ്പോൾ കൈനായ ബ്രാഹ്മണൻ അവരെല്ലാം ഭക്ത
 ന്നും ദ്രവ്യം മേലായതുകൾ കൊടുത്തു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ
 ഈ സംഭവത്തെ കണ്ട് വളരെ വിസ്മയിച്ചു. അന്നുതന്നെ, മധുര
 വാസികളായവർ മധുരപ്പുഴയിൽപോയി ഒരു ഗോപാലപ്രതിമ
 യെ ഉണ്ടാക്കി സ്ഥാപിച്ചു ദേവദത്തപ്പോലെ പൂജിച്ചുവന്നു.

ഇങ്ങിനെ കേതവഞ്ചനയായ കേവലാൻ കേരളാക്കു സൂര്യ
 ഭീഷ്മങ്ങളെയും ഭാനുവെച്ചു. ഈ ആത്മയുദ്ധമായ ചരവേലം കേ
 വകുന്നവക്കു അനായാസന കൃഷ്ണഭക്തി ലഭിക്കുന്നു.

—

എഴുപത്തൊമ്പതാം സർഗ്ഗം.

—

മാമദാസചരിതം.

—

ഭാരതകയിൽനിന്ന് കുറെ കിഴക്കാരി ഡകോരം എന്ന പ്ര
 സിദ്ധപ്പെട്ടതായ ഒരു ഗ്രാമം ഉണ്ടു്. ആ ഗ്രാമത്തിൽ മാമദാസന
 എന്ന പേരായി ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കു
 ഡുംബിതാക്കണകിലും, വിഷ്ണുഭക്തിയിങ്കൽ അതി തല്പരനായിരുന്നു.
 അദ്ദേഹം മാസംതോറും ഏകാദശി ദിവസം ഭാരതകയിൽ പോ
 യി, ഏകാദശി ഉപവസിച്ചു്, മാന്ത്രിയിൽ ഉറക്കത്തൊഴിച്ചു്, പി
 റെറ ദിവസം ഗൃഹത്തിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങിവരും. ഇങ്ങിനെ
 യാത്ര നി.യമം. താൻ ഭിക്ഷയെടുത്തു സാധുസവയും വിഷ്ണുപൂജ
 യും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ കുറെക്കാലം നടന്നുവന്നതിന്റെ ശേ
 ണം, മാമദാസൻ വരവെകൂടാ സംഭവിച്ചു. എന്നിട്ടും ഭാരതകയാ
 രു വിട്ടില്ല. കാലക്രമേണകാണ്ടു വളരെ ജരാതരനായി. ആ ബ്രാ
 ഹ്മണൻ ഒരു ഏകാദശിദിവസം വളരെ പണിപ്പെട്ടു് ഭാരതക
 യിൽ ചെന്നു രണ്ടു കൂറുകൃഷ്ണമുത്തിയെ ശ്ലിച്ചു്, പൂജയും കഴിച്ചു്,
 ഉപവാസത്തോടുകൂടി ക്ഷേത്രത്തിൽതന്നെ ഇരുന്നു. മാന്ത്രി ഈ
 ഞാണ്ടു തന്നെ കൃഷ്ണമുത്തിയെ സേവിച്ചു, പിറെറ ദിവസം ഗൃഹ
 ത്തിലേക്കു നടപ്പാൻ വയ്യാതായി. അപ്പോൾ അവിടെ തന്നെ
 പാരണ കഴിച്ചു്, രണ്ടുകൂറുകൃഷ്ണമുത്തിയുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ തന്നെ
 കിടന്നുറങ്ങി.

അപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണനോടു കൃഷ്ണമുത്തി, സ്വപ്നത്തിൽ,
 പറഞ്ഞു: “ഹേ ബ്രാഹ്മണ! ഞാൻ വോക്കൻ നി.യു കണ്ടു് വള

ഒരേ സമയത്തുണ്ടായി. ബാക്കൻ കെട്ടിച്ച് എഴുന്നേറ്റു കൈകളുപോലും കൈ വഴി കൊണ്ടുവന്ന് അദ്ധ്യക്ഷനായി എഴുന്നേറ്റു വന്നിരിക്കുകയും ചെയ്തു. വേ. നും വഴിയിൽ കയറി പോയ് കൊള്ളുക — എന്ന് അന്നേ സമയം കണ്ടു, പ്രൊഫസർ സ. നായാട്ടോടുകൂടെ പിന്നെ ദിവസം ഹൃദയത്തിലേക്കു പോയി. പിന്നെ എങ്കിലും വന്നപ്പോൾ, കൈ വഴിയിൽ കയറി ദാഹകൂലി ചെന്ന് അന്ന് ഉപവസിച്ചു, പിന്നെ ദിവസം ചാക്കയും കഴിച്ചു, അന്നു അദ്ധ്യക്ഷനായി എല്ലാവരും ഉറങ്ങിയപ്പോൾ, അദ്ധ്യക്ഷൻ അകത്തു കണ്ടു മണത്തുരുത്തിയ ഒരു വിശ്വാസത്തിനേക്കൽ അലകുലിച്ചിരുന്ന ആരോടൊന്നും എല്ലാം അടിച്ചു, അവിടെ കരന്നു വെച്ചു, ആ പ്രതിമയെ എടുത്തു വഴിയിൽ വെച്ചു, ആരോടും കണ്ടുവെച്ചു എന്നുള്ള യോജിക്കു, അതി വേഗത്തിൽ വഴി കാട്ടിച്ച് അന്നു ഹൃദയത്തിലേക്കു പോയി.

പിന്നെ ദിവസം അവിടെ, ദാഹകൂലിയിൽ, പൂജകന്മാർ വന്നു നോക്കുവാൻ, മണത്തുരുത്തിയ ഒരു കണ്ടിട്ടു. “ഇതെന്തൊരു കണ്ടിട്ടാണ്! ഈ കണ്ടിട്ടുതന്നെ ആരാണ് കൊണ്ടുപോയത്?” എന്നു കണ്ടിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു, അവിടെ വന്നിട്ടുള്ളവരെ എല്ലാം അന്നു ചാക്കു. അദ്ധ്യക്ഷനും വഴിയിലേക്കു കാണാത്തതുകൊണ്ടു, അവനാണു ഇതു ചെയ്തതു എന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ധ്യക്ഷൻ വഴിയിൽ ചേർത്തു എന്ന് അവിടെ കണ്ടിയവർ എല്ലാവരും പറയും ചെയ്തു. ഇതെന്ന പൂജകന്മാർ ആ വഴി കരന്നു കാട്ടി. അദ്ധ്യക്ഷൻ വഴിയും കൊണ്ടു അന്നു ഗ്രാമത്തിൽ എത്തുമ്പോഴേക്കു പൂജകന്മാരും കാട്ടി എത്തി. അദ്ധ്യക്ഷൻ അവർ കാട്ടിയതന്നു കണ്ടിട്ടു കണ്ടിട്ടു തന്നെയും വേഗം എടുത്തു അവിടെയുള്ള കണ്ടിയിൽ ഇട്ടു അന്നു വേഗം വന്ന് വഴിയിൽ കരന്നു കയറി ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ പൂജകന്മാർ വേഗമെടുത്തു വന്ന് വഴിയിൽ നോക്കി, പ്ര

തിമയെ കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ അവരിൽ ഒരുവൻ പറഞ്ഞു “ഇവൻ കുളത്തിലേക്കു പോകുന്നതും, പിന്നെ മടക്കിവരുന്നതും കണ്ടു. കുളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ഇട്ടിരിക്കുമോ? നോക്കുക” എന്ന് പറഞ്ഞ് അവർ കുളത്തിൽ ഇറങ്ങി നോക്കുകയപ്പോൾ, പ്രതാപത്തെ കണ്ടു. അവർ എല്ലാവരും കൂടി അതിനെ വെള്ളത്തിൽ നിന്നൊപ്പാൻ യാചിച്ചിട്ടും, അതു പൊന്തിയതേയില്ല. അപ്പോൾ അവരെ വിസ്മയിച്ചു “രാമദാസൻ ഭക്തൻ തന്നെ എത്രയും പ്രതിമയെ നമ്മൾ ഇത്ര ആദരിക്കുക കൂടീട്ടും എപ്പോൾ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതു ശ്രീഹരിയുടെ ചേലിനും തന്നെ, സംശയമില്ല. കൃഷ്ണമൂർത്തിക്കു ചോർക്കു വശവാൻ മനസ്സിലായിരിക്കും എന്നാൽ നമ്മൾക്കും ഇവിടെ തന്നെ ഇരിക്കുക” — എന്നു. ബലനെ നോക്കിച്ച്, അവരെല്ലാവരും നിരഹാശന്മാരായി അവിടെ തന്നെ ഇരുന്നു.

രാത്രിയിൽ അവർ ഉറങ്ങിയപ്പോൾ, കൃഷ്ണമൂർത്തി അവരോടു സ. പ്ലത്തിൽ, “ഞാൻ രാമദാസന്റെ ഭക്തികാണ്ഡ വശീകൃതനായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അങ്ങോട്ടു വരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ ഏതൻ പ്രതിമയോടു തുല്യമായ സ. പ്ലനും വാങ്ങി വേറെ ഒരു പ്രതിമ ഉണ്ടാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചുകാൾവെന്ന് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഏതൻ സാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടാവും” — ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. രാമദാസനാടും, സ. പ്ലത്തിൽ, “ഹെ ബ്രാഹ്മണ്യ! ഓഹൻ ഏതൻ പ്രതിമയ്ക്കു കല്പമുള്ള സ. പ്ലനും അവരെ കൊടുത്തു ഭക്തിയോടുകൂടി അരെ ആദരിച്ചുയയ്ക്കുക. അനന്തരം ഏതൻ പ്രതിമയെ വാങ്ങാൻ ഗൃഹത്തിൽവെച്ചു പൂജിച്ചുകാൾക. ഞാൻ വെൽഗൃഹത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കാം” എന്നുപറഞ്ഞു. രാമദാസന്റെ ഭാര്യയോടും സ. പ്ലത്തിൽ, “നിന്റെ കാതിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ള കണ്ണാശരണം തുലാസ്സിൽവെച്ചു തൂക്കിക്കൊടുക്കുക. ഞാൻ അതിനോടു തുല്യനാവാം” — എന്നു. ബലനെ പറഞ്ഞ്, ഭഗവാൻ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

പുരുഷന്മാർ എല്ലാവരും പിറാടിയവരും രാവിടെ എഴുന്നീൽക്കുന്നതായാൽ ഏതൊരു വൃദ്ധത്തിൽനിന്നും, “ഞങ്ങൾക്കു കൃത്യപ്രതിമയോടുമുള്ള സപ്തസ്തംഭം. ഞങ്ങൾ ചോരകളും ക്ഷാമകളും. ഞങ്ങളോടു ഇന്നലെ രാത്രി ഭഗവാൻ ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു” —എന്നു പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട്, രാമദാസൻ വളരെ വിസ്മയത്തോടെ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു സ്വതന്ത്രതന്നെ. ഏതൊരു ഭഗവാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്റെ വക്കൽ അത്ര സപ്തസ്തം എവിടെയാണ്? എങ്കിലും ഞാൻ പത്നിയോടു ചോദിക്കട്ടെ” —എന്നു പറഞ്ഞു, രാമദാസൻ ഭാര്യയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു വൃത്താന്തം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഭാര്യ, “ഭവാനു ഏതെന്നാണ് ചോദിക്കുന്നത്? ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ ഇന്നലെ രാത്രി ഏതൊരു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ‘നിന്റെ കാതിലുള്ള ആഭരണത്തോടു ഞാൻ തുല്യനായി. അതിനെ കൊടുക്കുക’ എന്ന് — അതുപ്രകാരം ഇതു കൊണ്ടു പോയി തുടങ്ങിക്കൊടുക്കുക” —എന്നു പറഞ്ഞു കണ്ണുനീർ ഒഴിച്ചു. രാമദാസന്റെ വക്കൽ കൊടുത്തു. അതു കണ്ടപ്പോൾ, രാമദാസൻ വളരെ സംശയം തോന്നി. അപ്പോൾ ഭാര്യ പറഞ്ഞു. “ഭവാനു ഒട്ടും സംശയിക്കേണ്ട. ആയിരം ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ എടുപ്പാൻ കഴിയാത്ത പ്രതിമയെ ഭവാനു തന്നെ എടുത്തിട്ടുള്ള കളത്തിൽ ഇട്ടുവെച്ചു? അതു വിചാരിക്കുക. ഇതു കൊണ്ടുപോയി തുടങ്ങുക. ഭഗവാൻ ഭക്തവത്സലനാണ്, നിശ്ചയമായും ഇതിന്നു സമനായും.” ഇങ്ങനെ ഭാര്യ പറഞ്ഞതുകേട്ട്, രാമദാസൻ അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയി, രണ്ടാമതുമായിട്ടുള്ള കളത്തിൽനിന്നു രാമദാസൻ തന്നെ എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു തുലാസ്സിൽ വെച്ചു. മറ്റൊരു അടുത്ത് സപ്തസ്തം വെച്ചു. ഈ വൃത്താന്തമെല്ലാംകേട്ട്, അവിടെ വളരെ ജനങ്ങൾ വന്നു നിൽക്കുന്നു. തുലാസ്സിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള പ്രതിമയോടും അതിന്നു സമമായി തുടങ്ങാൻ വെച്ചിരിക്കുന്ന സപ്തസ്തംകൾക്കും

ന്റെ മനസ്സിൽ ഉറക്കം മിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പൂജകന്മാർ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ പറഞ്ഞു: “ഓഹി ബ്രാഹ്മണ! എന്താണ് തുടങ്ങുന്നത്? ഈ മൂർത്തിക്കു സമമായ സമുപാധമുണ്ടു്?”—അപ്പോൾ രാമദാസൻ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ സംശയിക്കേണ്ട തുടക്കംതന്നെയില്ല, ഗുരുതരവും ലഘുതരവും എല്ലാം കൈവരായ് നന്നായ ഭഗവാന്റെ ലീലയാണ് നിങ്ങൾ ആയിരം ജനങ്ങൾക്കു് എടുത്തു കാഴ്ചയാക്കു പ്രതിമയെ ഞാൻ ഭക്തന്മാർ എടുത്തിട്ടുള്ളു്”—ഇതുകേട്ട് പൂജകന്മാർ തുടങ്ങുന്നതിന്നു് ആ സമുപാധം പ്രതിമയെ തുല്യമായിരുന്നു. അതുകൾ അവർ എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെട്ട അപ്പോൾ പൂജകന്മാരിൽ മൂലനായ ഭഗവൻ ഏകനിഷ്ഠ, കൃഷ്ണ പ്രതിമയെ ഞാൻ എടുത്തുകാണുകപോയെന്നും, എന്തെന്നു് അർത്ഥം വെക്കേണ്ടതു്, പ്രതിമയുടെ താഴെക്കു ചെന്നു വളരെ പ്രായം അതാലും ചെയ്യും പ്രതിമയ്ക്കു ഇളക്കമുണ്ടായില്ല അപ്പോൾ മറ്റാലും അവനെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു് അവനെ ആയ അസ്തിത്വം നിന്നു് പിൻപലിപ്പിച്ചു അനന്തരം, ആ പൂജകന്മാർ ആ സമുപാധത്തെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് രാമദാസനാടു് യാത്രയും പറഞ്ഞു് ഭഗവന്റെ മഹാപുരുഷം ചെയ്തു.

രാമദാസൻ ആ രണ്ടു ശുഭകൃത്യത്തിന്റെ ഏകത്തു് ഭക്തിയോടുകൂടി തന്റെ ശുഹൃത്തിൽ പ്രതിനിധിച്ചു് അത്രാഭാവമാടെ പൂജിച്ചുപറന്നു. ബീജ വസാനംവരെ കൃതകൃതനായിരുന്ന രാമദാസൻ, അന്ത്യത്തിൽ ഭവകണ്ഠത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈപ്പോഴും ആ രണ്ടു ശുഭകൃത്യത്തെ ഡാക്ടറഗ്രാമത്തിന്റെ നടുവിൽ ദശാക്ഷി ചുറ്റുകണ്ടിരിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടു്, ഭക്തിതന്നെയാണു് സമ്യോത്തമമായിട്ടുള്ളതു് ഭഗവാൻ ഭഗവതകൃതിയിൽനിന്നു തന്മൂലമുണ്ടായവരെ ഉദാഹരിക്കു ചു ഒരു ദരിദ്രബ്രാഹ്മണന്റെ കൂടെ വന്നിട്ടുള്ള അതുകൊണ്ടു് എട്ടു വിധത്തിലും ഭക്തിയുണ്ടാവാനാണു് യത്നം ചെയ്യേണ്ടതു്.

എഴുപത്തെട്ടാം സർഗ്ഗം

ഭദ്രാചലരാമഭാസചരിതം. (1)

പൂച്ചകാലത്തിൽ സകലവൃത്തങ്ങൾക്കും മാതാവായിരിക്കുന്ന
മേതപദ്യം തന്നെ കാഴ്ചയായ മേതദേവിയോടുകൂടി, ഒരു പുത്ര
നെ ലഭിച്ചാൻ അവൾ, ബ്രഹ്മദേവനെക്കുറിച്ച് അനേകസംവത്സ
രം അത്യഗ്രമായ തപസ്സുചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മദേവൻ സ
ത്തുഷ്ടനായി, മഹാമന്ത്രധീരൻ്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി, “ഇപ്പോൾ
ഇവരും കരാം; എന്താണു വേണ്ടതു് എന്നു പറയുക” എന്നു
പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മഹാമന്ത്രി, കാഴ്ചയോടുകൂടി, ബ്രഹ്മദേവനെ
പലവിധമായി സ്തുതിച്ച്, നമസ്കരിച്ച് പറഞ്ഞു “ഐ ബ്രഹ്മദേ
വ! എനിക്കു ശ്രീരാമഭക്തനായതിന്നു ഒരു സർവ്വഗുണഭാഗ
നായി അനുഗ്രഹിക്കണം.” ഇതു കേട്ടു ബ്രഹ്മദേവൻ, “നിനക്കു്
അഭിനവനന്മയെന്ന സംഭവിക്കും”—എന്നു പറഞ്ഞു മാറുകയും
ചെയ്തു.

പിന്നെ കറുപ്പുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മേതദേവിക്കു ഗർഭമു
ണ്ടായി ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. ആ ദിവ്യനായ പുത്രനു് ഭദ്രൻ
എന്നു പേർവിളിച്ചു. ആ ഭദ്രൻ ജാല്യത്തിൽത്തന്നെ ശ്രീരാമഭ
ക്തനായി ഭവിച്ചു. ഭദ്രൻ ശ്രീരാമഭക്തനായി ഭവിച്ചു വേറെ ഒരു
കാരണവും ഉണ്ടു് ഭക്തനായഗുണിൽ ദൈത്യപുത്രനായ ശ്രീരാ
മൻ അച്ഛന്റെ കല്പനയെ അനുസരിച്ച് വനവാസത്തിന്നുപര
യി ഭണ്ഡക്കുഴപ്പത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് സന്തതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു
ന്നാൾ, സിന്ധവകുഴപ്പമെന്നായിരിക്കുന്ന ശ്രീരാമൻ വള
രെ ക്ഷിണംതോന്നി. അപ്പോൾ മുമ്പിൽ വളരെ വിസ്മയഭൂമിയാ
യ ഒരു ഘാത കണ്ടു. അതിൽ കരവന്തരം ഇരുന്ന് വിശ്രമിച്ചു. അ
പ്പോൾ ഉണ്ടായ സൗഖ്യത്താൽ ശ്രീരാമൻ ആ പാദത്തെ നോ
ക്കി പറഞ്ഞു: “നീ ഒരു അമൃത മാർഗ്ഗയാസം തീർത്തു സുഖിച്ചിട്ടു

മുള്ളവരും ഞാൻ നിനക്കു നന്നും. ആദിത്യചന്ദ്രന്മാർ ഉള്ളവരെ
 കുംഭങ്ങൾ നിന്റെ ശിരസ്സിൽ വസിച്ച് ഭരണക്കണ്ഠം ചെയ്തും
 ഭരണത്തോടുമി നിന്നെ പ്രഭുക്കിണം ചെയ്ത നവകുംഭം ദർശനം
 ചെയ്ത നവകുംഭം സർവ്വഭീഷ്മസിദ്ധിയും ഉണ്ടാവും. ഇതു മാ
 ത്രമല്ല പണ്ട് ഭഗവാനുൾക്കൊക്കെക്കൊണ്ടു ഉണ്ടാകത്തിൽ കൊ
 ണ്ടുവന്നതുപോലെ, ഗൗരമുനി ഉപയോഗിച്ചതിൽനിന്ന് ഗോ
 മാവരിനദിയെ കൊണ്ടുവരും. ആ നദി ഇവിടെ ഗൗരമി എ
 ന്നുപോരാട്ടുവെ പ്രവാഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ആ നദിയിൽ
 സ്നാനചാരങ്ങൾ ചെയ്ത നവകുംഭം സകല പാപവും നശി
 കും. അതു കൊണ്ട്, ആ നദി കുന്നമാണ് വീരമാനദി, ഞാൻ
 വസിക്കുന്നതിന്റെ ശക്തിപ്രദംകൊണ്ടുമാണ് ഭരണകണ്ഠം, എ
 ന്ൻ വിശ്വസിച്ചു, ഇവിടെ വന്ന് സ്നാനചാരങ്ങൾ ചെയ്ത
 നവകുംഭം ഉണ്ടാകത്തിൽ സകല സുഖങ്ങളും സിദ്ധിച്ചു അന്ത്യ
 ത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഭരണകണ്ഠാലാകവും ഉണ്ടാകും സർവ്വമിട്ട്.
 ഇങ്ങനെ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ദ്രോണാട്ടു പറഞ്ഞു, ആ പവനത്തി
 ന്ന്റെ ശിരസ്സിൽ അധിവസിക്കുകയും ചെയ്തു അന്നുതന്നെ ആ
 ദ്രോണൻ കലിയുഗഭരണകണ്ഠാലാകത്തിലേറ്റും
 പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടു വിശ്വസിച്ചു, കലിയുഗത്തിൽ പണം കുറഞ്ഞും,
 അധർമ്മം വർദ്ധിച്ചും, ബ്രഹ്മക്കുടിയെ ഭരണശക്തിദ്രോണൻ അവര
 വരുടെ വർണ്ണശ്രദ്ധയെക്കൊണ്ടു ഉപേക്ഷിച്ചു നിശ്ചിത ഭരണത്തെ
 ആശ്രയിച്ചും, അല്ലാത്തവർക്കും മനുഷ്യന്മാരായും പരിശുദ്ധി
 കുന്നമനുഷ്യർ, അനന്താസന സർവ്വകൃത്യം കൊടുക്കുവാൻ
 അനുഗ്രഹത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീരാമചന്ദ്ര
 ന്നുപേക്ഷിച്ചുവെക്കുന്ന ദ്രോണൻമാരുടെയെ, ശ്രീരാമൻ
 മിഥിവസം കണ്ടു വെച്ചു, തുല്യസികൊണ്ടു വെച്ചു അന്ന് മാത്ര
 മായാതെ, ശ്രീരാമൻ മനസ്സിൽക്കൊണ്ടു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ,
 മനുഷ്യർ നവകുംഭത്തിൽ പെട്ടുകൊണ്ടു മനുഷ്യകണ്ഠം മാ

ഗാഢകാണ്ടും പ്രതാപമോഹകാണ്ടും ലഭിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത സ്വർഗ്ഗത്തിനെയ് ലഭിക്കാവുന്നതാണ് ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ അനുജനായാൽ സകല തീർത്ഥങ്ങളും ആ ഭദ്രാചലത്തിൽ വന്നു അധിവസിക്കുന്നു. സകല ദൈവന്മാരും അവിടെ വന്നു വസിക്കുന്നു. ശ്രീലോകസമ്മാഹിയാ നാരദേനി, ആ ക്ഷേത്രമാഹിമയെ ബ്രഹ്മദേവൻ പറഞ്ഞിരിക്കട്ടെ, ആ രാഘവക്ഷേത്രത്തിൽ വന്ന് ഗൌതമീനദിയുടെ തീരത്തിൽ, രാമകഥയെ ഗാനരചയ്ക്കുകാണ്ടു വളരെക്കാലം ഇരുന്നത്, പിന്നെ ബ്രഹ്മലോകത്തേക്കു പോയി. ഇങ്ങിനെ പല പ്രതിഭകളും ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ വന്നു ശ്രീരാമചന്ദ്രനെ സേവിക്കുന്നു. അതുവകാണു്, ഏതു മഹാപാപിയായ മനുഷ്യനും ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയ്, മൂന്നുദിവസം ശ്രീരാമചന്ദ്രനെ സേവിച്ചാൽ, സകല പാപങ്ങളും നശിച്ചു് ശാശ്വതസുഖപ്രാപ്തിയുണ്ടാവുമെന്നതിന്നു് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ആ ക്ഷേത്രത്തിനൊര രാഹാത്മ്യം പറയുവാൻ ആയിരം നാമുള്ള ആദിശേഷനാലും സാധ്യമാവുന്നതല്ല. ആ ഭദ്രാചലക്ഷേത്രദർശനവും ഭദ്രാചലരാമദേവസനേയും ദൈവമോത്തവർ മുതലും ഏകീല്യം തോൻ ആ ക്ഷേത്രമാഹിമയെ മുന്തി പരാജയം.

ഏഴു വര തൊട്ടെ നാൾ സദ്യം.

ഭദ്രാചലരാമദേവസമർപ്പം.

ഇനി കേരളഗ്രന്ഥനായ രാമദേവന്റെ ഉല്പത്തിയെ പറയുന്നു: പണ്ടു് ഹൈന്ദവാദം എന്ന രാജ്യത്തിൽ, ധാരിയ എന്ന പേരായ ഒരു രാജാവുണ്ടായതന്നു. ആ രാജാവു് യുദ്ധം ജയിച്ചാണെന്നിട്ടും, വളരെ സ്വയംതൊരിട്ട രാജ്യപരിപാലനം

ചെയ്യുന്നു. ആ അഭാവിന്റെ മന്ത്രിയർക്കളെ ബ്രാഹ്മണൻ ആയിരുന്നു. അവരുടെ ഒരു സദാചാരിയെ കളി ദൂരത്തു് ഒരു ബ്രാഹ്മണനും വിവരം ചെയ്യുകാട്ടുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രീരാമക്കേതനായിരുന്നു എപ്പോഴും ശ്രീരാമപ്രാസം ചെയ്യുകൊണ്ടും, ശ്രീരാമക്കേതനായിരുന്ന പൂജിച്ചുകൊണ്ടും, വസിക്കുന്ന കാലത്തു്, ഒരു പുത്രനാഭമായി. ആ കുട്ടിയാണു് രാമദാസൻ. കുട്ടി ക്രമത്തിൽ വളന്നു് വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങി. നാലുവയസും, ആറുവയസും, പതിനാലുവയസും ജ്ഞാപിതലല്ലാതെ രാമദാസൻ സമസ്തമായി ചവിട്ടു. ഭക്തിവത്സല മലി പൊരാണിക്കന്മാർക്കു് പൂജാണം വായുക്കേതനായി, രാമദാസൻ അവിടെ ചെന്നു്, അവർ ബാലരാമായണം വായനക്കുറന്നു് ഭക്തപുരുഷൻ ആനന്ദപരനായതു് ജ്ഞാനത്തെ വിചാരിച്ചു. “ഈ ഞാൻ ആ ശ്രീരാമൻ ജനിച്ചപ്പോൾ നീട്ടിപ്പിറ്റാ. എന്നാൽ ഹിന്ദുമാൻ സുഗ്രീവൻ ഭക്തപുരുഷന്റെപ്പോലെ ഞാനും ദാശരഥിക്ക് ദാസ്യം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഹാ! അവരെല്ലാം എത്ര പുണ്യവാന്മാർ, ഹിന്ദുദൈവങ്ങൾ! ശ്രീരാമന്റെ വേഷാസനായിരിക്കുന്ന എന്റെ ദേവൻ കൃപ ചെയ്തു് അവർക്കും തന്നെ എന്നെയും രക്ഷിക്കുന്ന അവരുന്നതിന്നു് എനിക്ക് എപ്പോഴാണ് സംഗതി വരുന്നതു്?” എന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു, ശ്രീരാമക്കേതനെന്ന നേസ്സിനെ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, ദേവസം കഴിച്ചുകൊണ്ടു്, ദിവസം കഴിച്ചുകൊണ്ടു് ദൈവം, അച്ഛൻ മരിച്ചു അച്ഛനെ വേണ്ടുന്ന പത്രശ്രീയക്കളെല്ലാം ചെയ്തു്, അമ്മയും അച്ഛന്റെ കൂടെ മരിച്ചു. അവൾ വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ചെയ്തു് തന്റെ ദേവക്കും, അച്ഛൻ പൂജിച്ചിരുന്ന ശ്രീരാമപ്രാസത്തെ അർപ്പിക്കുവാനായി പൂജിച്ചുകൊണ്ടു്, ദിവസപ്രതി ദേവാരാധനാർപ്പിച്ചിരുന്നതു് കളക്കിയതിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു്, കുട്ടിയും വൃദ്ധനും മരം കഴിച്ചു്, ധൂപത്തിലധിഷ്ഠിതമായി. ജ്ഞാനത്തെ നൽകുന്ന പരമേശ്വരൻ, ഭക്തിവ

സം, രാമദാസൻ പതിവുപോലെ കളികഴിഞ്ഞു പെട്ടിതുറന്ന് അഭിഷേകംകഴിച്ചു, പട്ടവസ്ത്രവും ആഭരണങ്ങളും നല്ല പുഷ്പമാലകളും ചാത്തി, മനാനിയിൽ കസുരികൊണ്ടു തിലകംചേർത്ത് സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾപ്പൂശി, ധൂപദീപദാനവദ്യങ്ങളും സമർപ്പിച്ച്, മനസ്സു ഭക്തവനം ശ്രീരാമകൽ ലയിപ്പിച്ചു, കണ്ണടച്ചു, ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ദിവ്യവിഗ്രഹത്തെ പ്രാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും, കാശിദേശവാസിയാരു കപീർ ദാസൻ അവിടെ വന്ന് കണ്ണടച്ച് ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാമദാസന്റെ മുഖലക്ഷണത്തെക്കണ്ട്, “ഇവൻ കുറെ പുണ്യനായിരിക്കുന്നു. ഇവന്റെ ഭക്തിയെ മനസ്സിലാക്കണം” —എന്നുവിചാരിച്ച്, ആ പെട്ടിയെ എടുത്തു കളത്തിൽ ഇട്ടു, കളത്തിൽ കേളിൽ തന്നെ ചെന്നു നിൽക്കുകയും ചെയ്തു. രാമദാസൻ പ്രാണാകഴിഞ്ഞ് കണ്ണുകൾ മിടിച്ചു നോക്കിത്തുറപ്പാറി, ദേവാരാധനപ്പെട്ടി കണ്ടില്ല. പരിഭ്രമത്തോടെ നാലുദിക്കിലും നോക്കിയപ്പോൾ, കളത്തിന്റെ കേളിൽ ഒരു തുലാക്കൻ നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. “അവൻ ഈ പെട്ടികൊണ്ടു ആവശ്യമില്ല; അതുണ്ടെന്ന് അവിൻ എടുത്തിരിക്കയില്ല” എന്ന് വിചാരിച്ച്, അതിദേവന്മാരുടെ കരയുവാൻ തുടങ്ങി. “പരമ്പരയായി പൂജിച്ചുവന്ന തേവാരപ്പെട്ടി ചപായെല്ലാം, ഇനി ഞാൻ എങ്ങിനെ ജീവിക്കുക?” എന്നു പാഞ്ഞു ഊക്കു നിലയിലിട്ടുകൊണ്ടു ഭൂമിയിൽ വീണു മൂക്കു പ്രാവിച്ചു. അതുകണ്ട്, കപീർദാസൻ ഓടവന്ന്, “ചാ! പ്രാമണ്യ! ജ്വൻ എന്തിനാണു ഭൂമിയിൽ വീണ് ഉരണ്ടു കരയുന്ന?” എന്നു ചോദിച്ചു. അതുകട്ട് രാമദാസൻ, “ഞാൻ വൃത്തിക്കുന്ന പെട്ടി കാണാനില്ല; അതാണ് കരയുന്നത്” —എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കപീർദാസൻ, അതിലുള്ള മൂക്കിയുടെ പേരെന്താണെന്ന് ചോദിച്ചു. അതാണ് രാമദാസൻ, സീതാലക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചു ഏകദാമമെന്തെങ്കിലും ശ്രീരാമമൂർത്തിയാണെന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കപീർദാസൻ, “ചോൻ പൂജിക്കുന്ന

ഇ് സകലമെന്നെങ്കിൽ, ആ മൂർത്തിയെ മൂന്നുപ്രാവശ്യം വിളിക്കുക. എന്നാൽ അതു കേട്ടിടത്തു കൂടി വരും.”—എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട്, രാമദാസൻ, ശ്രീരാമമന്ത്രമുതലി എന്ത് മൂന്നുപ്രാവശ്യം വിളിച്ചു, എന്നിട്ടും പെട്ടി വന്നില്ല. അപ്പോൾ രാമദാസൻ പിന്നെയും കരച്ചുവാൻ തുടങ്ങി. കപീർദാസൻ, ഇവന്റെ ഭക്തി ഗുരുവില്ലാത്ത ഭക്തിപോലെ അനന്തനവല്ലൊ, എന്നു വിചാരിച്ചു, രാമദാസനെ എഴുന്നൽപ്പിച്ച് സമാധാനപ്പെടുത്തി, ‘ശ്രീ താരകമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു. “ഇനി കുറച്ചുകൂടെ കഴിഞ്ഞാൽ, നിനക്കു ശേഖരൻ പ്രസന്നനാവും”, എന്നും പറഞ്ഞു, മൂന്നുപ്രാവശ്യം ശ്രീരാമമന്ത്രമുതലി എന്ത് വിളിച്ചു. അപ്പോൾ പെട്ടി കുളക്കരയിൽ കാണാനായി, അതുകണ്ട് രാമദാസൻ സ്വന്തമായി അങ്ങോട്ടു കടന്നുവന്നു എടുത്തു കപീർദാസന്റെ കാക്കൽ സാക്ഷാൽ കാണുകയും ചെയ്തു. “ഹേ! ഗുരുസഹായി! ഭവാനെക്കാൾ ഇനി ഏറ്റവും കാരണമുണ്ട്”— എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ കപീർദാസൻ, “നി ഏറ്റവും വിചാരിക്കുന്നതായ അപ്പോൾ കാണാം”—എന്നുപറഞ്ഞു പോകുകയും ചെയ്തു.

പിന്നെ, രാമദാസൻ ദേവാലയത്തു കയറി എടുത്തു ധൂപത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. താരകമന്ത്രപാരായണം ചെയ്തുകൊണ്ട് അതി സന്തുഷ്ടനായ. അതിൽ തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയതില്ലാക്കു നിമിത്തം, കണ്ണിൽ കാണുന്ന സൂക്ഷ്മപദാർത്ഥം മിഥ്യയാണെന്നുള്ള ബോധത്തോടുകൂടി ദിവസം കഴിച്ചുവന്നു. അക്കാലത്തു ആ രാമദാസനികൾ എല്ലാവരുംകൂടി രാമദാസനെ ഗുഹത്തിൽ ആരും ഇല്ലാല്ല എന്നു വിചാരിച്ചു, ഗുഹവതിയായ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടു. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അവരെ ഒരു വൃന്ദനെന്നായി. ആ കുട്ടിയും രക്ഷിച്ചു. അച്ഛൻ സന്തോഷിച്ചുവെച്ചു സഹജകൊണ്ട് സാധാരണയും അഗതികൾക്കും മറ്റും ഉപകാരവും ചെയ്തു കൊണ്ട് ചെന്നു.

ലത്തു്, ഒരു ദിവസം വളരെ ഭക്ഷണം വന്നു. അവരെ ഭക്ഷണം തെയ്യവാക്കുവാൻ വണ്ടി, രാമദാസന്റെ ഭാര്യ മാത്രമായി പണി എടുക്കാൻ പാടി, കുട്ടി പതുക്കെ നീന്തിപ്പോയി. അരി വാങ്ങി മിക്കന്ന കണിയിൽ വീണ്ടു മരിച്ചുപോയി. രാമദാസന്റെ ഭാര്യ അതുകണ്ട് കുട്ടിയെ എടുത്തു്; വേഗം അവർ തന്നെ മനസ്സിനെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. “ഈ കുട്ടി എന്തായാലും മരിച്ചുകുടിന്നു. ഇനി ഞാൻ എത്ര സങ്കടപ്പെട്ടാലും നിറുത്തിയില്ല. ഈ വിവരം ഭത്താവിന് മനസ്സുവരാതെ അറിഞ്ഞാൽ, വന്ന സാധുക്കൾ എല്ലാം ഉണ്ടു കഴിക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോകും. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറയുന്നില്ല” — എന്ന് വചനത്തോടെ ഒരു കൈൽ വെച്ച് ഒരു പായക്കൊണ്ടു മൂടിപ്പോകയും ചെയ്തു. വേഗം ഭക്ഷണവും മാറും തെയ്യവാക്കും, വന്നവരെ നല്ലവണ്ണം ഭക്ഷണം കൊടുത്തുവെച്ചതിന്റെ ശേഷം, രാമദാസനാട്ടു കുട്ടി മരിച്ചു വൃത്താന്തമെല്ലാം പറഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം കേട്ട് രാമദാസൻ ഭാര്യയെ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു.

അന്നുതന്നെ മരിച്ച കുട്ടിയെ എടുത്ത് സമീപമുള്ള ശ്രീമാത സാമരക്ഷേത്രത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി കടത്തി, ശ്രീമാതേസാമിതയെ സങ്കടത്തോടെ സ്തുതിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ സങ്കടം കണ്ട് ശ്രീമാതേയമ്മിളെ കൃപയുണ്ടായി, ആ കുട്ടിയെ ജീവനാക്കൊടുത്തു. കുട്ടി ഉറക്കത്തിൽ നിന്ന് ഉണങ്ങുന്നതുപോലെ എഴുന്നിറു. അതുകൊണ്ട്, രാമദാസൻ എല്ലാം ഭഗവൽചെന്തിതം എന്ന് വിശ്വസിച്ചു്, കുട്ടിയെ എടുത്തുകൊണ്ട് ഗൃഹത്തിൽപോയി ഭാര്യയ്ക്കു കൊടുത്തു; പിടുന്നതും സാധുസേവ ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരിക്കലുവാൻ രാമദാസന് ശ്രീമാതേയയെ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുണ്ടു സേവിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം കാരണമായിത്തുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം കപീർദാസന്റെ വിചാരിച്ചപ്പോൾ, കപീർദാസനെയ്ക്ക് വിചിത്രം, പനയെ പൂമ്പാട്, പനയെ പൂമ്പാട്, പനയെ പൂമ്പാട്

തന്നെ ചോദിച്ചു. ഇതവിടെ കണ്ടു താമസൻ വേഗം വൃത്തിയുണ്ടാക്കി, കൈവെച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “ഇനിക്ക് വേറെ കണ്ടുതരാത്തതന്നെ ശ്രീരാമശേഖരൻ ലഭിച്ചതുപോലെയാകട്ടെ. എങ്കിലും ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടെന്ന് സേവിച്ചതാണെന്നു വെച്ചാൽ ആഗ്രഹം ഉണ്ട്. വേണം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രീരാമസ്വാമി പ്രത്യക്ഷമായ വൃത്താന്തം ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു. അതുപോലെ, വേണം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വിചിത്രമല്ലാത്ത. എന്റെ ദൈവരാധനയ്ക്കായി കളക്കുകയാൽ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചതും, ഞാൻ കണ്ടുവെച്ചതും. ശ്രീരാമസ്വാമിൻ കൈമാക്കു സുവർണാഭരണങ്ങളും കാഴ്ച വാങ്ങിപ്പോയതാണു. അതുകൊണ്ട് ഇനിക്കും ആ ഭാഗം കിട്ടിയതിന്റെ ശേഖരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാകണം. അതിന്നു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണം.” - എന്നിങ്ങനെ താമസൻ വളരെ വിനയത്തോടെയും അഭയത്തോടെയും കേട്ടിട്ട് കവിർത്താൻ പറഞ്ഞു.

“വേദ കേരളശ്രീശ്രീ ശ്രീരാമസ്വാമിൻ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നതു വളരെ പ്രയാസമായ കാര്യമാണ്. കേവലം കൈ ലഭിക്കുന്നതു തന്നെ അതിദുഷ്കരമാണ്. നിനക്കു കൈ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുതന്നെ കർമ്മശാസ്ത്രമായി. കുറെ ദിവസംകൂടി കൈകളോടെ കേവലം കേട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുക എന്നാൽ നീന്റെ ആഗ്രഹം സാധിക്കും” ഇതുകേട്ട്, താമസൻ അത്സങ്കടത്തോടെ ചിന്തിക്കുന്നതും, “വേദ ഇതസ്വാമി! ഈ ദൈവമാ ഏതാവും അതുതന്നെ ദൈവത്തെ വെട്ടി ആത്മാവ് ഏതാഴാണു? വേദകുന്നതു എന്തു ആക്കു നിശ്ചയിപ്പാൻ പ്രയാസം. ഈ ദൈവത്തോടു കൂടിയതിൽ ക്ഷമയാൽ തന്നെ ശ്രീരാമശേഖരൻ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, എന്റെ ദൈവം അതാകാണു എന്തു പ്രയാസമാണു? വേണം വേദമായി ചാൽ ഇതു കഴിയാത്ത കാര്യമല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ദൈവം കൃപയുണ്ടായി ഇപ്പോൾ തന്നെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടാകണം” - എന്നുപറഞ്ഞു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. കവിർത്താൻ ഇതുകേട്ടു

വളരെ ദയോന്മുഖ്, “മാമാസ! നി വൃദ്ധനിക്കേണം. നാളെ പതിനേഴു നാഴികയാകുമ്പോൾ, ഗോധൻ വരും. നി കണ്ടു സേവിക്കുക” — എന്നു പറഞ്ഞു പോവുകയും ചെയ്തു.

ഉടനെ മാമാസൻ, നാളെ ഗോധൻ വരും എന്നുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ടു കെതിരുന്നപനായിട്ട്, ഗോധനെ സൽക്കരിപ്പാ നായി വളരെ വിശേഷമായി കണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കുട്ടിയിന്നെൽ വിശേഷമായ പട്ടകിടക്ക വിരിച്ച് നല്ല പട്ടുവെച്ചിട്ടുള്ളു വെച്ച്, വളരെ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ കെട്ടിച്ച്, നല്ല പുപ്പുക്കളും പന്നിനീക്കും ചേർന്നും മറ്റും കെട്ടുമാക്കി വെച്ചു കാത്തിരുന്നു. കപീർമാസൻ തന്റെ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു ഗോധനെ സ്തുതിക്കുമ്പോൾ തുടങ്ങി അപ്പോൾ ശ്രീമാമാസൻ വന്നു, “ഓ കേൾ നി ഏന്തിനാണ് എന്നു വിളിച്ചത്? നിനക്ക് എന്തു ദീപമാണ് സംഭവം?” — എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ കപീർ പറഞ്ഞു, “ഓ മാമാസ! എങ്കിലുള്ളിൽ എഴുന്നേറ്റുവെച്ചു, സകലത്തിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ദോഷം, എന്റെ മാനാഹമത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടല്ലെന്നു പറയുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ഞാൻ പറയും. എന്റെ ശാസ്ത്രവും സൽക്കരണവും ഇരിക്കുന്ന ഒരു ബ്രഹ്മണൻ ചോദന പ്രകാരമായി കണ്ടു സേവിക്കേണമെന്ന് ഏർന്നാപേക്ഷിച്ചു. നാളെ പതിനേഴുനാഴികയ്ക്കു ഗോധൻ വരും എന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനെ ഭവാനുമാശ്വസിക്കുക. ആ ഭക്തന്റെ മേൽ കൃപചെയ്തു് അവന്റെ ഗുണത്തിൽ പ്രാപ്തി അവൻ ചെയ്യുന്ന വൃദ്ധനെ സ്വീകരിക്കണം.” — ഇതു കേട്ട് ഗോധൻ, അങ്ങിനെ ചെയ്യാമെന്നു പറഞ്ഞു.

പതിനേഴു നാഴികയാകുമ്പോൾ, ഗോധൻ ഒരു മഹിഷരൂപംകൊണ്ട് ചോറിൽകിട്ടുന്ന ഉഴുണ്ടു, മാമാസന്റെ ഗൃഹത്തെ വെട്ടി അകത്തേക്കു കടിച്ചു. ചോറിൽ കിടന്നു കിടക്കുന്ന ക

ശിരണത്തിന്റെ മേൽഭാഗത്തിൽക്കൂടി ഓടി, വിശേഷമായ വീർപ്പിൽ
 കണ്ണുകൾ കിടന്ന് ഉരുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതുകണ്ട് രാ-
 മദാസൻ അതിശങ്കാപരനായി വളരെപ്പോൾ ആ മഹിഷത്തി-
 നെ വെട്ടി നല്ല അടി അടിച്ച് ഓടിച്ചു. പിന്നെ വേഗം ക-
 ട്തിറവല്ലാം വെട്ടിപ്പോയി, വേഗം വീർച്ച, ഭഗവാന്റെ സംഗത-
 ണങ്ങളെല്ലാം ചേർന്നു തുടങ്ങി, ഏകാഗ്രാഭാവം ശ്രീരാമൻ മഹി-
 ഷത്തെയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും കാര്യം ഉണ്ടാകുന്നു.

ഭഗവാൻ സംഗതം രൂപം ധരിച്ച്, കപീർദാസന്റെ അടു-
 കൽ ചെന്നു, “ചോര ഭക്തി! നിന്റെ വാക്കുകൾ ഞാൻ അത്ര-
 നെപ്പോഴും മറക്കുക” — എന്നു പറഞ്ഞ് തന്റെ പുറത്തു കിടക്ക-
 ന്ന അടികളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അതുകണ്ട് കപീർ വളരെ
 വ്യസനത്തോടെ, “ചോര സ്വാമൻ! ചോൻ പറ്റുന്നതുകൊണ്ട്
 ഞാൻ അവിടെ പോയത്” — എന്നു ചൊല്ലി “ഞാൻ മഹിഷ-
 രൂപം ധരിച്ച് മോഹാൽ പുറത്ത് കട്ടിയിലേക്ക് വീഴുകയുണ്ട്” —
 എന്നു ഭഗവാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, കപീർദാസൻ, “ചോര സ്വാമൻ!
 ചോൻ അങ്ങനെയുള്ള രൂപം ധരിച്ചാൽ അടിക്കാതെ അവർ
 എന്തു ചെയ്യും?” — എന്നു പറഞ്ഞ് ഇളകട്ടെ ഭഗവാൻ, “ചോ-
 ര ഭക്തി! രാമദാസൻ ഭക്തി ചോര, പുറത്തു കടന്നുവരുന്നത് ഇ-
 നിളം കോടിവമ്പം കഴിയട്ടെ” — എന്നു പറഞ്ഞ് മറഞ്ഞു.

രാമദാസൻ സംസ്കാരാവരണവും ഭഗവനെ കാത്തിരു-
 ന്നിട്ടു കാണാത്തതിനാൽ, വ്യസനപരവശനായി കപീർദാസനെ
 ചർച്ച ചെയ്തു അപ്പോൾ കപീർദാസൻ വന്നു. രാമദാസൻ വളരെ
 ഭക്തിയോടെ പൂജിച്ചിരുന്നതിനാൽ അതിശക്തനായ പരമേശ്വരൻ. “പ-
 രമേശ്വരൻ നാലിരട്ടെ ഭഗവാൻ വളരെ നല്ല പറഞ്ഞു? എന്റെ
 നിശ്ചിത കാലം ചോരൻ വാക്കു മിഥ്യയാവാട്ടെ” അതുക-
 ട്റ് കപീർ പറഞ്ഞു: “മഹിഷരൂപം ധരിച്ച് ഭഗവൻ എന്റെ
 അടുത്തു നിൽക്കുകയുണ്ട്” അടിക്കുകയല്ല എന്ന് അർത്ഥം.

കേട്ട രാമദാസൻ, “ഓ! അഗാധീശ! ഏതൊരു വഞ്ചിക്കരയോ ചെയ്യൂ? ഞാൻ ഇത്ര ബുദ്ധിയല്ലാത്തവനായല്ലോ. ഏതൊരുപ്പോലെയോ പാപികൾ ലോകത്തിൽ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടു? മരി! കഷ്ടം! ഞാൻ എത്ര നേഷ്ടനാണ്?” എന്നിങ്ങനെ പ്രലപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ കവി പഠത്തു. “നീ ഏന്തിനാണ് നന്നായെന്ന നിനക്കുണ്ടു? ശ്രീരാമഭഗവാനിന്നു നിനക്കു കാലമായുട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ്, നീ ബദ്ധപ്പെടേണ്ട. ഭക്തി യോടു കൂടി ഭഗവാനെ സേവിക്കുക. അപ്പോൾ അതും സ്വധിക്കും”—എന്നു പറഞ്ഞ് സമുദാനുദിച്ചു, കവി പൊക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്തൊരു നൂതനം.

ദ്രോൺപരാമദാസചരിതം (3,

അന്നുതന്നെ, രാമദാസൻ, കവിദാസന്റെ വാക്കുപ്രകാരം, ശ്രീരാമസ്വാമിയെ ഭജിച്ചുകൊണ്ടും, ശ്രീരാമഭഗവാനെ ഭജിക്കുവാനും മറ്റും കൊടുത്തു സമീച്ചുകൊണ്ടും, ദിവസം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴെഴുത്ത്, രാമദാസന്റെ അച്ഛൻ സമുദാനുദിച്ചു. “ഇതുകൊണ്ടല്ലം അവസാനിച്ചു. ഭക്തനായി നാം മറ്റും ബുദ്ധിമുട്ടാതി. എന്തിന്നു പറയുന്നു? ശ്രീരാമപുരുഷൻ കണ്ഠം വാങ്ങുവാനു കൂടി നിവൃത്തിയില്ലാതായി. രാമദാസൻ ഇങ്ങനെ കഴിയുന്നതുകൊണ്ട്, ആ ഗ്രാമവാസികളെല്ലാം വളരെ പരിതപിച്ചു.

ഒരു ദിവസം രാമദാസൻ അത്ര കിടന്നൊഴ്യാമ്പാൾ, ശ്രീരാമസ്വാമി, സമുദാനുദിച്ചു, “ഓ! രാമദാസ! നീ വെറുതെ മുഴുവി

ഭരണ. വീ ദെഹദ്രാബാദിൽ പോയി ധനീഷ്വാവിനെ ചെന്നൽ നിന്നു് ഒരു ഉദ്യോഗ കിട്ടും. അതുകൊണ്ടു നീ സുഖിച്ചിരിക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞു് മറഞ്ഞു. രാമദാസൻ ഉണൺ ആലോചിച്ചു. ദൈത്രമോകുന്ന മനസ്സു ശ്രീരാമസാമിയെന്ന് എന്നി കെ സ്വപ്നം കാണിച്ചു്. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ദെഹദ്രാബാദിലേക്കു പോയി ധനീഷ്വാവിനെ കാണാം. അയാൾക്കാരും അവിടെ ഉണ്ടാല്ല” — ഈ നിശ്ചയത്തോടെ വിദാരിവസം ദെഹദ്രാബാദിലേക്കു പോയി, അയാൾക്കാരെ കണ്ടു്, തന്റെ കഷ്ടാവസ്ഥക്കുളള പാക്കുറിചിച്ചു. അവർ രാമദാസനോടു കൂട്ടിപ്പാൻ പറഞ്ഞു്, നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും മാരം കൊടുത്തു് ഭക്ഷണവും കഴിച്ചിച്ച്, ഒരു നഷ്ടിക കഴിഞ്ഞിട്ടു് രാജസഭയിലേക്കു വന്നു്, അന്നു് അപേക്ഷയെ രാജാവിനോടു മേൻ തുണയ്ക്കു ക്കവാൻ പറഞ്ഞെല്ലിച്ച്, അവർ രണ്ടാളും രാജസഭയിലേക്കു പോയി. കറച്ചുനേക്കു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, രാമദാസൻ രാജസഭയിലേക്കു ചെന്നു് ധനീഷ്വാവിനെ കണ്ടു് വളരെ അണ് ‘റാം റാം’ എന്നു പറഞ്ഞു സ്വലാം കൊടുത്തു.

അതുകൊണ്ടു് ധനീഷ്വാ, “അകൾ ആരാണു്? എത്ര ദിക്കാണു്? പേർ എന്താണു്? ഇവിടെ എന്തിനായെട്ടാണു് വന്നതു്?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതുകേട്ടു് രാമദാസൻ, “ഞാൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണു്. ഇവിടെ നിന്നു് കരെ ദേത്തുള്ള ഒരു ഗുരുക്കാരനാണു്. രാമദാസൻ എന്നാണ് പേർ. ഞാൻ ഇപ്പോൾ വളരെ ദൈവശക്തിയിലാകയാൽ, അകളെക്കണ്ടു് പല്ല ഉദ്യോഗവും വാങ്ങി അതുകൊണ്ടു് ഉപജീവനം കഴിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചാണു് ഇവിടെക്കു വന്നതു്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രാമദാസന്റെ സുശീലവും വിനയവും കണ്ടു്, ധനീഷ്വാവിന്നു വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. ഉടനെ കത്തുമാരോടു, ‘നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഉദ്യോഗം ഒഴിവുണ്ടാ’ എന്നു ചോദിച്ചു. അ

തുടരുന്നതും, തദ്ദേശീയ പണം ആക്കുക, ഇങ്ങിനെ കറുപ്പു
ഭവനം കണ്ടുപിടിക്കുക, ഗാന്ധിജിയുടെ വളരെ സഹായം
കണ്ടുപിടിക്കുക.

[illegible]

പാതം ചെയ്തെന്നതന്നെ അറിയിച്ചു. ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും രാമദാസനെ ശ്രീവിച്ചു.

അന്നതരം രാമദാസൻ ശിപ്പികളെ വരുത്തി, തന്റെ മേൽപ്പാലം വേർതിരിച്ചു കൊണ്ടുപോകുകയും പണിചെയ്യുവാൻ എത്ര ദിവസം വേണ്ടിവരും എന്ന് കണക്ക് എടുപ്പിച്ചു. അവർ കണക്കിട്ടതിൽ, ആറലക്കും വരാഹൻ വേണമെന്ന കണ്ട് ഉടനെ കയ്യെടുത്തു. പണിയെടുക്കൽ എത്ര പണമുണ്ടെന്ന് കണക്ക് ചെയ്തിച്ചു. പണി ഉറപ്പാക്കുന്നതിന് കണക്ക് നോക്കി, ആറലക്കും വരാഹൻ ഉണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട്, രാമദാസൻ ആവശ്യംഗനായി, “ഞാൻ കണക്കിട്ടതും ചെയ്യുന്നതിൽ ഉള്ള സംഖ്യയും കണക്കിരിക്കുന്നവരല്ലാ, ഇത് എന്തിന് പ്രയോജനം തന്നെ. അതുകൊണ്ട് ഈ പണം ഭക്ഷണം താമസം തന്നെ” — എന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. സർക്കാർ പണമുണ്ടെല്ലാ എന്ന് വിചാരിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യാതെ, “അത്രമാത്രമേയെന്നു എന്തിന് ശ്രീ രാമദാസനോട് കൂടി ആരെ കയ്യെടുക്കണം” എന്നുള്ള ഒരു തുടങ്ങിയ ആറലക്കും വരാഹനും പണിയെടുക്കൽ എടുത്തു പണി ആരംഭിച്ചു. ഗോവകളെയും മേടകളെയും വെട്ടിയെടുത്തു വാങ്ങിയതും അത് വലക്കു വേണ്ടുന്ന ദ്രവ്യങ്ങളെയും അതിമഹാഹാരമായി പറയപ്പെട്ടു, പട്ടെ വിശിഷ്ടമായ ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി വൃക്കയും നേത്രാഭവങ്ങളും മറ്റും കഴിപ്പിച്ചു, അവർക്കു ഞ്ഞാനും ഭോജനവും ദക്ഷിണയും മറ്റും പലയത്തുണ്ടാക്കിത്തന്നു, ശ്രീ രാമദാസനോടും വന്നവരോടും സർക്കാരും ചെയ്ത ഉപകാരം കണ്ട് ജനങ്ങൾ രാമദാസനോടൊന്നും പണിയെടുക്കും കാര്യം വേർതിരിച്ചു. അതും ഇങ്ങനെ പാഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ രാമദാസൻ കീഴ്തി പറഞ്ഞതും പരന്നു. വളരെ സമയം കഴിഞ്ഞു ദക്ഷിണയിൽനിന്ന് രാമദാസനോടും പലയെക്കുന്നതും കണ്ടു നയി വന്നുതുടങ്ങി. പലയെക്കുന്നതും രാമദാസൻ വേർതിരിച്ചു വരുത്തിയതും അതും തുടങ്ങി.

ഇതെല്ലാം കണ്ട് രാമദാസൻ വേണ്ടിപ്പെട്ടവരായ ചില
ബാല്യകന്മാരും രാമദാസനാടു പറഞ്ഞു: “നീ സക്കാർപണ
കെട്ടിയിട്ടുള്ള ഇതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതാ? ധനം ചെയ്യുന്നത് ആ
വശമാണെന്നിരിക്കിലും, സക്കാർപണമെടുത്തിട്ടു ധനം ചെ
യ്ക്കാൻ പാടില്ല സമ്മതിക്കുമോ? ഇതുകൊണ്ട് ന.ന.ക്ക് എന്തെ
ല്ലാം കഴിവുള്ളവരുമോ, എന്നറിഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ സഹായിക്കു
വാൻ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമോ? രാജാവാ, ഉഗ്രശാസനന്മാ
രാണ്”. ഇതുകേട്ട് രാമദാസൻ, “ഹെ വെസ്സുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഒ
ന്നും ചെയ്യാതെ. സക്കാർപണം എടുത്തു ഞാൻ ന.ന.യ്ക്ക്
ചെയ്താണെന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ശ്രീരാമപ്പണക്കായിട്ടാണ് ചെ
യ്ക്കുക. ബ്രഹ്മണ്യന്മാരും സൂപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനായി
കുറുപ്പാൻ ശക്തനായ ഏതൊരു പ്രഭുവുണ്ടാവാൻ, ഇനിക്ക് എ
ന്താണ് കടം? വിശദമായി, കൈമാറ്റം കഴിക്കുന്നതാണ്. ക
ടം വരുത്തുന്നത് വേണ്ടതല്ല. കൈമാറ്റം കഴിക്കുകയാണു
ള്ളതല്ലെന്ന് കേൾക്കുക. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ ഏതൊക്കെ
യ്ക്കു വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ല” — എന്നുപറഞ്ഞ് ഭൂവാചിയെന്നായി.
ശ്രീരാമസ്വാമിയെ സേവിച്ചുകൊണ്ടും സമുദായം ചെയ്യുകൊ
ണ്ടും വന്നിട്ടു.

— 252 —

എ. ഡി. കരുണാനന്ദൻ സർഗ്ഗം.

ഭൂവാചിയുടെ സംഭാഷണം. (4)

രാമദാസൻ തന്റെ ചുരുക്കമായി പണമെടുത്തു കൈമാ
റുന്നതും വളരെ ആളുകളെങ്കിലും അപകടപ്പെടുത്തുന്ന വിശ്വാ
സമുള്ളതും കണ്ട്, അതിനെക്കുറിച്ചു സഹജമായതിനാൽ പര
മാനുഷികമായി, ശ്രീരാമസ്വാമിയെ സേവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും

[illegible]

உருக்கத் தொழுவாய், “கைகொடுக்காதிடுகென ஸ்ரீகா
மகா உருக்கட்டிடு புழுவியல்” புதிதான கருவருவகை நீ
புழுவாய் உருக்காது, கருவருக்காது. உருவருவாண்மை
மூலம் உருவியல் புழுவாய் புழுவாய் புழுவாய்

മു അമ്പൽപ്പേരടപമായി മന്ത്രിയെരാട്ടുവൃത്താന്തത്തെ, എല്ലാം പ
റഞ്ഞു. അതുകൂട്ട് അവർ വളരെ വൃശ്ശനിച്ചു. രാമദാസൻ തനി
ക്കു താൻ കാണുന്ന ആപത്തു വലിച്ചിട്ടുവെല്ലാം; എന്നീ ഏതെല്ലാ
മാണ് വരുവാൻ പോകുന്നതെന്നു മറെറൊന്നിന്നുതന്നെ അറി
യാം, എന്നുചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ദിവസം ധാനീ
യ്ക്കു സഭയിൽ വന്ന് ഹയ്യർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാൽ, “എല്ലാ കാ
ലുകളിലെയും പണങ്ങൾ കൂടുതലായെ വന്നിട്ടില്ല” എന്നു
ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, “ദ്രോഹം കാലുകൾ
കഴിഞ്ഞുവന്നു കാലുകൾക്കുള്ളിലേയും പണങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നു” —
എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതുകൂട്ട്, ധാനീയ്ക്കു “എന്തുകൊണ്ടാണിത്
അ ദ്രോഹം കാലുകൾക്കുള്ളിലേയും പണം വരാത്തതെ” എന്നു ചോദി
ച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, രാമദാസൻ പണം എല്ലാം എടുത്തു മെ
ലച്ചു മെലച്ചു കളഞ്ഞു, എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ധാനീയ്ക്കു,
ഏതു വിധത്തിലാണു മെലച്ചു മെലച്ചതെന്നു ചോദിച്ചു. അതി
ന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, “ദ്രോഹത്തിലുള്ള ശ്രീരാമദാസൻ അ
തിവിശേഷമായി പണി ചെയ്തിട്ടിരിക്കുകയും വളരെ ആദരങ്ങൾ
ഉണ്ടാക്കിക്കുകയും വരുന്ന ബ്രാഹ്മണക്കും സാധുക്കൾക്കും ഭക്ഷണ
വും മറ്റും വേണുന്നതെല്ലാം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുവതന്നു; അതി
നാലാണ് സക്കാർ പണമെല്ലാം ചിലവായിപോയത്; രാമദാസ
ന് സക്കാർ പണമാണെന്നുള്ള വിചാരം ഭേദം പോലും ഇല്ല
അ ചന്ദ്രൻ അതി മെലച്ചതൊക്കെ പണമെല്ലാം മെലച്ചു മെലച്ചു സു
ഖമായിരിക്കുന്നു. അവനെ വേഗം വരുത്തി ഇതിന്റെ സമാധാ
നം ചോദിക്കേണ്ടതാണ്,” എന്നുപറഞ്ഞു.

ഇതുകേട്ട് ധാനീയ്ക്കു, അതി ക്രമംയാഞ്ഞുകൂടി കണ്ണുകൾ
മുഖന്ന്, അതി മെലച്ചതായിട്ട് രണ്ടു ശിപായികളെ വിളിച്ചു,
“നിങ്ങൾ വേഗം ദ്രോഹത്തിൽ പോയി, ഈ കല്പനയെ രാമദാ
സന്നു കാണിച്ചു” ആവലാഭം വരാമെന്ന് തന്നാൽ വാങ്ങുകൊണ്ടു

വരുവിൻ. ഇല്ലെങ്കിൽ സകല ജനങ്ങളും കാണെ അവനെ പിടിച്ച് കൊട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവിൻ” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട് യമകി കരയാക്കു തുല്യമായ ഒരു ഭസ്മമാൻ ശിപായികൾ, ക്ലാമാവത്തിലേക്കു വേഗംപോയി, മാമദാസനെ കണ്ടു, അതി നിശ്ചയമായി പറഞ്ഞു. “ഓം മാമദാസ! ആരലക്കും വരാഹൻ ഉണ്ടെങ്കിൽ ദേവനും കുറിക്കുമോ, അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വരുകയോ ചെയ്യണമെന്നാണ് നവാബിന്റെ കല്പന. നിനക്ക് മാനാപണമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്രകാരം മേൽമേൽക്കും വരുകയും ഇല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കുകയും ഇതു നോക്കുക.” എന്നു കാണിച്ചു.

അതുകണ്ടു മാമദാസൻ, “ഓം മാമദാസ പ്രഭു!” എന്നു പറഞ്ഞു, തന്റെ ശിപായിമാരെ വിളിച്ച് ഒരു പല്ലക്കു കൊണ്ടു വരുവാൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ നവാബിന്റെ ശിപായിമാർ പറഞ്ഞു. “സർക്കാർ പണം ഭൂമിയും തന്നാൽ പല്ലക്കിൽ കയറാം. അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ കാൽനടയായിത്തന്നെ വരണം.” അതുകേട്ട്, മാമദാസൻ, “എന്നാൽ നിങ്ങളെ ഇല്ലാപ്പോലെതന്നെ ആവാം” എന്നു പറഞ്ഞു, ശിപായിമാരുടെ കൂടെ വ്യാജപ്പട്ട് നടക്കുന്നപടിയിൽ, തന്നെ കറസ്സിൽ ആലോചന നടത്തി. “സമ്പ്രദായക്കരണമായ ശ്രീമാൻസാമിയുടെ ചിത്തം ഏതുവിധമൊ? ഈ അനുകരണത്തിലേന്ന ആപത്തിൽ നിന്ന് ഏതൊക്കെക്കൊരാൾ? അതൊ, ക്രമമായ നവാബിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു, അവൻ ചെയ്യുന്ന കഠിനശിക്ഷയെ അനുഭവിപ്പിക്കുമൊ? മനസ്സിലെക്കൊണ്ടു എന്നൊ ഏറ്റവും പരിഹാസിക്കുവാൻ തക്കവിധത്തിൽ ആക്കുമൊ? അതൊ, നിന്ദയപ്പെടേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞു എന്നൊ മക്കിക്കൊരാൾ ഇവന്റെ കൈക്ക് പകരതവനിട്ടില്ലെന്നു ചെപ്പു എന്നൊ മക്കിക്കൊരാൾ ഉദാസീനത വരുത്തുമൊ? അതൊ, എന്നൊ തന്റെ ദാസജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തു അ

[illegible][illegible]

യ്ക്കത്" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ, അമ്മമാരാണ് മണാറക്കും ക്രോധം ഉണ്ടായി "നിന്റെ വിധിപ്രകാരം നീ അന്നു ചവിട്ടു! ഇത്ര ഗവ്വമാണ്ടകിൽ അന്നുവിടേണ്ടതു കടന്നതാണ്" ഇവനെ നാളെ ധാനിപ്പാവിന്റെ സഭയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുവിൻ അതുവരെ ന.അൾ സൂക്ഷിച്ചു കൊൾവിൻ" — എന്നും പറഞ്ഞ് രാമദാസൻ ശിവാമ്മയെ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ശിവാമ്മയുടെ രാമദാസനെ തടവിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ച് ഞാണുവായി കത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. രാമദാസൻ ശ്രീമാൻ. മാരയ സ്ത്രീയും പ്രാണിയും തന്നെ രാത്രി കഴിച്ചു കൂട്ടി. പിറ്റേ ദിവസം ശിവാമ്മയുടെ രാമദാസനെ സഭയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. രാമദാസൻ ധാനിപ്പാവിനെ കണ്ട് വളരെ വിനയത്തോടെ സലാം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ധാനിപ്പാ കൊടുത്തതെ ചോദിച്ചു. "ഐ രാമദാസ! നീ ഞാൻ പറഞ്ഞതെ വാക്കുകളെ എല്ലാം മറന്നിട്ടല്ലേ എന്റെ കല്പനയെ അതിക്രമിക്കുക കൊണ്ട് നീ ഇപ്പോൾ തടവുകാരനായിട്ടല്ലേ അതു നിന്റെ ഭർത്താവും കൊണ്ടല്ലേ സഭാമേലേക്കു അയക്കേണ്ടുന്ന പണം അയച്ചുവെന്നുകൊണ്ട് നിന്റെ ഉദ്യോഗവും കളഞ്ഞിട്ടല്ലേ നീ എന്നു അപ്പോൾക്കും ബഹുമാനിച്ചുവോ? അതല്ലാമിരിക്കട്ടെ. സഭാമേലേക്ക് അയക്കേണ്ടുന്ന പണം ഇതിനെയെങ്കിലും അടച്ചാൽ നിന്നെ വിടുമെന്നും."

ഇതുകേട്ട രാമദാസൻ പറഞ്ഞു "ഐ ധാനിപ്പാ! ഞാൻ രാമദാസനാണു ഭയങ്കരമായതും ഒന്നും ചെയ്തില്ല പറഞ്ഞ എന്റെ അത്യാപത്രത്താൽ ചെലവും ചെയ്തില്ല ഇനിക്ക് സഹായമായി അപഹരിച്ചു വെച്ചതല്ലാതെ അതല്ലാതെ എന്തിനും പ്രസംഗം വരുത്തേണ്ടതും ഇതുകാരും മാത്രം ചെയ്യേണ്ടതും ഉള്ളതായി അതല്ലാതെ പണം ചെലവു ചെയ്തിട്ടില്ല." ഇതുകേട്ട ധാനിപ്പാ ചോദിച്ചു "ഐ രാമദാസ! അവനവൻ സഹായിച്ചു ദിവ്യനാണു ധനം ചെയ്താൽ ഇന്നും

കീഴ്ത്തിയും ഉണ്ടാവുന്നതല്ലാതെ, അന്യന്റെ ദ്രവ്യം എടുത്തു ധർമ്മം ചെയ്യുക അതുകൊണ്ടു ഗുണം ഉണ്ടായും എന്ന് ഏതു വിഭാഗമാണ് നിന്നോടു പറഞ്ഞത്? അത് ഏന്റെ സത്തല്ലേ? നിന്റെ അച്ഛനോടോ മേലാശ്വാസനോടോ സമാനല്ലാത്ത വിശേഷിച്ചു, നീ ചെയ്ത കട്ടിയല്ല ഒന്നും അറിവില്ലാത്തവനല്ല. ഏന്റെ ഉദ്യോഗപ്രകാരം എപ്പോഴൊക്കെയും നീ സമയനായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നീ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു നിന്നെ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. എങ്കിലും നീ പണം ഭവനം തന്നാൽ നിന്നെ വിട്ടയക്കും”.

ഇതു കേട്ടു രാമദാസൻ പറഞ്ഞു “ഓഹ പ്രഭോ! താങ്കളുടെ രാജ്യത്തിൽ ഭരണിവസം ചെയ്യാവുന്ന ദ്രവ്യം ഞാൻ ചെയ്തവ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത വിശേഷിച്ചു, എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ മറ്റൊരാൾ ചെയ്തവയെടുത്തില്ല. താങ്കളുടെ ദ്രോഹപര്യവേഷത്തിൽ ക്ഷേത്രം പണിചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ധർമ്മഭേദങ്ങളെ രാജ്യത്തിൽ നല്ല ക്ഷേത്രങ്ങളും മറ്റും അരാജകത്വമായി കിടക്കുന്നത് താങ്കൾക്കു കീഴ്ത്തിക്കൊടുക്കുന്ന വിചാരിച്ചു ഞാൻ അതു നന്നാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്ന് താങ്കൾ ഇത്ര കോപിക്കുന്നു ശരിയല്ല.”

ഇതു കേട്ടു ധനീഷാ പറഞ്ഞു. “ഓഹ വഞ്ചക! എന്റെ ദ്രവ്യത്തിന്ന് ഇനിക്കു ചെയ്യാവുന്നതു വിചാരിച്ചോ നീ എടുത്തു ചെയ്തവിട്ടത്? അങ്ങിനെ ചെയ്യാൽ നിന്റെ കൈ ചോരയെന്നു വിചാരിച്ചാല്ലോ. ഇതു വളരെ ആശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നു! നിനക്കു ഉദ്യോഗംകൊണ്ടു ഗദ്യം അധികമായിപ്പോയി. അതെല്ലാം ഇരിക്കട്ടെ. എന്റെ പണത്തിന്നു എന്തു പറയുന്നു?”

അപ്പോൾ രാമദാസൻ പറഞ്ഞു “ഓഹ പ്രഭോ! ഈ ഭേദം നിത്യമല്ല അനിത്യമാണ്. ഇതു വിട്ടാൽ നാമൊ, തരിമ്പോ, മറ്റൊ എന്തു ജന്മമാണു ലഭിക്കുന്നത്? എന്നു നിനക്കു

മല്ല. ഈ ദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി അന്നു നല്ലകാര്യം ചെയ്തു ഹൃദയം സമ്പാദിച്ചു. അതാണെന്നു വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ ഭാഗ്യവശമായും മിടുക്കി മേന്മയും താങ്കളുടെ കീഴിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ആയ ഞാൻ ഭദ്രാചാര്യക്കൽ കെട്ടിയെടുക്കുന്നു”

ഇതു കേട്ട് ധാനീഷാ രാജദാസന്റെ ദൈവവും കണ്ടു തന്റെ കോപം അറുക്കു പറഞ്ഞു. “നിന്റെ മനസ്സെ ഞാൻ ഇല്ലെന്ന് പറഞ്ഞു തിരിച്ചറിയുക. മനസ്സെ നിനക്കു” എന്നു കേട്ടും ഭക്തി മല്ല. എങ്കിലും എന്റെ ജാതിയെ അന്തിരിച്ചുകൊല്ലുന്നതിനേക്കാൾ അത്ഭുതം എന്റെ പണം തന്നെയാണോ, അതോ, ഞാൻ കല്പിക്കുന്ന ശിക്ഷയ്ക്കു ഉൾപ്പെടുന്നതോ?”

ഇതു കേട്ട് രാജദാസൻ പറഞ്ഞു. “പ്രഭു! ഞാൻ ഈ സമയം എല്ലാവരും കേൾക്കുക പറയുന്നു. ഇനിക്ക് താങ്കൾ തന്നെ താഴെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിത്തീരുന്ന നഗ്നനായിത്തീരുന്നതോ, മറ്റൊരു ശതാബ്ദം ശ്രീരാമൻ പ്രസാദിച്ചു കേൾക്കുക കെട്ടിയെടുക്കുക ആയിട്ടാണ്” ഞാൻ ചെയ്യുക. അതു കെട്ടിയെടുക്കുക കെട്ടിയെടുക്കുക, ഞാൻ കെട്ടിയെടുക്കുക.

ഇങ്ങനെ രാജദാസൻ പറഞ്ഞു കേട്ട്, ധാനീഷാ കൈനേരം തെളിയിച്ചിട്ട്, രാജദാസൻ ചെയ്തതു തുടർച്ചയായിത്തീർന്നു. പൂർണ്ണവൃത്തത്തിലായിത്തീർന്നു രാജദാസൻ കേൾക്കുക കേൾക്കുക കേൾക്കുക, ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു. “രാജദാസൻ ചെയ്തതു തുടർച്ചയായിത്തീർന്നു കേൾക്കുക കേൾക്കുക കേൾക്കുക. ഇങ്ങനെ തുടർച്ചയായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ എന്റെ ദൈവം അധികമായി നഷ്ടപ്പെടുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇവനെ തെളിയിക്കുക സർവ്വം പണം വസ്തുക്കൾ” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. എല്ലാവരും കേൾക്കുക, തിരിച്ചറിയുക കേൾക്കുക കേൾക്കുക. “ഞാൻ ഈ രാജദാസൻ കേൾക്കുക ഇട കെട്ടിയെടുക്കുക. അതിലകത്തു പണം കേൾക്കുക ഇവൻ കേൾക്കുക—അതുകൊണ്ട് ഇവനെ തെളിയിക്കുക കേൾക്കുക കേൾക്കുക സർവ്വം പണം കേൾക്കുക.”

ഇതു കേട്ട് ശിപാഹികൾ രാമദാസനെ പിടിച്ചു തിരികെയും കാലിലും ചങ്ങലമെടുത്ത്, തടവുഭവനത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വളരെ ഇംഗുതാശ്വാസ കാര്യം കാണിക്കുന്നു.

എമ്പതിരണ്ടാം സർഗ്ഗം

ദ്രോഹലരാജദാസചരിതം. (5)

അന്നുതന്നെ, രാമദാസൻ താൻ ഈ കഠിനശിക്ഷയിൽ അകപ്പെട്ടയാളാ എന്ന വിചാരിച്ച് വളരെ വ്യസനത്തോടെ ഭക്തവത്സലനായ ശ്രീരാമസ്വാമിയെ പ്രാണിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “ഓരോ ഭഗവാനേ! ഇതു എന്തു കർമ്മമാണ്? ദീനദാസൻ ദ്രോഹലക്ഷേത്രത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന കാലുകളിലും ഭക്തഭജനനായ ശ്രീദ്രോഹലരാജദാസനെയെ പൂജിക്കുന്ന തിരക്കുകളിലും ചങ്ങല വെട്ടിച്ചുത്ത്? കൃപാപ്രിയമായ ഭഗവന്റെ ഭക്തവത്സലവും ഇങ്ങിനെ തന്നെയാ? ഞാൻ കേട്ടിട്ടുള്ളതു ഇങ്ങിനെ അല്ലല്ലോ. ഭക്തവത്സലവരിൽ അകപ്പെട്ട ഗുണഗുണം, തന്നെ രക്ഷിക്കുവാൻ ആരെയും കാണാതെ, ആയത് ദിവ്യസംവത്സരം സകല ദേവന്മാരോടും തന്നെ രക്ഷിക്കുവാൻ അപേക്ഷിച്ചിട്ടും, ആരും വന്നു രക്ഷിക്കാതെ തന്നാൽ, അവസാനം ‘ആദിമുഖമേ എന്നെ രക്ഷിക്കുക’ എന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ ദേവന്മാർ രക്ഷിച്ചുത്ത്? ദുഷ്ടാസനൻ വന്നു, ഉടുത്തു ചത്തു അടിക്കാവേ, ദേവന്മാരെ ശരണം പ്രാപിച്ചവരായ പാപാശിരയെ ദേവന്മാർ രക്ഷിച്ചുത്ത്? പിന്നെയും, ദുഷ്ടാസനന്റെ ദുഷ്ടപ്രഭവത്താൽ പാണ്ഡവരെ നശിപ്പിച്ചാനായി വന്ന ദ്രോഹസ്ഥിന്റെ ശാപനയിൽനിന്ന് പാണ്ഡവന്മാരെ രക്ഷിച്ചു ദേവന്മാർ? പിന്നെയും, ദ്രോഹസ്ഥിനായ അശ്വത്ഥാമാവന്റെ അസ്ത്രംകൊണ്ടു നാശിക്കുവാൻ ഭാവിച്ച പാണ്ഡവന്മാരെ

ത്തെ കെട്ടിച്ചതു ഭവനാല്യം അതല്ലാതെ, സകല ലോകങ്ങളെയും നൃത്തിച്ചു കെട്ടിച്ച സംഭവിക്കുന്നതും ഭവനാല്യം സകല മതചരങ്ങളുടെയും ഉച്ചിലും പുറത്തും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതും ഭവനാല്യം സകല ബ്രഹ്മാണസങ്ങളുടെയും മേൽക്കൽ കൈയ്യന്ന ഭവനം ഭാസനായിരിക്കുന്ന പൂർണ്ണ മന്ത്രം കെട്ടിക്കൊണ്ടു വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്.

അത് പാദാംബുജമെങ്ങനെ മുറിവുതീർക്കുകയെന്നതായതായാ
 മറ്റൊരു പ.ക.ക.വ.ശ.നെ ശ്രീഭഗവതും ഭാതീസ്മൃതാ പാവനീ
 സ്മൃത പാദാംബുജമെങ്ങനെ പൂർണ്ണമന്ത്രമെന്നും
 മ.ക.മ.പ. സ്മൃത പാദാംബുജമെങ്ങനെ സീതാസമേതം ഭജ-

യാ കൃപാഭിസന്ത്രാണ, യാ കൃപാ കപിനന്ദക
 യാ വിഭീഷണരക്ഷാഭാം, സാമാമമഭീഷതാം.”

ഇതിനെ ശ്രീരാമഭട്ടനാഴ്ചെ പ്രലാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എട്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ധനീഷ, രാമദാസൻ എന്നു ചൊല്ലുന്ന എന്ന് അന്നു ചിട്ടു അപ്പോൾ ശിപായിമാർ പറഞ്ഞു. “ഹേ പ്രഭാ! രാമദാസൻ രാമ രാമ എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ട് നിവൃദ്ധനായിരിക്കുന്നു. പണം അടയ്ക്കേണ്ട വിചാരം യാതൊന്നും അവനില്ല.”

ഇതു കേട്ടു ധനീഷ പാഞ്ഞു. “അവന്നു കേൾക്കുന്നതിന്നു നഷ്ടം അതിനും നഷ്ടം ഉപ്പുംകൂടി കലന്നു കൊടുക്കേണ്ടത്. അത് അവൻ എന്തുചെയ്യുന്നു എന്നു അറിവിൻ.”

ഇതു കേട്ടു ശിപായികൾ നവ്വായിരന്റെ കല്പനപ്രകാരം ചെയ്തു. രാമദാസൻ അതു വാങ്ങി ചെട്ടു ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ നിവേദിച്ചു കേൾക്കണം കഴിച്ചു അപ്പോൾ അതു വളരെ സമാധാനം കാണുവായി.

അതു കണ്ട് ശിപായികൾ ധനീഷവിനേട്ടു പറഞ്ഞു. “പ്രഭാ! ഭവനൻ കല്പനപ്രകാരം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. രാമദാസൻ ആ കേൾക്കുന്നതിനെ അതസ്സമാധാനത്തോടെ കേൾച്ചു.”

വിൻ നല്ല മുച്ചുമുച്ച കത്തികളെ വഴിയിൽ തറച്ചുവെച്ച് അതിനേൽക്കൂടി രാമദാസൻ നടത്തിക്കുവിൻ”.

അതുകേട്ട് ശിപായിമാർ, കത്തികൾ വഴിയിൽ തറച്ചു തയ്യാറാക്കി. രാമദാസൻ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്ന് അതിൽക്കൂടി നടക്കുവാൻ പാഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാമദാസൻ മനം തപിച്ചു അതിസങ്കടത്തോടെ പറയുവാൻ തുടങ്ങി “ഘേദീനരക്കേ ഏറുന്ന ഈ ഭയ്യന്മാരുടെ നെക്കയിൽ കൊടുത്തു് ഇങ്ങിനെ ശിക്ഷിപ്പിക്കുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ഭവനത്തന്നെ ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുകയോ? ഇങ്ങിനെ ആശ്രിതന്മാരെ രക്ഷിക്കുവാൻ തൊന്നിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ മേലിൽ ആരെങ്കിലും ഭവാനെ ഭക്ഷിക്കുമോ? അതു മാത്രവുമല്ല ഭക്ഷണസമയനന്നും ആശ്രിതരക്കേകുന്നനന്നും ഭീനബന്ധുവെന്നും കൃപാസംസൃതവന്നും മാറമുള്ള ഭവന്റെ പേർ മിതമൃതായും മരിക്കില്ലേ? എന്നു രക്ഷിപ്പാൻ തക്ക ശക്തിയും ഭവനങ്ങളല്ല. ഇനിയും സങ്കടപ്പെട്ടതിനാൽ എന്റെ പ്രാണൻ പൊള്ളുമയ്യോ ഘേദീനരമാരുമേ!” ആ അപവാദം ഭവൻ സ്ഥിരപ്പെട്ടു ചെട്ടിക്കൂറുകൾ കത്തിക്കുവിൻ.

‘ഹതൻ യുദ്ധഭരണസ്ഥം ത്രിഭുവനവിഷമം വാമഹംസ്യന ചാപാഭൂമൗവിഷ്ണു തിഷ്ണനീതരകരഗ്ധതംഭ്രാമയൻ ഞാണമേകം ആരക്കത്തപാന്നനേത്രം ശമദലിതവപുഃ കോടിസൂര്യപ്രകാശോ വീരശ്രീ ബന്ധുരാംഗഃ ത്രിഭുവനനീതഃ പാതമാം വിരതഃ’

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് രാമദാസൻ ഒരു കത്തികളിൽക്കൂടി നന്നും അപ്പോൾ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ ഒരു കത്തിക്കുള്ളിലും നില്ക്കു് അമ്മന്നാപായി. രാമദാസനു യാതൊരു ഉപദ്രവവും ഉണ്ടായില്ല. അതുകേട്ട് ശിപായികൾ അതുകേട്ടു പെട്ടെന്ന് രാമദാസനാടു ചേരിച്ചു “ഘേദ രാമദാസ! നിന്നെ പലവധത്തിലും ഞങ്ങൾ രക്ഷിക്കു അങ്ങമിപ്പിച്ചിട്ടും,

അതൊന്നും നിനക്ക് എല്ലാത്തരം കർമ്മങ്ങളോടും? നിനക്ക് വല്ല മന്ത്രവും ഉണ്ടാ?

ഇതു കേട്ട് രാമദാസൻ പറഞ്ഞു: “ഹേ രാജാക്കന്മാരേ! എനിക്ക് ഒരു മന്ത്രവും ഇല്ല; ആ ഹോതൃവനായ ശ്രീരാമനോട് എന്നെ കാത്തുനിൽക്കുക കഷ്ടമിരിക്കുമ്പോൾ, എനിക്ക് ആരെ അർപ്പണം? ബ്രഹ്മൻ എന്നു മറ്റൊരു ദേവന്മാർ വന്നാൽ, എനിക്കു വഴിയല്ല. എനിക്ക് എല്ലാമന്ത്രവും ആ ശ്രീരാമന്മാത്രം കാണു്”

“ദേവനും ശ്രീരാമന്മാത്രം ശ്രവണശുദ്ധകരം ശ്രേയസ്സുണ്ടാതമന്ത്രം സുഖശ്രീരാമന്മാത്രം നരകദരിതദുഷ്ടനാശമന്ത്രം ദേവശ്രീരാമന്മാത്രം ജന്മ ജന്മ സംസാരനിസ്സാരമന്ത്രം ഹിംസ ശ്രീരാമന്മാത്രം ദിവ്യദിവ്യ വിദ്യ, സാധനാകരമക്ഷരമന്ത്രം.

ഇവല്ലാതെ എനിക്കു ദേവൻ ഒരു മന്ത്രവും അറിഞ്ഞുകാട്ടാ” ഇതു കേട്ടു ശിവാത്മകൾ, ഉപൻ കൂടി വിവ്രന്തനയാണെന്നു വിചാരിച്ചു, സ്മരണയെല്ലാം ധ്യാനാവസ്ഥയ്ക്ക് അറിയിച്ചു. അതെല്ലാം കേട്ടു ധ്വനിയോ, “എന്നാൽ അവൻ വന്ന് എന്നോടു മാറ്റുചെയ്തിച്ചു് പൊറുത്തുവെട്ടു്” എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ അവർ ചെന്നു രാമദാസനോടു പറഞ്ഞു: “ഹേ രാമദാസ! നീ വല്ലതും കാലമായല്ലോ സങ്കടപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ നിന്നും നീ നഗ്നനായിത്തന്നെ താഴ്മയോടെ മാറ്റുചോദിച്ചാൽ പ്രതിനിധിയു കാട്ടുതരും” ഇതു കേട്ട് രാമദാസൻ പറഞ്ഞു: “മനസ്സെന്തും ഉണ്ടിച്ചാൽ സൂക്ഷ്മം അനുഭവിക്കുന്നതും ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതും അറിയാവുന്നതും സൂക്ഷ്മതയുണ്ടാകുന്നതും അതു കൊണ്ട് എനിക്കു സങ്കടമില്ല. ധ്യാനം മനസ്സെന്തും ആരെയും സ്മരിക്കില്ല. ആരെങ്കിലും മാറ്റുചോദിച്ചാൽ എനിക്ക് പറ്റാറിന്നും ശ്രീരാമസ്മരിച്ചുണ്ട്.

രാമദാസൻ അതേവെച്ചു എഴുന്നേൽക്കുകയും അവനെ സൂക്ഷ്മ സമാധാനമായി

മാതാഗൃതരത്നം, നാലാം
 കാലവിനാ നാസ്തവേന സ്മരമി.

ഇങ്ങിനെയാണ് എന്റെ നിശ്ചയം. അതുതന്നെ, നീ
 അതിരോടൊന്നിച്ച് ചെല്ലുകയല്ലാതെ എന്ന് പറഞ്ഞ്,
 ശ്രീമദ്ദൈവം എന്നു ചുരുക്കിത്തന്നു. ധനിയോ ഹിതനായും പ
 ലവ്യം ഉപദേശിച്ചും ചെയ്യുന്നതല്ല. അതിനാൽ അതിരോടൊന്നിച്ച്
 ചെല്ലുക അതിരോടൊന്നിച്ച് ശ്രീമാദൈവത്തോടൊന്നിച്ച് ഇരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെ മനസ്സെടുത്തപ്പോൾ, പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരം ക
 ടിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതിരോടൊന്നിച്ച് ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു “എ
 ന്റെ ഹിതവായ ശ്രീമാദൈവം എന്റെ ദൈവം കല്യാണൻ
 എന്നു വിളിക്കുകയായിരിക്കും. എന്നാൽ അപ്പോൾക്കൊരിക്കലും ദൈ
 വത്തോടു എന്തെന്നോടൊന്നിച്ച് ചെല്ലുകയല്ല. അതുതന്നെ, എ
 ന്റെ അമ്മയായ മാനുഷികത്തോടു എന്റെ സങ്കടങ്ങളെ പ
 രമാം” എന്നു നിശ്ചയിച്ച് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. “ദൈവമേ
 നീ! ജ്ഞാനനാഥി. ഈ മനുഷ്യനോടൊന്നിച്ച് ചെല്ലുന്ന ഉപദേശം
 എന്നൊക്കെ സമ്മതിക്കാൻ കഴിയാത്തതായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ
 പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരങ്ങളായി ഇങ്ങിനെ സങ്കടപ്പെട്ട് കഴിഞ്ഞു
 വന്നു കിട്ടിയ കീഴ്തിട്ടും മറ്റും ചുരുക്കത്തിലൊന്നു ഇതുവരെ ഒരു
 നു കടന്നുവന്നു. ഈ ദൈവം നൽകുന്നതു പ്രയാസം.
 ഇവയെക്കൊണ്ടും ശ്രീമാദൈവത്തോടു എന്ന് ഈ മനുഷ്യനിൽനി
 ന്നു ഉപദേശിക്കുവാൻ പാടില്ല. ജ്ഞാനനാഥനോടൊന്നിച്ച് ചെല്ലുന്ന
 ചെല്ലുകയല്ല. കഴിയാത്തതായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ചെല്ലുകയല്ല.

മാതാഗൃതരത്നം, നാലാം
 കാലവിനാ നാസ്തവേന സ്മരമി
 ഭീഷണമാല
 13 ലി: 3-ാം അദ്ധ്യായം

ഇങ്ങനെ സീതയോടൊന്നിച്ച്, “ഇനി എന്നെ ഈ ജന്മത്തിൽ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ വന്ന് കൈക്കൊള്ളുക എന്നു അനുഷ്ഠിക്കട്ടെ, ഈ ദേഹത്തെ വെട്ടിക്കുറിച്ച് സാക്ഷാത്കൃതം ഇങ്ങനെ വേഗം നശിപ്പിച്ചു കളകരുത്” — എന്നു നിശ്ചയിച്ച് ഒരു പാത്രത്തിൽ വായ്പ നിറച്ചുവെച്ചു, ശ്രീരാമസ്വാമിയെ മനസ്സുകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം ഒരു പൂജ ചെയ്ത്, വായ്പ കളിക്കാം എന്നു നിശ്ചയിച്ച്, ഏകഗ്രാമിക്കനായിരുന്ന ശ്രീരാമസ്വാമിയെ പൂജിക്കുവാനായി തുടങ്ങി. യാതൊരു കലകളുമില്ലാത്തതായ ഒരു കൊമ്പനപ്പിള്ളിയിൽ ഒരു സുന്ദരമായ പീഠത്തിൽ അതിശയം മഹാശാസ്ത്രമായ ശ്രീരാമഭജന ആവാഹിച്ചുവെച്ച് അത്ഭുതപ്രഭം കൊടുത്തു ആചാരം ചെയ്തിച്ച് ദിവ്യവേഷങ്ങൾ അലക്കുക ചെയ്ത്, ദിവ്യമായ പിതാംഗം ഉടുപ്പിച്ച്, യശോധരീതം ധരിപ്പിച്ച്, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ തേച്ച്, സുഗന്ധപുഷ്പമാലകൾ കെട്ടി, തുല്യശക്തിയായ പുഷ്പങ്ങളുകൊണ്ടു ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ പദാരാവിന്ദങ്ങളിൽ അച്ചുച്ച്, ധൂപപിപ്ലങ്ങളു കാണിച്ച്, കപ്പൽ തിപ്പം കാണിച്ച്, മഹാമംഗല്യം നിവേദിച്ച്, സംസ്കൃതവും നിവേദിച്ച്, പാല വാദ്യഘോഷങ്ങൾ കൂടി ഗീതം, നൃത്തം, സ്തുതികൾ മുതലായതെല്ലാം ചെയ്ത് പ്രവേശിക്കുകയും ദേഹാഭിമാനത്തെയും മാനം പരമാനന്ദം ലയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ രാമഭക്തൻ സമാധിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ദ്രോഹചന്ദ്രൻ ശ്രീ രാമകീദേവി ശ്രീരാമസ്വാമിയോടു പറഞ്ഞു. “ഭവൽക്കരുനായ രാമഭക്തൻ വളരെ കാലമായല്ലോ ജ്വാലനം വിളിച്ചു വരുത്തുന്നു. ഇവരും അവനെ കൈക്കൊള്ളുന്നതാൽ ജ്വാലൻ വലുതായ അപമാനം സംഭവിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ അന്നുപ്രാർത്ഥന ചെയ്ത കൈക്കൊണ്ടു.” ഇതുകേട്ട ശ്രീരാമസ്വാമി, “എന്നാൽ അതിനെക്കുറിച്ച് എന്തു പറഞ്ഞു, ലക്ഷണമായ വിളിച്ചു, രാമഭക്തനെ കൈക്കൊണ്ടു” എങ്ങനെയെന്നു

ന്ന് ആലോചിച്ചു. രാമദാസൻ കൊടുക്കണമെന്ന പണക്കെ നവാബിനു കൊടുത്തു കശീതി വെണ്ണുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നല്ലെന്ന് ഏന്ത് നിശ്ചയിച്ചു, അവർ രണ്ടാളും കൂടി സാധാരണ മനുഷ്യ വേഷം ധരിച്ച് ആറു ലക്ഷം വരാഹനം എടുത്തു നവാബിന്റെ മാജ്ഡാനിലേക്ക് ആ രാത്രിയിൽ തന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

ഐ.വ. ത്തികുന്നാം നഗ്നം.

ഭോമലതാരാസചരിതം (6)

അന്നതരം, ശ്രീമാലക്ഷ്മണന്മാർ രണ്ടാളും കൂടി അഭയശ്രീയിൽ ധാനീയ കിടക്കുന്ന ഭുവിന്റെ വാതുക്കൽ ചെന്ന് തട്ടി വിട്ടിട്ടു. അതു കേട്ട് ധാനീയ എഴുന്നീറ്റ് വാതിൽ തുറന്ന്, ധനുഷ്ഠാണുരന്മാരായിരിക്കുന്ന ആ വീരപുരുഷന്മാരെ കണ്ട്, അവരുടെ മാതാകാളു ഭഗവതിയാത്തവരെന്നു ചോദിച്ചു നിന്നു. പിന്നെ ക്വാച്ചാനരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ധാനീയ അവരോടു ചെന്നു വിട്ടു “ചെറിയപുരുഷന്മാരെ, നിങ്ങൾ എന്തുദിക്കുകൊണ്ടാണ്?” അപ്പോൾ ശ്രീമാമൻ, “ചെറിയ ധാനീയ പ്രഭാ! ഞങ്ങളുടെ ദേശം ഹോദാവനീനദിക്കു സമീപമുള്ള ഭോമലതാരാസമാണ്” . എന്നുപറഞ്ഞു. ധാനീയ, “നങ്ങൾ ആരുടെ ആൾക്കാരാണ്”, ആരാണ് നിങ്ങളുടെ ഇവിടെക്കയച്ചത്?” എന്നുചോദിച്ചു. ശ്രീമാമൻ, “ഞങ്ങൾ രാമദാസരുടെ ആൾക്കാരാണ് ; രാമദാസൻ അയച്ചിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നത്” എന്നുപറഞ്ഞു. ധാനീയ, “നിങ്ങൾ എന്തു വരുകക്കൊണ്ട്? നിങ്ങൾ രണ്ടാളും ആരാണെന്ന്?” എന്നുചോദിച്ചു. ശ്രീമാമൻ “ഞങ്ങളുടെ വംശം സുയ്യവംശമാണ്, ഞങ്ങൾ ഭക്തജനങ്ങളെക്കൊണ്ട്” എന്നുപറഞ്ഞു. ധാനീയ, “നിങ്ങൾക്കു ചെൽ എന്താണ്? നിങ്ങൾ എന്തു കൈ

കൊണ്ടാണി" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "ഞങ്ങൾക്ക് പേർ
രാമായണമെന്നും ലക്ഷ്മണാജിയെന്നുമാണ്, ഞങ്ങൾ രാമാനുജ
മന്ദിരം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരാണ്." എന്നു പറഞ്ഞു. ധാനീഷാ,
"നിങ്ങൾ എത്ര കാലമായി രാമദാസന്റെ ഭക്തിയെ അനുഷ്ഠിക്കു
ന്നു" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "ഞങ്ങൾ മൂന്നു തലമുറയാ
യി" എന്നു പറഞ്ഞു. ധാനീഷാ, "നിങ്ങൾക്ക് എന്താണ് ശമ്പ
ളം?" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "ഞങ്ങൾ അവരുടെ കാല്പ
യ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവരാണ്. ശമ്പളമില്ല." എന്നു പ
റഞ്ഞു. ധാനീഷാ, "നിങ്ങളുടെ ഇവിടേക്ക് എന്തിനായിട്ടാണ് അ
യച്ചത്?" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "സങ്കാരം പേക്കു കൊ
ടുക്കുവാനുള്ള സ്ഥലത്തിലാണ് തന്നെയല്ല അത്" എന്നു പറഞ്ഞു.
ധാനീഷാ, "ഇനിക്കു തക്കവണ്ണമുള്ള പണം മുഴുവനും കൊണ്ടുവ
ന്നിട്ടുണ്ടാണി" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "താങ്കൾക്കു തക്ക
വാനുള്ള പണം മുഴുവനും കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു" എന്നു പ
റഞ്ഞു. ധാനീഷാ, "നിങ്ങൾ ഇനിക്കു ചിന്ത. നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ
അതിൽ മധുരമായരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ശ്രീരാമൻ, "ഞ
ങ്ങൾ ഇവിടെയാണ് തക്ക പണം ചെലവിട്ടിട്ടില്ലാത്ത" എന്നു മറു
പടി പറഞ്ഞു. ധാനീഷാ, "എന്നാൽ കൊണ്ടുവന്ന പണം തക്ക
വണ്ണം മടങ്ങിത്തരാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട്, ശ്രീരാമൻ പണം കൂടിയിൽ കൊട്ടി, 'ബേഗം മ
ശീത് തരിക', എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ വള നാണുങ്ങളെ
ക്കണ്ട്, ധാനീഷാ അത്യാത്മയുദ്ധിച്ച്, 'ഈ നാണുങ്ങളെയെ
ല്ലാം ഏറ്റിടിക്കാണ്ടു വാരണമകൽ മരുന്നായ മട്ടക്കോ ഡേണ
മെല്ലാം വിശേഷിച്ച്, ഈ നാണുങ്ങളും അസാധാരണങ്ങളായി
രിക്കുന്നു' എന്നിങ്ങിനെ കൂടിച്ചുകൊണ്ടു വിചാരിച്ചാൽ, "ഈ
പണത്തിന്നുവേണ്ടി ഇവർ ഏതൊരു ദാസനെ ഇത്രയെല്ലാം ഫീം

സകാലം തന്നെയുണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ" എന്നുള്ള കോപാകൊണ്ട്, ശ്രീരാമൻ ഗാൽപ്പാവ ഒരു കനാക്കാരെ കയ്യടക്കിയിരുന്നു.

അതായതും ശ്രീരാമൻ, "ഒന്നു ഗാൽപ്പാവ പ്രഭാതം അങ്ങനെയായിട്ടേ ഉണ്ടാകുന്നു. രണ്ടിയിരിക്കട്ടെ" — എന്നുപറഞ്ഞു. അതു കേട്ട്, ഗാൽപ്പാവ, രണ്ടിയിൽ എഴുതി മുദ്രയുംവെച്ച് ശ്രീരാമന്റെ കൈയിൽക്കൊടുത്തു. ശ്രീരാമൻ കയ്യെടുത്തതുകൊണ്ടു തന്റെ കൈയിൽ ഒരു വെളിച്ചം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു.

അതു കണ്ടിട്ട്, ഗാൽപ്പാവ വളരെ വിസ്മയിച്ച്, രണ്ടു കൈകൾക്കും കൈയെഴുത്തുകൾ, സമഗ്രമായി ഉടന്നതുകൊണ്ടു കാണുന്നതായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു: "ഇവിടെ ഇപ്പോൾ വന്നവർ സാധാരണ മനുഷ്യരല്ല. എന്റെ അജ്ഞാനത്താൽ ഞാൻ അവരെ അറിയാതെ പോയല്ലോ. ഞാൻ അവരെ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അവരെ സല്ലഭിച്ച് അവരുടെ പാദാർപ്പണങ്ങളെ വൃത്തിയാക്കി അവരുടെ കൈകൾ പത്രമായിരിക്കുമല്ലോ. അതല്ല, രാത്രിയിൽ വന്നവരെ, നാളെ പകൽ വരുവാൻ പാവാൻ ഇനഷ്ടം തോന്നിയില്ലല്ലോ. രാത്രി ഞാൻ കിടന്നിരിക്കെ അവർ എങ്ങനെയെന്നുവെന്ന് ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടില്ലല്ലോ. അവർ അവകളെപ്പറ്റി പറയുകയും, അവരോട്, കദാമലനിഷംഗികളെ? ആണ്, കീച്ചകളെന്നു ഹാ! അവരുടെ കൂടെ എത്ര അനാഥരും! എത്ര ദൈവങ്ങളും! അവരുടെ കൂടെ എത്ര മാനുഷന്മാരായിരിക്കുന്നു! വാക്കുകൾ അമൃതമുണ്ടാകുന്നു. ഇവിടെനിന്നുള്ള ദിവ്യപുരുഷന്മാരെ കണ്ടിട്ട് യാതൊരു ഉപചാരവും ചെയ്യാൻ ഇനിഷ്ടം തോന്നിയില്ലല്ലോ. ഹാ! ഞാൻ എത്ര മനശ്ശസി, എത്ര മഹാപാപി! ഞാൻ ഇനി ആ ദിവ്യപുരുഷന്മാരെ കാണില്ലല്ലോ. ഹാ! ഞാൻ ദൈവത്തോടുകൂടെ ഉണ്ടാകില്ല. ആ മഹാനുഭവത്തോടു എന്നെ കൈക്കൊണ്ടു എന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടില്ലല്ലോ. മാതൃസമന കൈക്കൊണ്ടു വന്നു ഇ ശ്രീരാമപദാർപ്പണമാവാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ. ഹാ!

ഞാൻ ഒരു ദിവ്യ സംഹാരസന്ദർഭം ഇരിപ്പാൻ കൊടുത്തില്ലല്ലോ. ഞാൻ ഇനി ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു പ്രയാസം എന്താണ്?" ഇങ്ങനെ പ്രയാപിച്ചുകൊണ്ടു ധാരാളം രാത്രികഴിഞ്ഞത് അറിഞ്ഞില്ല.

രണ്ടിര വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ചോരവരായ ശ്രീമാന്മാരുള്ള അർ, രണ്ടിരയെ ഇപ്പോൾ അന്ന ഭക്ഷണമൊഴുക്കുന്നതെന്നു വിചാരിച്ച്, രാമദാസൻ ഇരിക്കുന്ന തടവുഭിത്തിയെക്കുറിച്ചായി, രാമദാസൻ അടുക്കലായിരുന്നു നിന്നു, പരമേശ്വരൻ കാലുകളിൽ പൂട്ടിയ പലിയെക്കുറിച്ചും ഇരുപതുവശമുകളിലും വളർന്നിരിക്കുന്ന നെല്കളും, കാണുന്നവർക്കു യേശുദാസൻ വെളിച്ചം തലയിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടു നടക്കും, അടുക്കലായി നോക്കുന്ന ഒരു യാത്രയും, അടുക്കൽ മനസ്സിലാക്കുവാനായിട്ടുള്ളതൊക്കെയും പരമേശ്വരൻ പ്രകാശിക്കുന്ന മുഖവും, അടുക്കൽ വെളിച്ചം വിതയ്ക്കുന്നതും കണ്ടു, ശ്രീമാന്മാരിൽ നിന്നു കണ്ണിൽ വെളിച്ചം നോക്കുന്നതായി. ഉടനെ ലക്ഷണമൊഴുക്കു പറഞ്ഞു: "ആ കിഴക്കിൽ ഇരിക്കുന്ന വിഷം മരിച്ചുകൊണ്ടു" ഈ രണ്ടിരയെയും അടുക്കൽ അടുക്കൽ വെളിച്ചം" ഇതുകേട്ടു ലക്ഷണൻ, ആ വിഷത്തിനെ എടുത്തുകൊണ്ടു രണ്ടിരയെ രാമദാസൻ മുറിയിൽ വെച്ചു ശ്രീമാന്മാരുള്ള അർ രണ്ടാളും ദ്രോഹമൊക്കെ പോകയും ചെയ്തു.

ഉടനെ രാമദാസൻ മാനസമുള്ളതെ സമർപ്പിച്ചു കണ്ണുകൾ കിഴക്കോട്ടായി വിടർത്തിക്കൊണ്ടു മരിച്ചിരിക്കുന്നതും, ശ്രീമാന്മാരിൽ നിന്നു അന്ന ഭക്ഷണമൊഴുക്കും, വിചാരിച്ച് വിചാരിച്ചു മനസ്സുകൊടി, മനസ്സോടൊന്നിച്ച് കറച്ചുനൽകു ഇരുന്നു. പിന്നെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു: " ഈ തടവുഭിത്തിൽ ആക്കും വരുമ്പോൾ കരളില്ലല്ലോ. ആക്കോ വന്നുതന്നെല്ലാ അന്നം" എന്നു വിചാരിച്ച് നല്ല വായു നോക്കുന്നതായി, രണ്ടിര കണ്ടു. അതുകൊണ്ടു നോക്കി

അപ്പാൾ, ധാനീഷാവിന്റെ ഒപ്പം മുദ്രയും വെച്ചു കരീങ്കിയാണെന്നറിഞ്ഞു. “ഇതു എന്റെ പ്രദായം ശ്രീരാമസാമിയുടെ മായതന്നെ” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. “ഐ പ്രഭു ! പോന്ന് ഇതു ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്ന് ഇനിക്ക് ഭവനത്തന്നെ നശിപ്പിക്കട്ടെ” ചോദ്യം എത്രയും ഭക്തന്മാരെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. “അതേവെന്ന് നോക്കുവാനുണ്ടാർ” എന്ന് ചോദിച്ചു. “എന്നാൽ കെട്ടിക്കൊണ്ട് താമസിച്ചതു എന്റെ പാപം കൊണ്ടതാ, മനസ്സിന്നു പരിപാകം വരാത്തതുകൊണ്ടാ, എന്ന് ഇനിക്ക് നിശ്ചയിച്ചു. ബ്രഹ്മരൂപാദികളാൽ കൂടി അറിവാൻ കഴിയാത്തതായ ഭവനം മായയെന്നു ഇതു അർത്ഥനിയായ ഞാൻ എങ്ങിനെ അറിയും?”—എന്നിങ്ങിനെ പലവിധവും സ്തുതിച്ച് ശ്രീരാമഭക്തികൊണ്ടുതന്നെ മറന്നിരുന്നു.

രാത്രി ഭദ്രവന്ദാ കഴിഞ്ഞപ്പാൾ, ധാനീഷാ കണ്ണിത്തന്നോടെ എഴുന്നീറ്റ് മന്ത്രിമാരെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: “നടവിൽ ഇരിക്കുന്ന രാമദാസന്റെ കാലുകൾക്കും കൈയ്ക്കുകൾക്കും വെട്ടിയ ചങ്ങല മുറുത്തു അവനെ പല്ലക്കിലേറ്റി കൊണ്ടുവരവിൻ”—എന്നുപറഞ്ഞു സർവ്വം പുറപ്പെട്ടു. ഉടനെ മന്ത്രിമാർ നടവുമുറിയിൽ ഹേതി രാമദാസന്റെ ചങ്ങലകളെ മുറുത്തു നല്ലവസ്ത്രം കെട്ടിപ്പിച്ച് നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും ഉടുപ്പിച്ച് നല്ല വസ്ത്രം കഴുത്തിൽ ഇട്ട്, പല്ലക്കിൽ കയറി വാഗ്ദാനം ചെയ്തതാക്കട്ടെ ധാനീഷാവിന്റെ സമീപത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി, സമീപം ഒരു സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുത്തി. അപ്പാൾ ധാനീഷാ സമീപത്തേക്കുവെന്ന് രാമദാസനെ കണ്ടു. “അത് സലാം ചെയ്യൂ. “ഐ രാമദാസന്റെ കാലുകൾ ഏറ്റവും ഉത്തമവുമാകുന്നു. കാലുകൾക്കുവെണ്ടി ശ്രീരാമലക്ഷ്മണന്മാർ തന്നെവെന്ന് മുറ്റലക്കും വരാഹൻ കൈയെടുത്തു തന്നുപറ്റാ. കാലുകൾ ഇത്രമേൽ പുണ്യവുമാകുന്നുവെന്ന് ഞാനു അറിയാതെ എത്രയും ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്തു.

അതല്ല സമീപമാണ് താങ്കൾ എത്ര സങ്കടപ്പെട്ടിരിക്കും. ഞാൻ ഇത്രയൊന്നും അറിയാതെ ചെയ്യുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ അപരാധത്തെ കുറിച്ച് എന്താണെന്ന് കൃപയുണ്ടാവണം. വിശദിച്ച്, ഞാൻ തുല്യജാതിയിൽ ജനിച്ചവനായാൽ, ദുഷ്ടനല്ലെങ്കിൽ പ്രവൃത്തിയെ എനിക്ക് നിശ്ചയമുള്ള എന്റെ അല്ലെങ്കിൽ കൊണ്ടാണ് ഞാൻ താങ്കളെ അനേക ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്തത്. ദയാപീഡനം സമഗ്രമായതായാൽ താങ്കൾ അതെല്ലാം കുറിച്ച് എന്നെ മക്കിക്കണം. താങ്കളുടെ കടം എല്ലാം തിരികെ കൊടുക്കണം.”

രാമദാസൻ, “ഓ ധനിയോ! പ്രഭാ! താങ്കൾക്കുവേണ്ടി ധന്യൻ, ശ്രീമാലക്ഷ്മണന്മാരെ കണ്ടുകൊണ്ടു കണ്ടുവെല്ലാം ഞാൻ എത്ര പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടും എനിക്ക് ദൈവം കണിയില്ല. താങ്കൾ ഭാഗ്യവശമായതുകൊണ്ടാണ് ഭഗവദ്ദർശനം കിട്ടിയത്.” ഞാൻ മഹാപാപിയായതുകൊണ്ടാണ് എനിക്ക് ദർശനം കിട്ടാത്തത്, എന്നുപറഞ്ഞു.

ഇതുകേട്ട് ധനിയോ പറഞ്ഞു: “ഓ രാമദാസരെ! താങ്കളെ ഞാൻ അനേക ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്തയാൽ അതു കിടപ്പാൻ വേണ്ടി ശ്രീമാൻ വന്നതല്ലാതെ, എനിക്ക് ദർശനം അർഹാൻ വന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് താങ്കൾക്കുവേണ്ടി ധന്യൻ, സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ട് ശ്രീമാലക്ഷ്മണന്മാർ കൊണ്ടുവന്ന തന്നിട്ടുള്ള ആ വലക്കും വരാഹിനും താങ്കൾക്കുവേണ്ടി ഇരിക്കട്ടെ. എന്തൊരു കൃപയായെ ഇതിനെ സമീകരിക്കണം. വിശദിച്ച്, ഭദ്രാചലരാമേശ്വരിക്ക് ദാനമായി ഭദ്രാചലരാമേശ്വരിയെയും താങ്കൾക്കുവേണ്ടി കൊടുക്കണം. ഇനിയും എത്ര ദിവസം വേണമെങ്കിൽ അതും കൊണ്ടുപോയി, എന്നും ഭദ്രാചലരാമേശ്വരിയെ വൃത്തിയാക്കുക താങ്കൾ അവിടുത്തെന്ന് ഇതന്നുകൊൾക.”

ഇതുകേട്ട് രാമദാസൻ പറഞ്ഞു: “ഓ ധനിയോ! പ്രഭാ!

എനിക്ക് എന്തിനാണ് രാജാധിപത്വം? എന്തിനാണ് ദ്രവ്യം? അതെല്ലാം താങ്കൾക്കുതന്നെയാണ് മേ..ഗ്ര. എനിക്ക് ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ കൃപയുമാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളൂ.”

ഇതുകേട്ട് ധനിക്കാ പറഞ്ഞു. “ഐ രാമക്കന്റ ആ ദ്രോഹം താങ്കൾക്കിനെ സൂക്ഷ്മഗ്രന്ഥങ്ങളുവർക്കും ഞാൻ താങ്കളുടെ ശ്രീരാമസ്വാമിയെ അപ്പണമായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. താങ്കൾ ഇതിനെ വാങ്ങി, ദ്രോഹലാഭമോസമെന്ന ലോകത്തിലെല്ലാം കീഴ്ത്തിവെത്തി, ശ്രീരാമയ്യനും ചെയ്ത സുഖമായി വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരിക്കുക.”

ഇതുകേട്ട്, രാമദാസൻ, അങ്ങിനെതന്നെ എന്നു സമ്മതിച്ച്, ആ ആവലംകം വരാഹനംവാങ്ങി, അനേകം ജനങ്ങളോടു കൂടി ദ്രോഹലയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. വഴിയിൽ ദൂരത്തിൽനിന്ന് ദ്രോഹല ശിഖരങ്ങൾ കണ്ട്, കൂടെയുള്ള ജനങ്ങളെ എല്ലാം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “ഐ സാധുക്കളേ! ഇതാ ദ്രോഹലശിഖരം കാണുന്നു. അതിനെ നമ്മുടെവിട്ടു. ഇതാണ് കലിയുഗത്തെ കണ്ണം. ഇതിനെ സേവിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്ക് വേദവന്ധം തരും. ഇനിമെങ്കിലും നിങ്ങൾ വെറുക്കേ കാലദണ്ഡം ചെയ്യുക, ശ്രീരാമയ്യനിയുടെ ഹാമവിരുദ്ധന്റെ പ്രാണിച്ച് പരമഗതി സിദ്ധിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം തേടുവിൻ.” ഇങ്ങിയെപറഞ്ഞ്, രാമദാസൻ ഗോരൂപി നദിയിൽ ഇറങ്ങി കുളിച്ച്, നീത്രകൾ അമളല്ലും കഴിച്ച്, ധനിക്കാകൊടുത്ത സകല ദ്രവ്യങ്ങളേയും കൊണ്ട് ദ്രോഹലഭക്തൃത്തിൽചെന്ന് ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ മുമ്പിൽ സകലവും അർപ്പണം ചെയ്ത്, ശ്രീരാമയ്യനിക്കും സീത ലക്ഷ്മണന്മാർക്കും വിശേഷ വസ്തുക്കളെങ്ങനെയെങ്കിലും അർപ്പിച്ചു, അതിനേക്കും നിവേദ്യം കൈമാറാതെല്ലാംചെയ്ത്, പാല വാദ്യങ്ങളെ അലോലാടകൂടി ഗീതഗുണങ്ങളാലോലാലിച്ച്, സാക്ഷാൽഗായി വന്ന നമ്പൂരിച്ച്, ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഐ പ്രാ.. ഭഗവ.. ഇന്നു

ഒല്ല എന്റെ ജനം സഫലമായത്? അമ്മയുടെ ഹൃദയിൽ ഇ
രുന്ന് അനവധി കഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ച് ഭൂമിയിൽ ജനിച്ച് പ
ലയിലുള്ളൊരു ദുഷ്ടവൃത്തികളെയും ചെയ്ത് സൽഗുണാചീനനാ
യിരിക്കുന്ന ഞാൻ, ദ്രോചലരാജ്യത്തിലുള്ള പാദാഭിനയങ്ങൾ
ക്ക് ഇന്നുള്ള ഭാസനായി വീക്ഷിച്ച് വളരെ കാലമായി ഭര
ണം കിട്ടാതെ പരിതപിച്ചുകാണിക്കുന്ന ഇനിക്ക് ഇന്നുള്ള ഭര
ണം കിട്ടിയത്? ഇങ്ങിനെ ശ്രീരാമസ്വരൂപം ചെയ്തുകാണു സ
ഭാജനസംഗ്രഹത്തിൽ മുങ്ങിയവനായിട്ട്, ദ്രോചലത്തിൽ നിന്ന്
ഇറങ്ങി രണ്ടൻ ഗ്രാമത്തിൽ വന്ന് അലുക്കകാഴ്ചങ്ങൾ വളരെ
നന്ദനായി നട്ടത്, ദ്രോചലക്കുരുക്കളെയും വളരെ അഗ്രത
യോടെ നട്ടത്തിവന്നു. രാമഭാസൻ ഭവ്യ അൻ ചെയ്തിരുന്നതു
പോലെ സാധുസവയും നട്ടത്തിവന്നു. അനവധി ഭവങ്ങളെ
സദുപദേശം ചെയ്ത് ഭക്തന്മാരാക്കി. ഇങ്ങിനെ ശ്രീരാമസ്വാ
മിയെ സേവിച്ചുകാണുവരുമ്പോൾ, പ്രത്യക്ഷമായി ശ്രീരാമസ്വാ
മിയെ കണ്ടു സേവിക്കേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം പിടന്നയും വ
ന്നിട്ടു.

ഭക്തിവസം, ദ്രോചലക്കുരുത്തിൽ രാമഭാസൻമെന്ന്
സ്വാമിയെ വന്ദിച്ചു, ശ്രീരാമഭൂത്തിയുടെ മുമ്പിൽനിന്ന് വളരെ
സങ്കടത്തോടെ കരുത്ത് അർപ്പിച്ചു. “ഓം സ്വാമി! ഞാൻ
ഇത്രകാലമായും ഭവാനൻ ഭാസ്യത്തെ അവലംബിച്ചിരുന്നിട്ടും, ഭ
വദൂഷണം രുന്ന് എഴുന്ന രേക്കിക്കുന്നില്ലാല്ല”, ഇപ്രകാരമുള്ള രാ
മഭാസന്റെ സങ്കടത്തെ കണ്ട് സഹിക്കാതെ, ശ്രീരാമചന്ദ്ര
ത്തി അശരീരിയായി രാമഭാസനോടു പറഞ്ഞു: “ഓം രാമഭാ
സ! വിദൂഷികക്കുണ്ടു, നിന്റെ ഭക്തികളെ ഞാൻ സമ്മുഷ്ടനാ
യി. കുറച്ചുകാലം കൂടി എന്നെ ഭജിച്ചുകാണിരിക്കുക. എ
ന്നാൽ ഒരു ദിവസം ഒരു വിമാനം നിന്റെ മുമ്പിൽ വരു; അ
തുകൽ കയറി എന്റെ ദിവ്യലോകത്തേക്കു വന്നുകൊൾക” ഇതു

കേട്ട്, രാമദാസൻ അമ്മുതപ്പട്ട്, ഇനിയും എനിക്കു ഗേവദൻ നത്തിന്ന് കാലമായിട്ടില്ല എന്ന് സമാധാനിച്ചു, ഗേവൽപ്രാണ നോട്ടുകി കാലം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

—o—

എമ്പത്തിനാലാം സർഗ്ഗം

മദ്യാലസരാജസമിതം. (7)

രാമദാസൻ ഇത്രയെല്ലാം അപഹിച്ച്, ഗേവൻ പ്രത്യക്ഷമാവാത്തതുകണ്ട്, സീതാദേവീ ശ്രീരാമസ്വാമിയോടു ചൊല്ലി. “ഹേ ഗേവൻ! ചോർന്റെ പരമഭക്തനായ രാമദാസൻ ഇത്ര കാലമായി പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടും ശേനം കൊടുത്തില്ലല്ലോ. ദൈവനായിരിക്കുന്ന ധനിക്കാവിന് ശേനം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ വിപരീതമായി ചെയ്യുവാനുള്ള കാരണം എന്താണ്; അതു എന്നോടു പറഞ്ഞുകൊണം”.

ഇതുകേട്ട് ശ്രീരാമസ്വാമി, “ഹേ പ്രിയേ! ഇതു രണ്ടു ഞാൻ പറയാം; കേൾക്കുക. ഗംഗാനദിയുടെ വടക്കുഭാഗത്തു ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമമുണ്ട്. അതിൽ ചില ബ്രാഹ്മണർ കൂടി വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യുകാണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അതിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ മറ്റുള്ളവരോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: ‘ഹേ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ബ്രാഹ്മണവംശത്തിൽ ജനിച്ചവർ ആരെങ്കിലും ഈ ഗംഗാനദീതീരത്ത് ഉള്ള ശ്രീപരമേശ്വരനെ ആയിരംകും ഗംഗാജലം കൊണ്ടു തൊണ്ണൂറുദിവസം അഭിഷേകം ചെയ്താൽ ദേവഹൃപദം വി ലഭിക്കും, സംശയമില്ല’ ഇതുകേട്ട് അതിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ, തനക്ക് ദേവഹൃപദം എളുപ്പത്തിൽ സമ്പാദിക്കണമെന്നു

നിശ്ചയിച്ചു' ദിവസവും ആയതുകൊണ്ട് ഗംഗാജലം എടുത്ത ശിവൻ അഭിഷേകം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ എമ്പത്തൊമ്പതുദിവസവും അഭിഷേകം ചെയ്തു. തൊണ്ണൂറാം ദിവസം അഭിഷേകം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങാൻ, ബ്രാഹ്മണൻ വേഗം ഇങ്ങിനെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. 'ഇന്നെന്ന് തൊണ്ണൂറുദിവസം മാത്രമല്ല ഞാൻ അഭിഷേകം കഴിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലം എന്നും കാണുന്നില്ലല്ലോ. ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞതു കളവാതിരിക്കുകയോ? അതോ ഇവിടെ ശിവൻ ജ്വാലനമെന്തോ? ഇങ്ങിനെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടപ്പോഴേക്ക് ബ്രാഹ്മണൻ സങ്കടവും ദേഷ്യവും വന്നു. ഒരു കടംവെക്കും ഖരക്കിരയെഴുതിക്കുന്നതിനെ ക്രോധത്തോടു കൂടി ആ ശിവലിംഗത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ എറിഞ്ഞു. അപ്പോൾ ശ്രീപരമേശ്വരൻ, ഉഗ്രവേഷത്തോടെ, ആ മന്ദബുദ്ധിയാതിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. അതുകണ്ട് ബ്രാഹ്മണൻ വളരെ ഭയപ്പെട്ട്, എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഭ്രമിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ വേഗം ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ കാൽപ്പിണ്ട നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട്, 'ഓഹ പരമശിവനെ! എന്റെ അറിവില്ലായ്മയ്ക്കായി ചെയ്ത അപരാധത്തെ കുറിച്ച് എന്തൊക്കെ സംഭവം' എന്നു ചിന്നയും പിന്നയും അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അപ്പോൾ അതിഭയോദ്ധ്യായിരിക്കുന്ന ശ്രീപരമേശ്വരൻ, ബ്രാഹ്മണന്റെമേൽ ഉള്ള കോപത്തെ കളഞ്ഞ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'ഓഹ ബ്രാഹ്മണ! തൊണ്ണൂറുദിവസവും ആതിരം കടം ഗംഗാജലംകൊണ്ടു എന്ന അഭ്യർത്ഥനം ചെയ്യുവാനെന്തും ശേഷം ദേവസ്വരൂപരൂപി ലഭിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞത്? അതോ, ഒരു കടം ജലം അഭിഷേകം ചെയ്യുവാൻ ഖരക്കിരയിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ദേവസ്വരൂപരൂപി കിട്ടുമെന്നു പറഞ്ഞത്?' എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞു. 'കടം ഒന്നും ഖരക്കിരില്ലെന്നു മുമ്പാകെ വെളിച്ചമായി ചെയ്താൽ ദേവസ്വരൂപരൂപി കിട്ടുകയോ'.

എന്നൊരു ആ ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞത്. മൂലനായ അൻ അ
 ദ്വൈധിയായുരകാരുത് ആലോചിക്കാതെ ഇങ്ങനെ ചെയ്തു
 പോയതാണ് അതിനെ ധ്യാന ക്ഷമിച്ച് എന്ന് കഷ്ടം അത്
 ഇതുകേട്ട് പരമശിവൻ കൃപയാടുകൂടി പറഞ്ഞു: 'ഘോരബ്രാഹ്മ
 ണ്! നീയും ആലോചനയില്ലാതെ ആലോചനാടുകൂടി ഇങ്ങി
 നെ പ്രവർത്തിച്ചുരകാരുത്, അമാഗ്രണത്തോടുകൂടിയ ദൃഷ്ടവശ
 ത്തിൽ പോയി ജനിച്ച് ഒരു രാജാവായി ഭൂമിയെ പരിപാലിക്കുക.
 അങ്ങനെ കരകാലം കഴിച്ചപ്പോൾ നിന്നെ ശ്രീരാമഭക്തനും
 ലഭിക്കും. അതിന്റെ ശേഷം ശ്രീരാമന്റെ കൃപകടാക്ഷത്താൽ
 നിനക്ക് ദേവസ്വരൂപി ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.' എന്നുപറഞ്ഞു
 പരമശിവൻ മാറുകയും ചെയ്തു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ അദ്വൈത
 രം ദൃഷ്ടവശത്തിൽ ജനിച്ച് ഹൈദരാബാദ് നഗരത്തിന്നു രാ
 ജാവായി വളരെ കീർത്തിസ്ഥമായി സകല ജനങ്ങളും കൊണ്ടാ
 ടത്തക്കവണ്ണം നീതി ന്യായത്തോടും ധാർമ്യം എന്ന നാമത്തോ
 ടും കൂടി രാജ്യഭാരം ചെയ്തുവന്നിരിക്കുന്നു. അവൻ പരമശി
 വൻ കൊടുത്ത വരത്തിനുവേണ്ടി അൻ ദശനും കൊടുത്തതാ
 ണ്. ഇനി രാജാസന് ദ്നം കൊടുക്കാത്തതിന്റെ കാരണ
 ളും പറയാം. ഈ രാജാസൻ മിന്നത്തലിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണ
 നായിരുന്നു. അവൻ ബ്രാഹ്മണാചാര്യത്തോടുകൂടി ദുഷ്ടനസം
 സ്കൃതനെ ഉപേക്ഷിച്ചും സജ്ജനസംസ്കൃതനെ അപേക്ഷിച്ചും ശാ
 സ്ത്രധർമ്മപ്രകാരമുള്ള ധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിച്ചും ഈ ശരീരം നീർ
 പോളയാടു തുല്യമാണെന്ന് അതിന്റെ അനിവൃതതയെ ഏറ്റുപാ
 ടും ചെയ്തുകൊണ്ടും മറ്റു ജനാനിയായി ഇരുന്നു. അങ്ങി
 നെ ഇരിക്കാൻ, ഇവൻ യഥാസ്ഥായി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടി
 രുന്നതെ ഒരു കിളിയെ പിടിച്ച് ഒരു കൂട്ടിൽ ഇട്ട് വിടുന്നതേനി
 ന്നാവഴി ആ കിളിക്ക് പാലും പഴങ്ങളും മറ്റും കൊടുത്തു 'രാ
 മാ' എന്ന് അതിനെക്കൊണ്ടു പറയിച്ച് അതുകേട്ടു വളരെ

സദാനന്ദാർത്ഥമാകട്ടെ ദിവസം കഴിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഈ ജന്മത്തിൽ എന്റെ ഭക്തനായി, ആ കിളിയെ നിബ്ബന്ധമായി പിടിച്ചു കീട്ടിൽ ഇട്ടതിനാൽ, ഇവൻ നിബ്ബന്ധമായ തടവിൽ ഇരിക്കേണ്ടിവന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ ആ കർമ്മദോഷം ഇവന്നു തീർന്നു. ഇനി ഇവൻ എന്റെ പരമഭക്തനായി ദിവ്യമായിരിക്കുന്ന ദൈവകണ്ഠപദേന്ദ്ര നിശ്ചയമായും ലഭിക്കും. ഇവന്റെ ഇണിഞ്ഞതുള്ള കർമ്മദോഷം കൊണ്ടാണ് അവൻ ഭർത്താ കൊടുക്കത്തത്. ധാനിഷ്ഠാവിന് അവന്റെ പൂർവ്വജന്മസൂക്തത്താലാണ് ഭർത്താ കൊടുത്തത്.”—ഇതുകൂട്ട് സീതാദേവിസമാധാനപ്പെട്ടിരുന്നു.

കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാമദാസന് കാലിൽ ഒരു വ്യാധിയുണ്ടായി. അതുനിമിത്തം ദ്രോമലക്ഷക്കുതത്തിൽ പോയി ശ്രീരാമമുണ്ടിനെ ഭർത്താ ചെയ്താൻ സാധിക്കാതായപ്പോൾ, രാമദാസന് മനസ്സിൽ വളരെ സങ്കടമുണ്ടായി. ആ സമയത്തു് ഇടവിക്കാരത ശ്രീരാമസ്വാമിയെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ രാമദാസന്റെ ബന്ധുക്കൾ എല്ലാം വന്ന് രാമദാസനോടു പറഞ്ഞു: “കാലിന്ദേലുള്ള വ്യാധിക്ക് ഔഷധം വെച്ചും ചെറുതുണ്ടുതാണ്; അല്ലെങ്കിൽ വളരെ സങ്കടം തന്നെയുണ്ടാകേണ്ട വക.” ഇതുകൂട്ട് രാമദാസൻ അവരോടു്,

“ഇതും ശരീരം പരിണാമപേശലം

പതന്തവശ്ച ശൃംഗസന്ധിജന്മരം

കിരമേഷ്ടേയ ക്ലിശ്ചിതീ ദുഃഖമുക്തം

നീരാമയം രാമകഥാമൃതം പിബേ |, എന്നും

വ്യാജോഹപ്രശ്നമോഷ്ടം ഭൂമിമനോവൃത്തിപ്രവൃത്തതോഷ്ടം
കാലേന്ദ്രാസ്തലകരോഷ്ടം ചൈവേപ്രസംസരനൈകോഷ്ടം
മകനാനന്ദകരോഷ്ടം ത്രിവനി സന്ധിവനൈകോഷ്ടം
മന്ത്രോപദേശികരോഷ്ടം പിബേ തന്ത്രം ശ്രീരാമനാമോഷ്ടം

എന്നുമാത്രം ഭക്തന്മാർ പറയുന്നത്? അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് യാതൊരുതാഴ്മയും വേണ്ട!”—എന്ന് പാഞ്ഞു, ശ്രീരാമനാഥം തപിച്ചുകൊണ്ടും ശ്രീരാമസ്വാമിയെത്തന്നെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടുമിരുന്നു. രാമദാസന് ഭിക്ഷാഭാരം വൃദ്ധി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. അവസാനം, കർമ്മവശം, ഈ ശരീരത്തെ ഇനി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നു രാമദാസന് തോന്നി. വളരെ വൈരാഗ്യചിത്തത്തോടെ ഇരുന്ന് ആലോചിച്ചു: “ഈ മനുഷ്യജന്മം ജനിച്ചു എത്രകാലം ജീവിച്ചിരുന്നാലും എന്തു പ്രയാണമാണ്? ഞാൻ ജനിച്ചതിൽപിന്നെ എന്തെല്ലാം ആപത്തുകൾ അനുഭവിച്ചു. ഈ ദേഹത്തെ ചുമന്നുകൊണ്ടു ഏതെല്ലാം കഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു. ശ്രീരാമദേവൻ ഒരുപ്രാശ്നമകിലും സ്ഥിതിച്ചു തുടർന്നു. ഇനി അതിന്നുവേണ്ടി യതിക്കുവാൻ ദേഹത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ടില്ല. ശക്തിയുള്ളപ്പോൾ രാമദേവനത്തെ സാധിക്കാതെ വെറുത്ത കാലം കഴിച്ചു. ഇപ്പോൾ ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ ഭാസ സ്ഥിതി. ഇന്നിരയകിലും ശ്രീരാമസ്വാമി അനുഗ്രഹിച്ചു ഈ മാനസമാകുന്ന സമുദ്രത്തിൽനിന്ന് ഏതൊരു കയറ്റി സ്വാമിയുടെ പാദാർച്ചനങ്ങളിൽ വെച്ചു രക്ഷിക്കുമോ? ഭക്തനാ, ഈ സമുദ്രത്തിൽ ഉള്ള ജലമുള്ളതെല്ലാം ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുക്കുമോ? ഓ! ശ്രീരാമപത്മ! ഇനി ഏതൊരു സങ്കടപ്പെടുത്താത്തതെ?”—എന്നിങ്ങിനെ പാഞ്ഞുകൊണ്ടു കിടന്നപ്പോൾ, ഒരു വിമാനം അവിടെ വന്നുതന്നു. അപ്പോൾ രാമദാസൻ ആനന്ദപരവശനായി, വേഗം എഴുന്നീറ്റ് ആ വിമാനത്തെ വലിച്ചു, “ഇനി എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ പാദാർച്ചനങ്ങളെ അർപ്പിക്കുവാൻ പോകുന്നു” എന്ന് പാഞ്ഞു. അകത്തു എന്തൊരു പണി എടുത്തിരുന്നതെന്ന് അറിയരുതെന്നു ഉറപ്പു വെച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ, “ഇനി അകാശം പണിയുണ്ട്; അതു കഴിച്ചു വേഗം വരാം” എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകൂടി, രാമദാസൻ, “നിനക്കു അത്രയെ അഗ്രു

മുഖ്യം” എന്നുപറഞ്ഞു, വേഗം വിമാനത്തിൽ കയറി. വിമാനം മേൽപ്പൊട്ടിയതെന്നു കണ്ടു, വളരെ ജനങ്ങൾ അവിടെ വന്ന് വിമാനത്തിൽ പോകുന്ന രാമദാസനെ നമ്മുൾക്കിട്ടു, ‘നല്ലത്’, നല്ലത് എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു, രാമദാസനെ പ്രശംസിച്ചു. ഈ ശോചനീയമല്ലെങ്കേട്ട് രാമദാസന്റെ പേര് പറ്റാത്തതല്ലെന്നു. അപ്പോൾ ജനങ്ങളെല്ലാം മേൽപ്പൊട്ടു നോക്കി തൊഴുതുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് അവർ മേൽപ്പൊട്ടു നോക്കി. അപ്പോൾ രാമദാസൻ വിമാനത്തിൽ കയറിപോകുന്നതു കണ്ടു, ഉടനെ അവർ ഭൂമിയിൽ വീണു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. “ഹാ! ഞാൻ വളരെക്കാലമായി ഈ മഹാത്മാവിനെ സേവിച്ചിരുന്നിട്ടും, എന്റെ നിർഗ്രാഹ്യ എന്ന വിട്ടില്ലല്ലോ. ഇനി ഞാൻ അരനിമിഷമെങ്കിലും ഭൂമിയിൽ ഇരിക്കുന്നില്ല”,—എന്നുപറഞ്ഞു ദോഷലക്ഷണത്തിൽ ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്ന് സായുധമായി വീണുകിടന്നു. അവളുടെ ദ്രവ്യപ്രതാപത്തെ അറിഞ്ഞിട്ട് ശ്രീരാമസ്വാമി അശരീരിയായി അവളോടു പറഞ്ഞു: “നിനക്ക് വേഗത്തിൽ വൈകുണ്ഠപാദം അരാം. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ വേണ്ടുന്ന ധർമ്മപുണ്യങ്ങളെയെല്ലാം നടത്തുവാൻ നിന്റെ പത്രൻ പ്രാപ്തനായവരെ നീ ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ എന്നു സേവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക.”

ഇതുകേട്ട് അവർ അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്തു. അന്ത്യത്തിൽ ശ്രീവൈകുണ്ഠപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ രാമദാസന്റെ ചരിത്രം ചുരുക്കമായി പറഞ്ഞു. ഇതുകേൾക്കുന്നവർക്ക് ശ്രീരാമകൽ ദ്രവ്യമെങ്കിലും ഉണ്ടാവുന്നതാണ്.

(അറാം ഭാഗം കഴിഞ്ഞു.)

